

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ**

К-По₂ 1/19

Дана: 06.10.2023. године.

Београд

Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Београду, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Владимира Дуруза, као председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Снежане Николић Гаротић, као чланова већа, са записничарем Баца Слађаном, у кривичном поступку против оптуженог Далибора Максимовића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО.бр.1/19 од 10.05.2019. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 23.09.2023. године, у присуству заступника Јавног тужилаштва за ратне злочине Огњена Ђукића, и браниоца окривљеног Максимовић Далибора, адвоката Ненада Петрушића, једногласно је донео, а дана 06.10.2023. године јавно објавио следећу

ПРЕСУДУ

оптужени ДАЛИБОР МАКСИМОВИЋ, звани „Дачо“,

КРИВ ЈЕ

што је:

За време немеђународног оружаног сукоба у Босни и Херцеговини, који се водио између оружаних формација српског, бошњачког и хрватског народа, у

периоду од 1992. године до 1995. године, као припадник војне јединице ТО Милићи ВП 7296 Милићи,

поступио супротно правилима међународног права, кршећи одредбу члана 3. став 1. тачка а) Женевске конвенције о заштити цивилних лица за време рата од 12.08.1949. године (IV Женевска конвенција) и кршећи одредбу члана 4. став 1. и став 2. тачка а) Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), у стању смањене али не битно урачунљивости извршио убиство цивила бошњачке националности тако што је:

Дана 18.04.1992. године, у поподневним сатима, у објекту „Стандард“ у Каракају, Општина Зворник, сада зграда Технолошког факултета, а у ком објекту је на спрату била стационарирана српска СЈБ Зворник, при МУП-у Српске Републике Босне и Херцеговине, а у приземљу објекта стационарирани припадници војних формација ТО Зворник, између осталих и војна јединица из Милића, тзв. „Милићка чета“, обучен у маскирну војну униформу и наоружан аутоматском пушком, у присуству и других припадника његове јединице, у холу приземља објекта, након сазнања да је тог дана у граду Зворнику погинуо њихов припадник јединице Вујадиновић Милутин зв. „Лута“, када су спроведена приведена цивилна лица бошњачке националности, браћа Караосмановић Илијаз, Караосмановић Неџад, Караосмановић Нијаз, те Чирак Фадил, са везаним лисицама, окривљени Максимовић Далибор звани „Дачо“, пуцао рафалним хицима у правцу оштећених Караосмановић Илијаза, Караосмановић Неџада, Караосмановић Нијаза и Чирак Фадила, којом приликом је испаленим хицима из аутоматске пушке нанео смртоносне повреде у пределу тела оштећених, од којих повреда су преминули на лицу места Караосмановић Илијаз, Караосмановић Нијаз и Чирак Фадил, а затим окривљени Максимовић Далибор, заједно са још једним НН војником пришли до Караосмановић Неџада, који је у тим тренуцима давао знаке живота, и био ослоњен на руке, па су истог ногама ударали по телу, након чега је преминуо на лицу места, те су њихова тела ексхумирана у масовној гробници у Казанбашчи у јулу 2003. године и идентификована,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Па суд окривљеном Далибору Максимовићу на основу напред наведеног законског прописа те одредби члана 5,33,38,41 КЗ СРЈ за наведено кривично дело претходно утврђује казну затвора у трајању од 13 година

Суд окривљеном на основу члана 49 КЗ СРЈ узима за утврђену казну затвора у трајању од 15 година на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2. 8/17 од 23.09.2019. године која је постала правноснажна 17.09.2020. године

Па га суд применом напред наведених законских одредби те одредби чланова 48 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

на **ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 15 (ПЕТНАЕСТ) ГОДИНА** у коју казну му се има урачунати време које је провео на издржавању казне затвора на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2. 8/17 од 23.09.2019. године која је постала правноснажна 17.09.2020. године у периоду почев од 24.09.2021. године па надаље.

На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени Чирак Фехрија и Караосмановић Зилха се ради остварења имовинскоправног захтева упућују на парницу.

На основу члана 261, 262 и 264 став 4 ЗКП оптужени Максимовић Далибор **ослобађа се** дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО.бр.1/19 од 10.05.2019. године, опт. Далибору Максимовићу стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Разматрајући надлежност овога суда, суд је имао у виду да је одредбама члана 2, 3, 9 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано да је Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду надлежно за вођење поступка за кривична дела, која су извршена на територији бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се између осталог о делима против човечности и других добара заштићеним међународним правом одређена у члановима 370-384 и члана 385 и 386 Кривичног законика (а која су одређена и у глави XVI Кривичног закона Савезне Републике Југославије, а и у глави XVI КЗ СФРЈ) и тешка кршења међународног хуманитарног права извршена на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију, па налази да је за вођење овог поступка надлежан Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине.

Суд је у доказном поступку саслушао оптуженог Далибора Максимовића, као сведоке испитао ошт. Ханџић Алију, ошт. Чирак Фехрију, ошт. Караосмановић Зилху, ошт. Караосмановић Милу, ошт. Stinner Љиљану, Дрмоњић Божу, Милановић Пера, Голић Петра, Калдесић Горана, Ђукановић Сава, Панић Петка, Обрадовић Зорана, Ерић Васа, Млађеновић Неђа. У доказном поступку испитан је и судски вештак др. Бранко Мандић.

У доказном поступку суд је складу са одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и члана 9 Другог додатног протокола уз ову Конвенцију сведока Танић Петра испитао путем видео конференцијске везе, а имајући у виду да овај сведок живи на територији Босне и Херцеговине и да није могао да приступи у зграду Вишег суда у Београду. Видео конференцијска веза је успостављена са Судом Босне и Херцеговине, а пре испитивања сведока од стране судије тог суда, утврђен је и потврђен идентитет сведока.

Овом суду су достављени записници о испитивању сведока пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина као и Тужилаштвом БиХ у Сарајеву, а који сведоци су потом дали свој исказ на главном претресу. Њихови искази дати пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина и Тужилаштвом Босне и Херцеговине у Сарајеву, су им предочавани током поступка, па је ове изјаве суд третирао као саставни део исказа сведока, који су предмет оцене од стране овога већа, а о чему ће касније бити речи.

Суд је у доказном поступку на основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП извршио увид и прочитао исказе сведока Црногаћа Зорана дат Државној агенцији за истрагу и заштиту дана 29.11.2017. године (број записника 16-06/1-04-1-1352/17); Зекановић Милинка дат Државној агенцији за истрагу и заштиту дана 29.08.2008. године (број записника 17-04/2-04-2-854/08) и дана 20.10.2017. године (број записника 16-06/1-04-1-1207/17); Борић Миливоја дат Државној агенцији за истрагу и заштиту дана 29.08.2008. године (број записника 17-04/2-04-2-855/08) и дана 20.10.2017. године (број записника 16-06/1-04-1-1206/17); Зекановић Љубинка дат Државној агенцији за истрагу и заштиту дана 28.08.2008. године (број записника 17-04/2-04-2-853/08) и дана 23.10.2017. године (број записника 16-06/1-04-1-1208/17); Митровић Милојка дат Државној агенцији за истрагу и заштиту дана 11.09.2008. године (број записника 17-04/2-04-2-929/08) и дана 24.10.2017. године (број записника 16-06/1-04-1-1213/17); Петковић Милана дат Државној агенцији за истрагу и заштиту дана 11.09.2008. године (број записника 17-04/2-04-2-928/08) и дана 24.10.2017. године (број записника 16-06/1-04-1-1212/17); Мијатовић Миленка дат Државној агенцији за истрагу и заштиту дана 17.09.2008. године (број записника 17-04/2-04-2-960/08) и дана 24.10.2017. године (број записника 16-06/1-04-1-1211/17); Дукић Недељка дат Државној агенцији за истрагу и заштиту дана 12.09.2008. године (број записника 17-04/2-04-2-932/08) и дана 24.10.2017. године (број записника 16-06/1-04-1-1214/17), а све имајући у виду да је суд покушао да обезбеди њихово присуство у више наврата; да су сведоци Борић Миливоје, Зекановић Милинко, Мијатовић Миленко суду доставили медицинску документацију о свом лошем здравственом стању, да према налазу и мишљењу судског вештака Бранка Мандића сведок Црногаћа Зоран није способан да да исказ на главном претресу (о чему ће ити речи у даљем току образложења ове пресуде), те да су сведоци Зекановић Љубинко, Митровић Милојко, Петковић Милан и Дукић Недељко овај суд обавестили да не желе да сведоче на главном претресу и молили да их суд више не позива. Суд је у доказном поступку, уз сагласност странака, на основу члана 406 став 1 тачка 2 ЗКП извршио увид и прочитао исказ сведока

Јовић Ненада дат Државној агенцији за истраге и заштиту дана 13.12.2017.године (број записника 16-06/1-04-1- 1411/17).

У доказном поступку извршен је увид и у писане доказе и то: одлуку о проглашењу непосредне ратне опасности, Председништва Р. БиХ, бр.01 - 011-301/92 од 08.04.1992. године, Службени лист Р. БиХ бр.1/92; одлуку о проглашењу ратног стања, Председништва Р. БиХ, бр. 1201/92 од 20.06.1992. године, Службени лист Р. БиХ бр.7/92; одлуку о проглашењу непосредне ратне опасности и мобилизацији ТО на целокупној територији БиХ, Председништва Српске Републике БиХ, бр.03-11/92 од 15.04.1992. године, потврђену од стране Скупштине српског народа у БиХ на седници одржаној 12.05.1992. године; одлуку о проглашењу ратног стања на подручју Српске Општине Зворник, Кризног штаба Српске општине Зворник бр.01-2/92 од 06.04.1992. године, наређење за пробну мобилизацију свих јединица ТО Српске општине Зворник, Кризног штаба Српске општина Зворник од 05.04.1992. године, наредбу о општој мобилизацији на подручју Српске општине Зворник, Кризног штаба Српске општине Зворник бр.02-1/92 од 08.04.1992. године, одлуку о укидању ратног стања, Председништва Р. БиХ бр. 1861/95 од 22.12.1995. године, Службени лист Р. БиХ бр.50/95, скицу лица места, МУП РС, ПУ Зворник, Сектор криминалистичке полиције, предмет Технолошки факултет, место Каракај, Град Зворник, датум израде 29.11.2017.године; акт МУП РС, ПУ Зворник бр. 19-04/1-230-467/17 од 29.11.2017.године, уз ЦД - Фотодокументација Технолошког факултета у месту Каракај, Град Зворник; извод из матичне књиге рођених за лице Караосмановић Илијаз, Општина Зворник, бр.07-200-31708/2008 од 05.09.2008.године; извод из матичне књиге умрлих за лице Караосмановић Илијаз, Општина/Град Зворник, бр.07-1/202.1-2182/17 од 13.10.2017.године; решење којим се одобрава накнадни упис чињенице смрти за лице Караосмановић Илијаз, Општинска управа Зворник, Одељење за општу управу бр.07-202-6/05 од 20.01.2005.године; извод из матичне књиге рођених за лице Караосмановић Нијаз, Општина/Град Зворник, бр.07/1-200.1-16357/17 од 16.11.2017.године; извод из матичне књиге рођених за лице Караосмановић Неџад, Општина/Град Зворник, бр.07/1-200.1.16360/17 од 16.11.2017.године; извод из матичне књиге умрлих за лице Караосмановић Неџад Општина/Град Зворник, бр.07/1-202.1- 2439/17 од 16.11.2017.године; извод из матичне књиге умрлих за лице Чирак Фадил, Општина Калесија, бр.02/3- 1-13-4-1874/17 од 12.12.2017.године; извод из матичне књиге рођених за лице Чирак Фадил, Општина/Град Зворник, бр.07/1-200.1.17322/17 од 11.12.2017.године; извод из матичне књиге венчаних за лица Чирак Фадил и Мујић Фехрија, бр.07/1 - 201.1 -2657/17 од 11.12.2017.године; записник о утврђивању идентитета за лице Караосмановић Илијаз, Клиничког центра Тузла, Завода за судску медицину, Експертни тим, идентификациони број Z.KAZ-02-010 В од 05.01.2005. године; потврду о смрти за лице Караосмановић Илијаз, идентификацију Z.KAZ-02-010 В од 05.01.2005. године, ДНК извештај за лице Караосмановић Илијаз, ISMP, ознака случаја Z.KAZ-02-010 В, протокол бр.3734/04 од 30.11.2004.године; извештај о судско-медицинској експертизи, Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр.КТА-209/03, број случаја Z.KAZ- 02-010 В од 12.02.2004. године; записник о утврђивању идентитета за лице Караосмановић Нијаз, Клиничког центра Тузла, Завод за судску медицину, Експертни тим, идентификациони број Z.KAZ- 02-008 В од 10.05.2004. године;

потврду о смрти за лице Караосмановић Нијаз, ЈЗУ УКС Тузла, препис 281/04, 94/17, идентификацију Z.KAZ-02-008 В од 16.11.2017. године, ДНК извештај за лице Караосмановић Нијаз, ИСМР, ознака случаја Z.KAZ- 02-008 В, протокол бр.3679/04 од 20.04.2004.године; извештај о судско- медицинској експертизи, Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр.КТА- 209/03, број случаја Z.KAZ-02-008 В од 14.02.2004.године; записник о утврђивању идентитета за лице Караосмановић Неџад, Клиничког центра Тузла, Завод за судску медицину, Експертни тим, идентификациони број Z.KAZ-02-006 В од 05.01.2005. године; потврду о смрти за лице Караосмановић Неџад, бр.3/05, идентификацију Z.KAZ-02-006 В од 05.01.2005. године, ДНК извештај за лице Караосмановић Неџад, ИСМР, ознака случаја Z.KAZ-02-006 В, протокол бр.4826/04 од 30.11.2004. године; извештај о судско-медицинској експертизи, Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр.КТА-209/03, број случаја Z.KAZ-02-006 В од 14.02.2004.године; записник о утврђивању идентитета за лице Чирак Фадил, Клиничког центеа Тузла, Завод за судску медицину, Експертни тим, идентификациони број Z.KAZ-02-011 В од 14.04.2006.године; потврду о смрти за лице Чирак Фадил ЈЗУ УКС Тузла, 420/06 ИД, идентификацију Z.KAZ-02-011 В од 14.04.2006. године, ДНК извештај за лице Чирак Фадил, ИСМР, ознака случаја Z.KAZ-02-011 В, протокол бр.5887/05 од 24.06.2005.године; извештај о судско-медицинској експертизи, Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр.КТА-209/03, број случаја Z.KAZ-02-011 В од 15.02.2004.године; документ Министарства унутрашњих послова Тузланског кантона, објашњење фотодокументације бр.08-02/3-5-04.6-5900/03 од 20.02.2004. године; фотодокументацију МУП ТК, бр.08-02/3-5-04.6-5900/03 од 20.12.2003.године - фотографије са бројевима 35, 36, 37, 38, 39, 40, фотодокументацију МУП ТК бр.08- 02/3-5-04.6-5900/03 од 30.06.2003. године, фотографија са бројем 21, фотодокументацију МУП ТК бр.08-02/3-5-04.6-5900/03 од 20.12.2003. године - фотографије са бројевима 6, 7, 8, 9, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 27, 28, 29, 30,31, 32, 33, 34, 35; табеларни приказ 2 (ажурирану листу жртава о гробницама везаним за листу жртава са 05.04.2012.) ЕДС 06820219; акт Федералне комисије за нестале особе БиХ бр.01-41-3720/2007 од 30.07.2007. године уз списак ексхумираних/идентификованих особа на подручју Општине Зворник; табеларни приказ - извод из књиге несталих МКСК; записник о ексхумацији, Кантоналног суда у Тузли бр.КРИ.128/03 од 10.07.2003. године, предлог за предузимање истражних радњи Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр.КТА 209/03 од 19.06.2003. године; наредбу Кантоналног суда у Тузли бр.КРИ 128/03 од 20.06.2003. године; извод из Матичне књиге умрлих за лице Вујадиновић Милутин, Општина Милићи, бр.03-202-190/2008 од 05.09.2008. године; акт МУП-а РС, Управе криминалистичке полиције бр.02/2-446/08 од 23.09.2008. године; информацију о војном распореду В/О по траженом акту Министарства безбедности, Општина Милићи бр.02-70-3-1/09 од 11.02.2009. године; извод из казнене и оперативне евиденције за лице Максимовић Далибор, МУП РС, Управа криминалистичке полиције бр.02/6-12996/10 од 23.12.2010. године; извештај дежурства, СЈБ Милићи од 11.1992. године и извештај дежурства СЈБ Милићи од 30/31.08.1992. године; јединични картон за лице Максимовић (Момчила) Далибор; уверење о ангажовању у рату, Општине Милићи, Одељења за општу управу бр.ОЗ- 058-2-3/15 од 02.02.2015. године; картон личне карте за лице Максимовић Далибор; уверење о држављанству Р Србије за лице Максимовић Далибор, Градске управе Града

Београда од 20.01.2014. године; Максимовић Далибор, извештај о поступању, МУП Р. Србије, Дирекција полиције, Управа криминалистичке полиције, Служба за откривање ратних злочина 03/4-7 бр.230-8229/13-4 од 19.02.2014. године; наредбу о одређивању места за сахрану лешева и начину сахране особа погинулих у рату у Граду Зворнику са околином, односно на подручју Општине Зворник, Привремена Влада Српске општине Зворник, бр.03-8/1-92 од 21.04.1992. године; наредбу о формирању Комисије за асанацију бојишта, Привремене Владе Српске Општине Зворник бр.03-8/92 од 19.04.1992, године; одлуку о стављању ван снаге Одлуке о образовању Комисије за асанацију бојишта, привремене Владе Српске Општине Зворник бр.01-26/92 од 28.04.1992. године; наредбу о формирању Комисије за асанацију бојишта, Штаб ТО Српске Општине Зворник бр. СЛ/92 од 19.05.1992. године; списак за исплату припадницима ТО Српске Општине Зворник за месец мај 1992. године, Комисија за асанацију бојишта, табеларни приказ, Списак Комисије и других лица ангажованих на асанацији бојишта у месецу мају 1992. године, којима се исплаћује накнада за рад - табеларни приказ у рукопису од 01.06.1992. године; списак за исплату припадницима ТО Српске Општине Зворник за месец мај 1992. године, члановима и другим радницима Комисије за асанацију бојишта; списак за исплату припадницима Комисије за асанацију бојишта на територији Српске Општине Зворник на месец јул 1992. године, а на терет војно-територијалног органа Општине Зворник; документ ЈКП „Рад“ Зворник, Уступање возила без накнаде бр.ИО од 20.05.1994. године, уз две пријаве за регистрацију моторних и прикључних возила и потврда о преузимању ствари од 10.02.1994. године; списак активног састава полиције СЈБ Зворник од 21.04.1992. године; решење на име Панић Петко, Српске Републике БиХ, Министарства унутрашњих послова бр.10-1048 од 01.04.1992. године; акт Министарства одбране Републике Српске, Одсек Зворник, стр.пов.бр.01-80- 4/92 од 18.04.1995. године; записник о криминалистичко-техничкој обради, Државна агенција за истраге и заштиту БиХ бр.1-16-06/1-04-1-591/17 од 24.11.2017. године и фотодокументацију Државне агенције за истраге и заштиту бр. 16-10/6-227-ФД/17-предмет криминалистичко-техничка обрада телефона власника Караосмановић Зилхе, датум фотографисања 24.11.2017. године, датум израде 15.12.2017. године; својеручну изјава оштећене Љиљане Stirmer, претходно Караосмановић, од 07.12.2017. године о сагласности да се кривични поступак против окривљеног води пред правосудним органима Републике Србије, примљена у Тужилаштву - тужитељству Босне и Херцеговине 18.12.17. године, са ковертом; документацију достављену уз акт Тужилаштва за ратне злочине од 18.06.2019. године; медицинску документацију за окривљеног Максимовић Далибора; медицинску документацију за сведока Црногаћа Зорана; медицинску документацију за сведока Мијатовић Миленка; медицинску документацију за сведока Зекановић Милинка; решење Административне службе Одељење за општу управу Општине Милићи за сведока Борић Миливоја; медицинску документацију за окривљеног Максимовић Далибора достављену од стране Војне Болнице Ниш; пресуду Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2. 8/17 од 23.09.2019. године; извештај Одељења за извршење кривичних санкција Првог основног суда у Београду Ик.број 771/20 од 07.10.2021. године; извештај из КЕ за Максимовић Далибора; медицинску документацију за сведока Јовић Ненада; писани налаз и мишљење судског вештака Бранка Мандића од 10.03.2022. године.

На изведене доказе није било примедби.

Нових предлога за допуну доказног поступка није било.

Оптужени Далибор Максимовић током поступка није желео да износи своју одбрану.

Сведок оштећена Алија Ханџић, сестра Караосмановић Неџада, Илијаза и Нијаза, испитана пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 08.11.2017. године је у свом исказу навела да су у њиховој кући у Зворнику живели њени родитељи, у другој кући она са својим мужем и децом и њен брат Неџад Караосмановић са супругом Милом и ћерком, да је њен брат Илијаз са својом породицом живео у насељу Српска Варош док је брат Нијаз имао стан у згради 3-5 или 15 у Зворнику. Били су имућна породица у Зворнику и држали две месаре. Цела породица је била у Зворнику првог дана Бајрама 1992.године, а око поднева њен муж- Сафет је њу са њихово двоје деце, њену мајку, снају Љиљу и Љиљиног сина, одвезао код Љиљиног ујака у Шабац и вратио се у Зворник. Након два, три дана у Шабац су дошла и њена браћа и остали чланови породице. Њен брат Нијаз се био договорио са својим кумом да дође по њега и његову породицу и одвезе их у Немачку, а у међувремену је ишао у полицијску станицу Шабац и пријавио се да се ту налази. Мисли да је са њим ишао и Илијаз. Након пар дана су видели на ТВ-у како Брано Грујић позива становнике да се врате, те су Зилха и Мила са децом хтеле да се врате у Мали Зворник. Нијаз их је одвезао на аутобуску станицу у Шапцу. Док је Нијаз био на аутобуској станици до куће у Шапцу у којој су боравили су дошла два цивила који су тражили Нијаза Караосмановића, али како Нијаз није био ту рекли су да дође и да се јави у СУП. Када је Нијаз дошао кући они су му то испричали због чега је он и отишао у СУП Шабац. Нешто касније истог дана поново су дошла иста два цивила и тражила Караосмановић Илијаза и Неџада које су повели са собом и то је био последњи пут да их је она видела. Такође ни Нијаз се није вратио кући. То је био април 1992.године.

Не сећа се да ли су та двојица цивила рекли да су из полиције, можда и јесу, али се она не сећа.

О судбини браће је први пут дошла до сазнања након што се са мајком и децом 1999.године вратила из Аустрије када је једног дана са ћерком Шејлом кренула према Калесији те је стао неки ауто, а возач започео разговор. Питао ју је дал и је од Караосмановића, а након што је она рекла да јесте, рекао је да је чуо да је њену браћу убио неко из Милића, а да је за судбину њене браће чуо од свог рођака који је био стражар у Каракају. Након што се њена мајка вратила у Зворник, од Едине – супруге обућара Миме Перића, је чула да је њену браћу убио неки „Дачо“ из Милића, а Едина је то чула од свог мужа Миме јер је једном приликом он дошао кући и питао Едину да ли зна неке Карасмане из Зворника па након што је Едина рекла да зна, тада јој је Мима рекао да их је убио „Дачо“, а за то је Мимо сазнао тако што је дошао у његову обућарску радњу и у причу му рекао да је уморан и да је претходне ноћи у Зворнику убио браћу Карасмане.

Такође од Зорана Црногаћа који је дошао код ње кући у Зворник, мисли током 2007.године, чула је да је он лично био приведен у Каракај, да је био везан за радијатор у неком објекту у Каракају, те да је видео како је њену браћу убио неки војник из Милића. Рекао јој је да су ту била тројица њене браће и још један човек који је снимао свадбе пре рата, а да је пети човек успео да побегне. Сведок је разумела да је Зоран Црногаћа био лично присутан том убиству.

Не зна да ли је од Црногаћа Зорана или неког другог чула да је „Дача“ побио њену браћу наводно због освете јер је неки српски војник погинуо пред вратима њихове куће.

Она је и лично причала са тим обућаром Мимом Перићем и након што га је директно питала да ли зна ко је побио њену браћу, он је рекао да их је убио Далибор звани „Дача“ из Милића у Каракају. Рекао јој је да је тај „Дачо“ у Лешници, да се оженио и да има двоје деце. Мимо је такође рекао да не би смео да сведочи о томе јер се боји да би га убили.

Појаснила је да су их након ексхумације тела њене браће звали да дају крв за ДНК анализу након ексхумације тела њене браће. Њихова тела су била у комеморативном центру у Тузли и након ДНК анализе је утврђен њихов идентитет. Такође се сећа да је њена снаја Љиља причала да је са својим оцем ишла у Зворник и причала са неким „Жућом“ у вези судбине њеног мужа односно брата сведока – Нијаза и тада јој је наводно „Жућо“ рекао да су они ширили националну мржњу и да их ту нема. Не познаје Максимовић Далибора званог „Дачо“, нити Џинкић Радомира звани „Шане“.

Испитана на главном претресу 07.11.2019.године поновила је да је живела у Зворнику и да су у Зворнику живели и њена браћа Караосмановић Нијаз, Караосмановић Илијаз и Караосмановић Нецад, са својим породицама, били су ожењени, имали су своју децу, а и она је била удата, имала је своју децу. Пре него што је рат кренуо отишли су у Шабац код ујака њене снаје Љиљане-супруге њеног најстаријег брата Нијаза Караосмановића. Тамо су отишли како би се склонили на неколико дана и отишли су сви, њени родитељи, она и њен муж и деца, њена тројица браће са својим супругама и децом. Када су дошли у Шабац, њен брат Нијаз Караосмановић отишао и пријавио се у Црвени крст.

Када је Зворник ослобођен Брано Грујић је позивао становништво да се врати у Зворник, да пријави своју имовину због чега су након тог позива њене снаје Караосмановић Зилха и Караосмановић Мила отишле на аутобуску станицу, а одвезао их је њен брат Нијаз Караосмановић како би оне отишле у Зворник да пријаве имовину. Док је њен брат одуствовао од куће дошла су двојица цивила и питали су где је Караосмановић Нијаз па како није био кући рекли су да треба да дође и да се јави у СУП. Када се њен брат Нијаз вратио рекли су му да оде да се јави у СУП, након чега је он и отишао да се пријави и да види што га траже. Нијаз се након тога није вратио, а у међувремену су та иста двојица цивила дошла и позвала Караосмановић Илијаза и Нецада да крену са њима у СУП. И Караосмановић Илијаз и Караосмановић Нецад су кренули са овом двојицом цивила и након тога она више није видела ни једног од своје браће.

Они су накнадно чули да су њена браћа одведена у Каракај, њен отац је одлазио у Мали Зворник распитивао се шта је са њима, њена снаја Љиља, супруга Караосмановић Нијаза је одлазила у Кризни штаб, где је био неки Жућо надлежан и питала је шта је са њима, он јој је рекао да њих нема. Након тога

Љиља је отишла за Немачку, а они остали су се вратили у Београд и после тога су отишли у Аустрију. Након Дејтонског споразума њен отац се вратио у Тузлу, а она је са својом децом, снајама и мајком остала у Аустрији. У Мемиче се вратила 1999.године.

Када се вратила у Мемиче једном приликом је ишла у куповину у Калесију и док је она ходала неки човек стао и повезао је, том приликом је питао да ли је она из породице Караосмановића, а када је она потврдила рекао је да је његов ујак или стриц био стражар у Каракају. Тај човек који ју је повезао је био професор општенародне одбране, она не може да се сети његовог имена, и он јој је рекао да је њену браћу убио неко из Милића. Када се вратила у Мемиче она је то испричала својој мајци. Након те ситуације њена мајка је срела њену другарицу Едину Куртић која је била удата за неког обућара из Милића који се звао Мимо Перић, и која је њеној мајци рекла да је њену браћу убио Дача из Милића, а да је она то сазнала од свог супруга Мима. Та њена другарица Едина Куртић је њеној мајци рекла како се тај Дача хвалио како је убио браћу Караосмановиће.

Негде 2007.године код ње кући је дошао Црногаћа Зоран и док су седели на тераси испричао да је био везан за радијатор у Каракају и био присутан када су њена браћа убијена. Испричао јој је да је Илијазу тај који их је убио пуцао у главу, а да је Нијаза изрешетао. Њој се од свега тога смучило, тако да није питала шта се десило са трећим братом. Након ове ситуације, срела је Миму Перића и директно га је питала том приликом да ли зна ко је убио њену браћу, на шта је Мима одговорио да их је убио Далибор из Милића.

Не зна где је Зоран Црногаћа радио '92.године, али мисли да је био возач у СУП-у, односно у МУП-у. Он јој је рекао да је био приведен и завезан за радијатор јер није хтео да буде у Војсци Републике Српске. Зорана Обрадовића не зна.

Такође сведок је појаснила да јој је Зоран Црногаћа рекао да је Илијаз пре него што је убијен давао знаке живота, те да је то лице које га је убило пришло и пуцало му у главу. Зоран Црногаћа јој је рекао да је осим њене браће том приликом убијен и Чирак Фадил, а да је било присутно и лице које је успело да побегне.

Она је извршила пријаву смрти за Караосмановић Нецада јер су њеној снаји Мили требали папири, па је сведок вадила Нецадову умрлицу, мисли да је за Нијаза извршила пријаву смрти њена снаја Љиља, а за Илијаза њена снаја Зилха. Када је пријављивала датум смрти за Нецада рекла је да је то 14.април, а то је рачунала према датуму када су њена браћа одведена и по томе што су им рекли три, четири дана били тамо, пре него што су убијени.

Име Јовић Ненада јој није познато.

Објаснила је да она никад није посумњала у оно што је испричао Зоран Црногаћа, јер он није имао разлога да је лаже, а исту причу је испричала Едина њеној мајци, као и тај професор одбране и заштите из Милића који ју је повезао. Ко је Жућа не зна, она зна само преко своје снаје Љиље да је он био у Кризном штабу, јер је Љиља разговарала са њима.

Придружила се кривичном гоњењу али није желела да истакне имовинско правни захтев.

Сведок оштећена Чирак Фехрија, супруга сада покојног Чирак Фадила, испитана пред Тужилаштвом БиХ 05.12.2017.године навела је да је пре рата живела у Зворнику са својим мужем Чирак Фадилом кога су звали „Дебели“, и њихово троје деце. Супруг је радио у „Дрина транс“ Зворник као отправник аутобуса, односно диспечер, а волео је да на свадбама, испраћајима снима видео камером и по томе је био познат у Зворнику. Имао је доста познаника и сви су га ценили и поштовали. Почетком априла видела је да се роми из ромског насеља исељавају из Зворника, а када је то саопштила супругу он јој је одговорио да ће бити све у реду. 06. или 07. априла је почело да се пуца по Зворнику те су се склонили у подрум. У том периоду је њен супруг ишао на посао, а 07. априла 1992. године јој је рекао да ће их Мујо – комшија пребацити преко моста. Супруг је остао у Зворнику, а она је прешла у Бању Ковиљачу, у сабирни центар где је била два дана, након тога је отишла у Лозницу у сабирни центар где су били једно десетак дана, а ту им се једног дана прикључио и њен супруг који је из Зворника дошао са још једном породицом.

Након тога су отишли у Ваљево, а потом и у Београд, где су преко радија и ТВ-а чули да су позивали да се становништво врати у Зворник и то радно способни мушкарци. Њен супруг је одлучио да се врати, међутим није могао да уђе у Зворник, рекао је да је тамо катастрофа и истог дана се вратио за Београд. Након два дана њен супруг је одлучио да се врати у Зворник да пријави стан и она га од тада више није видела живог. Последњи пут када га је видела био је у цивилној одећи, имао је зелену тренерку и беж џемпер са ситним коцкицама и маслинасто зелену јакну. Испратила га је до капије, а он је отишао и није се окренуо иако је раније знао да се окрене и маше. Приликом ексхумације питали су је која је гардероба била на њему када га је видела последњи пут, а познато јој је да је имао личну карту код себе, здравствену књижицу и радну исказницу.

Контактирала је са свакога ко је евентуално имали сазнања у вези њеног мужа. Звала је и Бошка Милића који је био у Кризном штабу, а из разлога јер је чула да је њен супруг у Каракају у седишту фирме „Дрина транс“ тражио потврде за кретање које је издавао кризни штаб и да су неке особе виделе Бошка Милића на прозору канцеларије како позива њеног супруга да преко реда уђе у просторије кризног штаба одакле више није изашао.

Њен старији девер који је остао у Лозници је имао неке информације од Теранић Бошка из Зворника, односно свастика њеног девера је била присутна када је Бошко некој продавачици причао да је стање у Зворнику грозно те да су управо убили Фадила Чирака и браћу Караосмановиће у „Стандарду“. Караосмановићу су били познати у Зворнику, имали су своје месаре, кафић, били су позната имућна породица. Појашњава да је Хана чијег се презимена не сећа такође из Зворника те да је наведена Хана препознала Бошка Теранића који је исто био из Зворника те да јој је он лично пренео да је Фадил убијен.

У Београду је остала до 09.маја 1992.године када се пребацила до Тузле, и тада је њен брат одмах пријавио нестанак њеног супруга. Супруг се води као нестао 18. априла 1992. године. Након тога је преко Загреба дошла до Беча, а у БиХ се вратила 1999. године када су она и деца дали крв за ДНК те су почетком 2006. године обавештени да је раније извршена ексхумација и да је њен супруг био укопан у гробљу Казанбакчаа у Зворнику у масовној гробници, да је био у цивилној одећи и то управо у оној коју је у свом исказу и описала. 18.04.1992. године је био дан пријављивања његовог нестанка, а 16.04.2006. године је укопан на градском гробљу у Тузли.

На питање зашто се одлучила за датум 18.04.1992. године као дан његовог нестанка, сведок је изјавила да је тог дана виђен жив испред „Дрина транс“ на Каракају, а „Стандард“ се налази у близини, фактички су то два дворишта која се граниче. Чула је причу да је њен супруг био затворен као и Караосмановићи ради испитивања и да су наводно требали да буду пуштени. У то време је страдао брат од једног кондуктера из „Дрина транс“, а који је из Милића, па је други брат из беса и освете ушао у „Стандард“ и на своју руку пуцао и побио их.

Испитана на главном претресу 07.11.2019.године, изјавила је да у потпуности остаје при свом исказу датом 05.12.2017.године. Објаснила је да је она током априла месеца, односно 08.априла са својом децом и супругом изашла из Зворника и отишла за Београд код својих пријатеља, али након тога је био позив да се људи врате у Зворник како би пријавили имовину. Њен супруг је кренуо према Зворнику али је био враћен, тако да је тек из другог пута успео да уђе у Зворник и то је био последњи пут да га је видела.

Била је спремна да крене из Београда и да тражи информацију шта се десило са њеним супругом Чирак Фадилом, али како су је неке комшије саветовале да остане, она је остала у Београду и из Београда је 14. маја отишла за Тузлу, вратила се у родитељску кућу, у јуну су хуманитарним конвојем транспортовани у Хрватску, а након тога за Аустрију где је и остала. Она се у међувремену распитивала код свакога ко је дошао из неког логора, односно добијала је разне вести о свом супругу, и на крају добила информацију да је њен супруг убијен, која је била тачна.

Прича је била да је био затворен у тадашњи „Алхос“, због испитивања и након чега је требало да буде пуштен, међутим нешто се десило –у граду је неко страдао и њој је речено да је након тога брат од тога који је убијен у знак одмазде узео неку пушку и хтео да убије њеног супруга, да му је командант узео то оружје, међутим да је он оружје узео од друге особе и побио њеног супруга и тројицу браће Караосмановића. Она је ту верзију чула као последњу и она се испоставила као најтачнија.

Њен супруг је нађен у масовној гробници Казанбахча изнад Зворника 2006. године, са још њихових 132 комшије.

Зна где је објекат „Стандарда“, зна где је била „Везионица“, а зна где је била и „Дринатранс“, при чему је објаснила да је „Стандард“ био одмах до „Дринетранса“.

Након што јој је предочено да је 2017. године рекла да је њен муж ушао у просторије „Дринатранса“, поновила је да јесте то било тако, јер је ту био неки Кризни штаб који је издавао потврде за улазак у град. Она не може да тврди оно у шта није сигурна, њој је тако речено- да се Бошко Милић у том тренутку појавио на прозору, да су њеног супруга увели и да су тада рекли да више нема пропусница за град.

Појаснила је да је њено мишљење да је њен супруг убијен 18.04.1992. године зато што су они 08.априла отишли за Београд; њен супруг се 12., или 13., вратио према Зворнику први пут, а 14., други пут, те да она може да тврди да је њен супруг негде између 14., и 18.априла ушао у просторије „Дринатранса“.

Сведок оштећена се придружила кривичном гоњењу и истакла имовинско правни захтев, чију висину је определила писаним поднеском од 23.08.2022. године на износ од 1.500.000,00 динара.

Сведок оштећена Караосмановић Мила, супруга сада покојног Караосмановић Нецада испитана пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине у Сарајеву 17.11.2017. године навела је да је пре ратних дешавања у БиХ живела је у Зворнику, у породичном домаћинству са својим супругом Нецадом Караосмановићем, и њиховом трогодишњом ћерком Емином. Живели су у породичној заједници са свекром и свекрвом, са њима су живели и њена заова Алија Хоџић, са својом породицом-децом и супругом. У том тренутку они су у Зворнику били позната породица, свекар се бавио препродајом стоке и имао је месаре, били су имућни.

У Зворнику је остала до 06. априла 1992. године када је цела породица, односно шира породица (она са својом породицом, свекром, свекрвом, деверима Илијазом и Нијазом и њиховим породицама, као и заовом Алијом и њеном породицом) отишла у Шабац код ујака њене јетрве Љиље. У Шапцу је била до 15. априла '92. године, када је њу и њену јетрву Зилху, Нијаз Караосмановић одвезао за аутобуску станицу у Шапцу, јер су имали намеру да оду у Мали Зворник да виде каква је ситуација у Зворнику и да провере да ли се могу вратити својим кућама.

Када су она и Зилха дошле у Мали Зворник чуле су се са остатком породице која се у том тренутку налазила у Шапцу, тада су им рекли да је полиција прво тражила Нијаза и то у време кад је њих одвезао на станицу, да су се поново вратили и тражили и осталу браћу; да су сву тројицу заједно одвели полицајци, а где она не зна. Када је последњи пут видела свог супруга он је од гардеробе имао на себи панталоне од сомота боје маслине, „адидас“ беле патике, џемер и флуоресцентни зелени прслук.

Са јетрвом је остала у Новом Зворнику десетак дана, након чега је прешла са својом ћерком у очеву кућу у Зворник, и ту је била све до половине јуна месеца '92. године, а онда се поново вратила у Мали Зворник заједно са својим оцем, мајком и млађом сестром. Из Малог Зворника отишла је за Београд, а из Београда је отишла за Аустрију. Са својом јетрвом Љиљом ишла је по граду и распитивала се шта се десило са њиховим мужевима. Љиља која је имала више фамилије у Зворнику је сазнала да су они убијени, да су укопани на мезарју у Казанбашчи. Оне су хтеле тамо да оду, али су им комшије рекле да не иду, јер то није било сигурно за њих две. Познато јој је да су за Нијаза први резултати ДНК анализе били у току 2004.године, а за Илијаза и Нецада у току јануара 2005.године. За Илијаза и Нецада Караосмановића је била заједничка сахрана 2005.године, у јануару месецу, након њихове идентификације и они су сахрањени у месту Кула град изнад Зворника. За Нијаза Караосмановића породица је била позвана 2004. године, односно пар месеци раније, а и Нијаз је сахрањен на Кула граду изнад Зворника.

Такође сведок је навела да је им је пре неколико година њена заова Алија испричала да се причало по граду да је неки младић из Милића који се звао Дача извршио убиства њеног супруга и његове браће, мисли да се то десило у Каракају.

Испитана на главном претресу дана 21.02.2020. године, изјавила је да у потпуности остаје при својој изјави коју је дала 17.11.2017. године. Поновила је да је 06. априла 1992. године комплетна породица и то муж, свекар, свекрва, заова, деца, односно да су сви Караосмановићи отишли за Шабац. Тамо су били код ујака њене јетрве Љиље Караосмановић све до 15. априла када су она и Зилха Караосмановић кренуле поново за Зворник али су отишле у Мали Зворник код Зилхиних родитеља. На аутобуску станицу у Шапцу их је одвезао Нијаз Караосмановић, а када су њих две дошле у Мали Зворник чуле су телефоном да је сва три брата полиција одвела. То су јој саопштиле њена заова Алија и Љиљана Караосмановић. Накнадно је са својом јетрвом Љиљаном ишла у Каракај где су им рекли да су сви побијени и да су закопани на гробљу Казанбахча. То је причао народ, али углавном су они добили обавештење да су они доле. Њих две су отишле у Каракај, среле су рођака Остоју, чије презиме не зна, и који им је рекао да су они тамо сахрањени. Том приликом Остоја им је рекао да је опасно по њих и да је боље да се врате кући. Вратиле су се кући, била је још једно време у Зворнику, а 25. јуна је отишла из Малог Зворника за Аустрију.

Објаснила је да је она ишла на ДНК анализу са својом ћерком 2004.године, тело њеног супруга је пронађено и да су њеног супруга сахранили 07.јанура. Најпре је пронађен Нијаз Караосмановић, пар месеци пре Илијаза и Нецада који су пронађени у јануару. Од своје заове Алије је чула да је њих тројицу побио неки Дача из Милића.

Након што је њима Алија рекла да је њен супруг и његова браћа одведени у шабачку полицију, они се нису вратили одатле. Не зна лица под именима Црногаћа Зоран и Јовић Ненад, нити је чула за њих.

У вези чињенице да је у матичној књизи умрлих за Нецада Караосмановића као датум смрти уписан 14.04.'92. године, а да она изјављује да се она из Шапца вратила за Мали Зворник 15.04.'92. године и како је могуће да је као датум смрти њеног супруга уписан дан пре него што је она напустила Шабац, рекла да она није одредила тај датум, али да је њен супруг 15. априла био жив.

Придружила се кривичном гоњењу али није истакла имовинско правни захтев.

Сведок оштећена Караосмановић Зилха-супруга сада покојног Илијаза Караосмановића, испитана пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине 24.11.2017. године, навела је да је пре рата који је почео у Босни и Херцеговини живела у Зворнику, није била запослена, а њен супруг Илијаз Караосмановић држао је приватну месару заједно са својим оцем. Како је њен супруг Илијаз био друштвен и знао доста људи, једног дана почетком априла месеца '92. године, код њега је дошао полицајац звани „Баја“, који је био српске националности и рекао им да се сви склоне јер ће бити свашта у Зворнику. На то упозорење њен супруг и његова браћа су са породицама и сестром као и својом породицом, као и њени свекар и свекрва су прешли у Мали Зворник код њених родитеља, односно код њене породице која је живела у Малом Зворнику. У Малом Зворнику су остали неколико дана, а након што им је речено да се поново склоне, мало дубље на територију Србије јер су се очекивали нереди у Зворнику, отишли су сви скупа у Шабац код родбине-ујака њене јетрве Љиље Караосмановић- супруге Нијаза Караосмановића. У Шапцу је била две или три

недеље, али десетак дана највише. Из Шапца се вратила у Мали Зворник са своја два сина као и Милом Караосмановић која је кренула са својом ћерком. Добили су позив из Шапца од њене заове Алије која их је обавестила да су по њиховом одласку за Мали Зворник дошли припадници полиције и сву тројицу браће, односно Илијаза, Неџада и Нијаза одвели, те су им том приликом рекли да ће их нешто испитати. Кратко након што је добила ту информацију да су њен супруг и његова браћа одведени, сама је први пут отишла у Зворник-у полицијску станицу у намери да сазна шта је са њеним супругом и његовом браћом. Отишла је код командира полицијске станице чије име не зна, и од њега је сазнала да је њеног супруга и његову браћу одвео неки „Жућо“ у „Стандард“, где су наводно требали да се испитају, при чему полиција није дала никакав налог у вези њих. Након тога са Милом је отишла кући, где су раније живели свекар, свекрва и Мила како би узеле неке ствари, али су морале да се сакрију због наиласка војника.

Мила и она су се договориле да оду у Каракај у „Стандард“ да се распитају за судбину својих мужава. Објекат „Стандард“ се налази у близини новог моста у Каракају, а сада је у близини гранични прелаз. Нису могле да уђу у објекат јер су виделе да се у кругу налази много војника, а не може да се сети да ли је било и полиције. Један војник је дошао до ограде са своје стране и питао их шта им треба, те када су му рекле да су им мужеви ту доведени и и након што су му саопштиле њихова имена, он им је одговорио да ако су ту доведени биће испитани и након тога ће бити пуштени, јер се ту доводе само на испитивање. Тај војник им је такође рекао да иду јер је чуо како им свашта говоре и добацују, те да оне ништа не могу да постигну тиме што су дошле.

Појаснила је да док су они боравили у Шапцу неко је назвао њеног супруга, не зна да ли из Зворника или Малог Зворника и то неко од његових пријатеља и рекао му да се склони из Шапца, јер се тада већ причало да се налазе у Шапцу и да ће их ту пронаћи. Зна да су у том периоду тражили богатије људе бошњачке националности како би им узели паре.

Због свог рођендана сећа се да је дана 23.04.1992.године, неки Остоја из Зворника дошао у Мали Зворник у ватрогасни дом и рекао једном колеги њеног комшије да је био присутан приликом убиства браће Караосмановић у „Стандарду“ у Каракају. Тај Остоја је био потрешен јер је његова жена Нејра била сестра од тетке њеног мужа Илијаза. Остоја је био из Зворника, познаје га ликом, али не може да се сети његовог презимена, а живео је преко пута куће њене свекрве у Зворнику. Она те информације о смрти, односно погибији свог мужа и његове браће није могла да каже свекру и свекрви као ни својој заови Алији, јер су они отишли из Шапца код друге родбине у Београд и Нови Сад, а касније је сазнала да су отишли за Беч где су били у избеглиштву. Она је из Малог Зворника отишла у избеглиштво у Словенију.

Приликом идентификације свог супруга није ишла да погледа посмртне остатке, али је добила информацију да је узрок смрти метак, а након тога је покренула поступак и извршила упис чињенице смрти свог супруга у општини Зворник.

Током 2016. године телефоном је добила поруке од особе под именом Јовић Ненад, који јој је испричао како је он очевидац убиства њеног супруга и његове браће у „Стандарду“. У тим порукама изразио је спремност да помогне у растветљавању чињеница везаних за убиство браће Караосмановић, да зна ко је

то урадио и рекао јој је да је са њима био убијен Чирак који је био диспечер на аутобуској станици, као и да је том приликом убијено укупно четворо људи.

Изјавила је да се придружује кривичном гоњењу.

Испитана на главном претресу дана 21.02.2020.године, навела је да у потпуности остаје при својој изјави датој дана 24.11.2017.године.

Никада није сазнала разлог одвођења браће Караосмановић у Шабачку полицију, али да су они одведени тамо обавестила ју је њена заова Алија телефоном истог дана када су одведени, а то је било истог дана када су они дошли у Мали Зворник код њених.

Појаснила је да је са Јовић Ненадом била у комуникацији током 2016. године и након тога више не.

Такође је појаснила да је њена јетрва Љиљана Караосмановић одлазила у Кризни штаб у Зворник, а једном су и заједно отишле испред „Стандарда“. Она лично је ишла у полицију и ишла је са Љиљом пред кризни штаб, када им је пришао један војник, и када су му оне објасниле како траже браћу Караосмановиће, тај војник им је рекао да ће они бити испитани и након тога пуштени.

У Мали Зворник отишла је 15.априла 1992.године и тог дана сазнала да је њен супруг са браћом одведен у Шабачку полицију, она је након тога ишла опет у полицијску станицу да се распита шта је са њима, тада су јој рекли да полиција није дала никакав налог да се они спроведу, да су њих спровеле неке паравојне формације, те је она после ишла у Каракај, у Стандард, у кризни штаб, а ту су им и рекли да ће бити испитани и пуштени. Након тога тачно 23. априла је од неког Остоје сазнала да су убијена сва тројица браће Караосмановића.

Датум смрти њеног мужа није уписан у матичне књиге умрлих, већ је уписана само година '92., из разлога што је тело њеног мужа нађено у заједничкој гробници, тако су им рекли у Тузли.

Она Црногаћа Зорана не познаје.

Придружила се кривичном гоњењу и истакла имовинско правни захтев чију висину није определила.

Сведок оштећена Љиљана Stinner (раније Караосмановић), супруга сада покојног Караосмановић Нијаза, испитана на главном претресу 12.11.2021. године навела је да је са мужем Караосмановић Нијазом и сином Исаком живела у Зворнику. 04. априла су схватили да морају да се склоне из града јер је било тенкова на изласку из Зворника према Сарајеву и Бијелјини, па су отишли код фамилије њене мајке у Шапцу. Отишли су сви Караосмановићи, сва браћа и то Нецад, Илијаз и њен муж (Нијаз), са својим фамилијама. Нису очекивали неко зло и њен муж се пријавио, међутим одмах су дошли аутом и одвели браћу Караосмановић, да их нешто испитају. Тако је полиција из Шапца отприлике 07. априла – трећи или четврти дан по њиховом доласку у Шабац, одвела Илијаза, Нијаза и Нецада Караосмановића. Није их било два дана, а она је обавештена да су убијени 15. априла. Она и њен отац кренули су да их траже, а то је било негде 12., 13., а можда 16. или 17. априла, дошли су у Каракај где су у фабричким халама били смештени „похватани“ муслимани. Њој је један познаник – Остоја из једног камиончића пуног војске рекао да не иду у Зворник, да тамо немају шта да траже, „они су вам убијени, не тражите их“. Наводи да Мила (Амила) Караосмановић није била са њом тада, а након што је предочено

да је Мила Караосмановић изјавила да су једанпут Љиљана и она ишле у Каракај, сведок изјављује „можда“, а потом се сетила да је и са њом једном била тражећи мужа. После недељу дана када је други пут дошла у Зворник се ситуација поновила. Такође се сетила да када је са својим оцем тражила мужа да јој је један рецепционер, који је препознао рекао „иди, не питај, није добро“. Зна да су га звали „Црногаћа“. У другом наврату када је отишла да тражи мужа „Остоја“ јој је саопштио, а како је то мало пре навела. Сећа се да јој је неко рекао да је командант био неки „Жућо“ и да пита њега шта је са њеним мужем и браћом, те је она то и учинила, а он је рекао да су они починили велико зло и неправду српском народу и да не очекујемо „нешто фино“. Касније је чула да су муж и браћа задржани у логору како би се око откупа преговарало са њиховим оцем, међутим десило се да је човек био револтиран убиством свог друга који је управо нађен у близини капије куће Караосмановића, те је тако револтиран побио браћу. Није сигурна да ли је из Милића тај човек који их је убио или је убијени био из Милића, али у сваком случају је из револта убио браћу. Негде је речено да су убијени 15.-ог, али су на умрлици добили да су убијени током рата. Након што је предочено да сведок Мила Караосмановић наводи да је 15.04. њен супруг био жив, сведок наводи да не зна на основу чега она то може да тврди, а истовремено је и њен син добио информацију да су убијени 15.-ог јер њен син већ годинама у Немачкој тражи податке, те је на интернету дошао до тих података. Након што је предочено да је сведок Ненад Јовић слао поруке преко месинџера Караосмановић Зилхи и да је очевидац убиства, сведок је изјавила да јој она то није пренела, пар пута су се среле и немају неки контакт. 2003. године је свог мужа сахранила на основу анализе Уједињених нација и то анализе конструкције зуба из војске, а пронађен је у гробници Казан Башча. Када га је одвела полиција у Шапцу Нијаз је носио цинс, имао је од маслинасто зеленог велура јакну, испод је имао тиркиз ролку и патике. Наводи да је она „мешанка“ тата је босанац, а мама је србијанка, а она се изјашњава као српкиња. Чула је за име Чирак Фадил. Што се тиче Максимовић Далибора са надимком „Дачо“, изјављује да није, верује да је тај човек залутао у тај део Босне. Поновила је да не комуницира са Зилхом Караосмановић, која нема њен телефон. Што се тиче „Жуће“ кога је питала за мужа, сматра да је био паравојни командант јер је паравојска била у Зворнику, а то зна јер се њен син интересовао на интернету и нашао податке да је био паравојни командант.

Придружила се кривичном гоњењу, али је навела да не истиче имовинско правни захтев.

Сведок Дрмоњић Божо испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 17.12.2009.године навео је да су након што је Зворник „пао“, они као чета из Милића послати у Зворник. Командант јединице био је Џинкић Радомир. Били су униформисани, имали су СМБ униформе и аутоматске пушке. Када су дошли у Зворник главни им је био неки „Жућо“ као и Џинкић Радомир. Гледао је својим очима убиство које се десило у „Везионици“. Било је прошло 12 сати, била су два брата Караосмановић из Дивича за које се причало да су ухапшени у Шапцу и да су их требали пребацити за Грчку. Чуо је да су имали велике паре и да су имали своје месаре. Видео је када су их довели, били су крупни, високи, један је био везан, а други није. Тај који је био везан је на себи имао велики црни капут, а довела их је цивилна полиција. Мисли и да је овај други који није био везан такође имао на себи неки капут. Три до четири

цивилна полицајца су их увели у ходник и повели на спрат у канцеларију. Они су седели у ходнику и у том моменту је Дачо скочио, узео аутоматску пушку и почео да пуца, а сведок је скочио, говорио му да остави пушку, сви су скочили и говорили „не Дачо, не“, међутим погодио је оног који је био везан. Дачо је могао да побије све њих. Човек који је погођен је лежао на поду и кркљао, а цивилна полиција је побегла на врата и није улазила док Дачи није одузета пушка. Онај други који није био везан је побегао на спрат, а полиција га је тражила, али нису успели да га пронађу, јер је скочио кроз прозор. Сведок наводи да је успео да обузда Дачу и да му отме пушку, а помогли су му Кандић Миодраг и Борић Миливоје, настањени у Милићима, а ту је био и Зекановић Миленко и његов брат Љубо. Сви су галамили на Дачу, јер је покушао поново да пуца. Џинкић није био ту, касније је дошао и видео тело убијеног. Џинкић је напао Дачу што је то урадио, а онда је Дачо хтео да пуца у Џинкића, а сведоку је познато да је Џинкић тражио да се Дачо искључи из јединице. Њих 10 до 15 из јединице је тада било на ходнику. Не зна ко је однео тело убијеног. Никог од цивилних полицајаца није знао јер су били из Зворника. Зна да су браћа месари коментарисали међу собом да ли ће икада видели Кула Град и тада је Дачо скочио, рекао да никад више неће, те је почео да пуца. Сведок тврди да је стајао на два метра од убиства, да је Дачо убио тог човека, јер му је он (сведок) отео пушку и одгурнуо га јер је Дачо поново хтео да пуца. Дачу је познавао од пре рата, а зна да је био проблематичан и познат полицији. Зна да му се мајка зове Иванка, радила је у мотелу, а очух му је Мађаревић Иван. Осим убиства месара, видео је убиство једног њиховог припадника Вујадиновића званог „Лута“ који је радио у Бокситу. После његовог убиства су тражили да се врате у Милиће, а отишли су сутрадан.

Испитан на главном претресу 07.11.2019.године, изјавио је да не остаје при својој изјави датој 17.12.2009.године, датој пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ, јер је иста дата под притиском, односно под претњом. У вези кривичног поступка познато му је о чему се ради јер је о томе чуо кад је био испитиван у СИП-и.

Објаснио је да је критичном приликом био у ходнику и ту је било њих око 70, био је обичан војник и били су у згради која се звала „Везионица“ у Зворнику. Међу њима је било и добровољаца, а они док су стајали у том ходнику само су зачули пуцњаву. Налазили су се у ходнику у приземљу зграде и пуцњава је дошла из приземља и тада је чуо како је неко рекао да су неки убијени, због чега су сви излетели напоље са наоружањем, јер су мислили да је извршен напад на ту зграду. Након тога је чуо причу да је убијен неки човек за ког су причали да је месар и да је убијен у „Везионици“ у Зворнику у Каракају.

Међутим објаснио је да он ништа није видео и да је своју ранију изјаву дао зато што су долазили по њега, привођили су га, причали му како је он све видео, добијао је скривене поруке и претили су да ће му наћи ћерку у Француској, а то су све чинили људи из СИП-е. Истакао је да је он само чуо да је убијен неки месар, да он ништа није видео. Објаснио је такође да њега зову „Палестинац“ и да су му приликом сачињавања ранијег записника претили да ће ићи у затвор, да може добити 20 година. Записник је раније видео али га од страха никада није прочитао. Зна да ништа није видео, да није видео убиство, зна само да је било ту неких добровољаца, чак их је било из Хрватске, био је и неки Дарио који је био из Папука. Припадао је јединици из Милића, која не зна

како се звала, а не зна ни када је са том јединицом дошао у Зворник, односно у Каракај. Зна само да је била '92.година и да су они дошли као испомоћ, односно дошли су на чување Глинице и били су смештени у „Везионици“ у Зворнику. Ту је било и полиције која је била смештена на капији као стража.

Након што му је предочено да је у својој ранијој изјави за коју тврди да је дао под притиском, стално говорио о Дачи, и на питање да ли је Дача Далибор Максимовић, то јест окривљени који је присутан у судници, рекао је „па јесте надимак Дача, ја не знам да није“. Такође сведок се изјаснио да познаје Далибора Максимовића јер је и Далибор Максимовић из Милића, да се познају површно, нису пријатељи. Са њиховом јединицом је из Милића у Зворник дошао и Далибор Максимовић, имао је униформу на себи док су били у Каракају, а дужио је митраљез 84. Не зна да ли је Дача у то време носио нешто на глави, а пуцње које је чуо док је био у том ходнику у згради, окарактерисао је као рафалне пуцње.

Након што му је предочено да је 17.12.2009. године изјавио „ми смо сједили у ходнику и у том моменту Дачо је скочио и узео аутоматску пушку, почео је да пуца са пушком, ја сам скочио и почео да му говорим да остави пушку, сви смо скочили, говорили не Дачо, не, међутим погодио је оног који је био везан. Дачо је могао побити све нас, човек је лежао и крклао“, изјавио је „ја сад кажем да је он пошо да отима од неког пушку, неки други били су скочили, шта ја знам“. Навео је да он то није изјавио и да не зна како се нашло то у записнику који је он потписао, да је то можда говорио тај који је сачињавао записник.

Након што му је предочено да је у записнику о испитивању из 2009. године наведено „одговорно тврдим ја сам стајао два метра од убиства, да је Дачо убио оног човјека јер сам му ја отео пушку и одгурнуо га, јер је Дачо поново хтио да пуца“, одговорио је да он то није видео и да он уопште о томе није говорио, да он није видео да је Дачо имао пушку. Након што му је предочен записник о његовом испитивању из 2009. године, изјавио је да је можда његов потпис на првој страни, при чему остали потписи му не личе на његов потпис и уколико и јесте дао такав исказ да га је дао под присилом, зато што му је прећено.

У том ходнику критичном приликом су били Кардинић Миодраг, Борић Миливоје, Зекановић Милинко, Зекановић Љубинко, Дукић Недељко, Радомир Џинкић. Познато му је да док су били у Зворнику да је убијен Вујадиновић Милутин Лута, а да ли се то десило исти дан када је у ходнику чуо пуцњаву изјавио је да се то не сећа. Дача и Лута су били у добрим односима.

Не зна када се Дача придружио његовој јединици, не зна ком је одељењу припадао, и не зна која су била његова задужења. Они у јединици нису имали одељење, имали су само командире чете, а његов непосредни претпостављени је био Радомир Ђинкић. Након догађаја у ходнику не зна колико је још дуго јединица остала у Зворнику, пре повратка у Милиће, али мисли да су се они вратили у Милиће два, три дана након што је Лута био убијен.

Истакао је да он није видео тела убијених, није видео никога, јер је он излетео напоље и само је чуо да је неко рекао лежи један човек у ходнику.

Милановић Пера је том приликом био у ходнику са њим. Не може да се сети лица са именом Јовић Ненад, као ни лица са именом Црногаћа Зоран. Такође и Панић Петко му је непознат.

На питање да ли је том критичном приликом видео да је Дачи неко отимао пушку изјавио је „кажем вам метеж је био, а дал, кажу после да је неки други тај носио пушке, да је и он скочио, Дачо и још ту неки да су му отимали томе што је имао кажу наводно шешир“.

Нису му позната браћа Караосмановић Неџад, Илијаз и Нијаз нити му је познато лице под именом Чирак Фадил.

Појаснио је да су зграда „Везионице“ и зграда „Стандарда“ биле одвојене и да то лице за које је он чуо да је убијен је било у „Везионици“. Његова чета није водила евиденцију присуства војника у „Везионици“. Такође је објаснио да је до Зворника дошли тако што су ишли преко Шеховића и Црног Врха, јер је пут Зворник-Коњевић поље-Сребреница био блокиран, а тим истим путем су се и вратили.

Појаснио је и да он није из истог места као Максимовић, јер је он из села које је од Милића удаљено 20 километара. Није сигуран када је последњи пут видео Максимовића, али мисли да има сигурно десетак година. Навео је да је он (сведок) радио у „Бокситу“, да је одатле отишао, односно побегао и да је са страхом живео. Са Максимовићем се није ни чуо, а пре рата је мало познавао Максимовића јер је радио у Хрватској дуго. Окарактерисао га је као живахног младића, веселог у друштву, који није био толико проблематичан, волео је музику. Мајка му се зове Иванка, радила је у мотелу Милићи, а отац му је из близине Милића. Дача је живео код очуха Ивана. Познаје Рајка Шалипуревића и зна да се Дача оженио са ћерком Рајка Шалипуревића. Не зна где сада живи Максимовић, али је чуо да је у Београду. Познато му је лице под надимком „Бели“ или „Циго“ и они су из Милића. Зна да су ти момци сада у притвору и они воле да се силе.

Благоја Војводића зна, Благоје Војводић је био са њим у време ратних дешавања као и у Зворнику када се десило убиство о ком је чуо. Благоје Војводић се зна са Далибором Максимовићем, али у каквим односима су били то не зна.

Сведок Милановић Перо испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ дана 02.12.2008. године навео је да је или током априла или током маја 1992. године одређено да његова јединица иде за Зворник, а командир јединице је био Џинкић Радомир. Када су дошли у Каракај у Зворнику аутобус се зауставио у кругу предузећа „Везионица“, а његова јединица је смештена у приземљу наведене зграде. Џинкић Радомир је њему издао наређење да распореди људе на обезбеђење објекта Везионица у ком су се налазили. У Везионици су провели укупно између пет до десет дана, предзадњи дан његовог боравка сазнао је да је дошло до погибије припадника њихове јединице Вујадиновића званог „Лута“. Зна да је у пратњу Лутиног тела када су га довели у двориште Везионица сигурно био Цветковић звани „Тић“, а осим њега не може да се сети ко је још био. Мисли да је у пратњи тела био и припадник њихове јединице Митровић Далибор звани Дача. За Дачу није сигуран да се презивао Митровић, али га је одлично познавао јер се становао у Супач пољу у Милићима. Што се тиче Даче зна да му се мајка звала Иванка и да је имао очуха који је радио као возач аутобуса у „Бокситу“ и звао се Иван. Већ је била пала ноћ, он (сведок) се налазио у просторији у којој су спавали, заједно са Шанетом, и у једном моменту се из ходника зачула вика и галама, а одмах након тога и рафална паљба. Одмах је истрчао из просторије и на ходнику је видео тог

Далибора званог Дача који је у рукама држао пушкомитраљез М-84, а око њега је било припадника јединице који су га смиривали. Осим Даче у ходнику је било још људи, али нико осим Даче у том тренутку није био наоружан. Дача је био веома љут, викао је и галамио, а сви су покушавали да га смире. На удаљености од пар метара где је стајао Дача, супротно од улазних врата видео је тело једног човека које је било у локви крви. Како су покушавали да смире Дачу, није пуно гледао према том телу убијеног човека, тако да не може прецизно да каже у којој одећи је био тај човек, које је био старости и осталих карактеристика. У неком тренутку неко је од Даче успео да одузме пушкомитраљез М-84, а он се сећа да је у ходнику осим припадника њихове јединице било још неких војника који су носили браде, али не зна којој су јединици припадали. Након што се ситуација смирила, пре него што се вратио у спаваоницу у ходнику је чуо да је осим убијеног чије је тело видео било заробљених лица али су они успели да побегну, није му познато шта се десило са телом убијеног човека.

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 13.11.2017. године, навео је да је био април месец '92. године када је био позван да се јави у Супач поље и да је у Супач пољу извршено постројавање једне јединице која је бројала њих око педесетак. За командира јединице одређен је Џинкић Радомир звани Шане, а он је одређен за заменика командира те јединице. Аутобусом су пребачени из Милића у Зворник и по доласку у Каракај сместили су их у објект некоег предузећа, али сада није сигуран да ли је била зграда Везионице или Стандард. У једном делу те зграде после рата је смештен факултет. Њихова јединица је смештена у приземље где је била једна већа просторија која је служила као спаваоница, а Шане и извесни Тић су били смештени у једну малу просторију. Он је од Шанета, то јест од Џинкића добио задатак да распореди људе на обезбеђењу објекта-зграде општине у Зворнику, Дома здравља, робне куће и бензинске пумпе. У тој згради где су они били смештени је било разне војске, били су припадници неких „Белих орлова“.

Што се тиче убиства, односно погибије лица Вујадиновића званог Лута навео је да је путем радио везе или фиксног телефона, последњег дана њиховог боравка у Зворнику дошла информација о погибији припадника чете Вујадиновић Миладина званог Лута, да је он одмах након добијања те информације изашао на терен како би извршио обилазак објекта где су били распоређени њихови људи. Лутино тело није видео јер је одмах пребачено у болницу. Након што је обишао људе поново се вратио у зграду где су били смештени и ту разговарао са Џинкићем, те су обојица били заједно за то да се јединица врати у Милиће, али нису могли да добију одобрење односно наредбу за повлачење. Џинкић је успео да са неким у Милићима договори повратак и обезбедио да по њих сутрадан дође аутобус из Милића. Негде пред крај дана у двориште зграде у коју су били смештени возилом које је дужила њихова јединица је доведено тело погинулог Луте. Возилом је управљао Цветковић звани Тић, а да ли је био још неко осим Тића не може да се сети.

Након што је завршио обилазак људи, он је ушао у просторију у којој су били смештени Џинкић, Тић и он, и почео је да разговара са Шанетом односно Џинкићем. У једном моменту се из ходника зачула галама, након тога и рафална пуцњава, испалено је више рафала. Истрчао је из просторије, истрчао је и Шане и када су били у холу зграде видели су више људи. Видео је Максимовић Далибора, звани Дачо, који је нешто викао и галамио, а у рукама је држао

пушкомитраљез М-84. Сви око Даче су били ненаоружани и сви су покушавали да га смире. И он сам је пришао Дачи, такође са намером да покуша да га смири јер је Дачо био јако љут. Не може тачно да се изјасни ко је од Даче успео да узме пушкомитраљез. У једном тренутку је видео како су три до четири лица у плавим полицијским униформама успела Дачу да одведу из тог хола, али није успео да види да ли су га одвели на спрат или напоље. На удаљености од пар метара од места где је Дачо стајао насупрот улазним вратима је видео тело једног човека које је лежало на поду и то лицем окренутим ка поду, око којег се ширила крв. Колико се сећа то тело је било у цивилној одећи али не може да прецизно опише тело јер је био заузет смиривањем Даче. У ходнику је видео тело једног убијеног човека, међутим касније је од припадника његове јединице чуо да су наводно била тројица заробљених и да су наводно двојица побегла, а један је убијен. Касније током повратка кући и током сахране припадника Луте, међу припадницима јединице се говорило да је Дача извршио убиство у Зворнику као освету за убиство њиховог припадника Луте.

Нагласио је да је њему једино логично решење било да је Дача извршио то убиство пуцањем из пушкомитраљеза према лицу које се налазило на поду јер нико други није имао оружје у рукама осим њега. Не зна шта је било са телом погинулог човека. Сећа се да је Шане о томе обавестио неког из територијалне одбране у Зворнику.

Нагласио је да Максимовић Далибор звани Дача није дошао са њим из Милића у Зворник већ се једноставно прикључио њиховој јединици и зато се понашао као самостални стрелац, а Дача се са њима није вратио у Милиће и није присуствовао сахрани. Чланови његове јединице који су са њим били на терену су били Петковић Милан, Дрмоњић Божо, Зекановић Милан, Калдесић Горан, Ђукановић Саво, Борић Миливоје.

Објаснио је да је Дача био карактеристичан по томе што је дужио пушкомитраљез М-84, а такво наоружање у њиховој јединици није имао нико други.

Што се тиче идентитета заробљеног односно убијеног лица неко је спомињао да је неко од њих био месар, е сада да ли тај што је убијен или тај што је побегао, није сигуран.

Испитан на главном претресу одржаном дана 18.12.2019. године, навео је да остаје при својим раније датим исказима од 02.12.2008., и 13.11.2017. године.

Објаснио је да је почетком рата април, мај месец '92. године формирана територијална јединица у оквиру општине Милићи, чији је командир био Радомир Џинкић, а он је био заменик. По чијем наређењу не зна, али у поменутом периоду су отишли у Зворник на испомоћ да се чувају поједине инситуције, као што је била зграда општине, болница, пункт и то је то. Били су смештени у згради Стандарда у Зворнику у Каракају. У том неком периоду настрадао је припадник једне јединице Вујадиновић Миладин звани Лута, за име и презиме није сто посто сигуран, након чега су они тражили да се повуку са тог подручја, односно тражили да се врате кући, што је било и урађено. Лутино тело је у зграду Стандарда доведено возилом које је дужила њихова јединица, мисли да је ауто „лада“, а он је у ту зграду ушао поподне и био је у просторији у којој је смештен, која се налазила од улазних врата у приземљу, са леве стране. Од улазних врата та просторија је била удаљена можда неких двадесетак метара при чему не зна која су то била врата од улазних. У неком

тренутку док је он био у тој просторији чула се пуцњава ван просторија али у оквиру зграде, те је он изашао напоље, видео је ту доста народа који је био у униформама, и у цивилном оделу и приметио је да су неки држали Далибора Максимовића и да су му отели оружје. Он је изашао после минут, два након што је чуо ту пуцњаву и видео је да су Далибора држали поред неког стубишта, односно поред унутрашњих степеница, у приземљу где почињу степенице за спрат. У том тренутку није приметио да је Далибор имао оружје. Он претпоставља да је Дачо пре тога имао оружје, али да га је неко од припадника јединице већ био разоружао и сви су покушавали да Далибора смире. Колико њега сећање служи Дачу су одвели на спрат фирме Стандард, а он је након тога видео на ходнику како лежи човек и то је било на пар метара од места где је стајао Дача и ту је било крви. Није видео лично да је Дача убио тог човека. Он је био чуо да је укупно било четири заробљена лица, наводно су три лица била побегла, а тај један је био настрадао и чини му се да је тог што је настрадао звали месар.

Нагласио је да лице које он зове као Максимовић Далибор је управо окривљени и нагласио је да Дачо није био у њиховој јединици већ је сам дошао у Зворник. Он је први пут Дачу видео у Зворнику када се тај критични догађај десило, и он претпоставља да је Дача највероватније дошао добровољно у јединицу. Причало се да је Дачо од наоружања дужио аутоматску пушку. Не зна да ли је то М.70, М-72.

Након што му је предочено да је у својим ранијим исказима навео да се радило о пушкомитраљезу М-84, објаснио је да је можда мислио на М-72, али да се за оружје заиста не сећа. Након што му је предочено да је у својим ранијим исказима објаснио да је Дача држао пушку у рукама када га је он видео, а да на главном претресу није могао о томе да се изјасни, рекао је да је Дачо држао пушку и да му је тада отето оружје, да је он у ствари Дачу видео са оружјем. У том тренутку не сећа се да ли је још неко имао оружје.

Изјавио је да је у ходнику било доста људи присутних, да је међу њима био и Дрмоњић Божо који је био припадник његове јединице. Није могао засигурно да се сети да ли је он био присутан, али било је ту доста народа. Борић Миливоја не зна да ли је био у том тренутку напољу, исто као ни Зекановић Милинко, Зекановић Љубинко, Дукић Недељко.

Никада није чуо за браћу Караосмановић, односно Илијаза, Нијаза и Неџада Караосмановића, као ни за Чирак Фадила. Што се тиче лица које је убијено касније је чуо да му је надимак „Месар“.

Максимовића је пре рата познавао површно, његова мајка је радила у мотелу.

Прву изјаву је давао у вези неког потпуно другог догађаја, и тада му је предочено постојање сумње да је Максимовић извршио убиства на територији Зворника, према оштећеним Караосмановићима.

Изјавио је да је потписао записник од 29.11.2017.године, али није читао шта у њему пише, против кога се води поступак, односно да се поступак води против Џинкић Радомира и Максимовић Далибора.

Такође нагласио је да је јединица којој је он припадао била у саставу територијалне одбране Милићи, да су и Џинкић и он били командни кадар те јединице и били подређени командном кадру територијалне одбране Милићи.

Нагласио је да нема никаквих притисака, и да нико није вршио у вези његовог испитивања на главном претресу.

Нагласио је да се не сећа да је Максимовића видео у згради Стандарда пре него што се критични догађај одиграо, када је видео леш, и када је видео како смирују Максимовића, не зна одакле Максимовић у тој згради. Изненадило га је када га је видео.

Такође је нагласио да је он успео Максимовића да види између тих тридесетак људи како држи оружје, и како му отимају оружје. Када се све смирило лепо је видео настрадалог човека.

Оставио је могућност да су људи који су били поред капије, односно војници са оружјем који су били на капији могли бити и на ходнику у време дешавања, али се он лично не сећа да је било неког од њих ту. Осим припадника њихове јединице у том ходнику је било још неких војника, спомињали су се „Бели орлови“.

Објаснио је да након што су од Даче одузели оружје да је Дача одведен на спрат те зграде и то вече био притворен, мисли да је од стране припадника полиције, и то војне или цивилне полиције; односно Максимовић је одведен на спрат, горе је задржан.

Лично није видео убиство које се десило јер је он био у једној просторији, Цинкић је био у другој просторији, не зна да ли су истовремено изашли из просторије. Након што му је предочено да је у ранијим исказима рекао да је заједно из просторије изашао са Шпанетом, навео је да му се то чини, а да је са њима тада изашао и Тић.

Нагласио је још једном да је укупно било четири лица, да су наводно три побегла, а да је једно настрадало. Црногаћа Зорана не познаје.

Сведок Петко Панић испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 07.11.2017. године навео је да је од 1973. године припадник полиције, пензионисан је 1996. године, а у септембру 1991. године је именован за помоћника командира резервног састава полиције. Почетком априла месеца 1992. године дошло је до поделе полиције на муслимански и на српски део, те су српски полицајци прешли у зграду „Алхос“ у Каракају. Добили су информацију да се у згради налазе и припадници Арканове и Шешељеве јединице, које је виђао, али их није лично познавао. Просторије полиције биле су на спрату „Алхоса“ где су се задржали десетак дана након чега су прешли у „Стандард“ и то на спрат, док су у приземљу били припадници војне полиције и припадници војске. Колико зна других једница у „Стандарду“ није било. Мисли да током априла није било никаквог привођења док је у мају 1992. године било привођења и Муслимана и Срба који су пуштани након испитивања. У априлу 1992. године све је било хаотично јер су долазиле многе паравојне формације из Србије и то „Бели орлови“, „Жућине осе“, неке јединице „Црног“ из Теслића, једна јединица „Нишки“, „Гогићева јединица“. Све те јединице су изазивале страх код становника Зворника. Зна да је у приземљу „Стандарда“ била и једна чета из Милића, били су врло кратко, а отишли су из Зворника након што је један њихов војник погинуо код споменика у Зворнику. Познавао је месаре Илијаза и Нецада Караосмановић, пре рата се дружио са њима. Зна да их је било четворица и то Нијаз, Илијаз, Рецо и Нецад. Зна да је Рецо умро пре рата природном смрћу и зна да су Илијаз и Нијаз убијени у „Стандарду“, а шта је било са Нецадом, није му познато.

Једног дана је пред сам мрак дошао у просторије „Стандарда“ и у приземљу је видео тела убијених, чини му се да је било укупно три тела и то два

тела браће Караосмановић – Илијаза и Нијаза, а мисли да је ту било и тело Хаџиавдића „Шиге“, који је пре рата био диспечер на аутобуској станици у Зворнику. Сва тројица су били у цивилној одећи. Нијаз је био крупан, леп, носио је дужу косу, а Илијаз је био ситнији. „Шиге“ је био подебео и нижи. Није видео да ли су им руке биле везане, видео је крв око тела, а када је питао рекли су му да је неки војник из Милића побио браћу Караосмановић и „Шигета“ због тога што је погинуо један њихов припадник. Питао је Маринка Василића шта се десило и он му је рекао да је неки војник из Милића извео браћу Караосмановић из просторије за притвор, у приземљу и побио их у ходнику као освету за погибију једног њиховог војника. Такође се причало да је један од затворених људи побегао кроз прозор и није му познато шта је са њим било, а мисли да се зове „Рецо“, а не зна му презиме и шта је било са њим није му познато. На спрату се задржао „који сат“, а након што је поново сишао у приземље, тела није било. Није му познато где су однешена тела. Није му познато ни име војника из Милића који је побио браћу Караосмановић и „Шигета“. Није знао да су браћа Караосмановић и „Шиге“ били затворени у просторијама „Стандарда“. Не познаје Максимовић Далибора „Дачо“ нити Џинкић Радомира „Шане“.

Испитан на главном претресу 19.01.2021. године сведок је поновио да је у време критичних дешавања био помоћник командира станице полиције која је била смештена у „Стандарду“, а ту су били и војна полиција као и војска. Не сећа се да је у априлу 1992. године ту било и паравојних јединица, а касније су дошли и неки „Црни“, „Жућини“ – „Жуте осе“. Везано за конкретан догађај наводи да је био на терену у Зворнику и када је дошао у „Стандард“, видео је двојицу или тројицу мртвих, али мисли да је био Караосмановић Нијаз, Илијаз или да је један из Дивича, не може да се сети. Дакле, мисли да је видео Илијаза, Нијаза и тог из Дивича. Лежали су на ходнику, а мисли да је то било од улаза можда мало улево. Војна полиција је била са десне стране када се уђе. Наводи да је неко убио војника из Милићке чете, те да је ове побио један из те чете, а мисли да је Реца побегао кроз прозор. Када је он дошао ту није био нико из Милићке чете, ту је била војна полиција. Било је војне полиције, а и редовне војске. Позната су му имена Црногаћа Зоран, Јовић Ненад, Видаковић Родољуб. На посебно питање да ли му је познато име Чирак Фадил, сведок је изјавио да је тај био диспечер на аутобуској станици. Браћа Караосмановић и тај трећи су убијени из ватреног оружја. Ту је било крви. Не зна ко је браћу Караосмановић довео у Зворник, неко их је довео, али која војска или паравојска не зна. То сигурно није учинила полиција, могла их је довести војска или војна полиција. У редовно време то је био полицијски посао, али у време овог дешавања Аркан и остали су могли превести и командира и генерала. Они су могли ући у зграду „Стандарда“, а сећа се да су шамарали и председника Врану и командира Спасојевић Драгана. У то време паравојне јединице су имале власт над полицајцима.

Након предочавања да тужилаштво тврди да су ту убијена три брата Караосмановић и као четврти Чирак Фадил сведок изјави да је могуће, али да се не сећа. Мисли да није видео четири тела. Наводи да тај што је побегао је „Рецо“ и да су му тако рекли, али не зна ко. Наводи да је у згради био смештен део батаљона и да је ту био и генерал Обреновић. Објашњава да су неки од убијених лежали на леђима, али не може да се сети после толико времена. Не може да се сети одакле му сазнање да су у питању Илијаз, Нијаз и „Шиге“. У

станици је била просторија за притварање, коју је обезбеђивала војска. Полиција је била у приземљу.

Сведок Танић Петар испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 07.11.2017.године навео је да се не сећа када су тачно прешли из „Алхоса“ у „Стандард“, а могуће је да је то било око средине априла 1992. године. Полиција- и активни и резервни састав је била смештена на спрату. У почетку нису вршили никаква привођења, односно он није учествовао у томе. Више су чували објекте. У приземљу „Стандарда“ је била једна јединица из Милића, а дошла је као испомоћ територијалној одбрани општине Зворник. Није познавао никог из те јединице. Та јединица је била јако кратко у „Стандарду“, а касније је чуо да су напустили Зворник након што је погинуо један њихов припадник.

Сукоб у Зворнику почео је 09.04.1992. године када су дошле неке јединице из Србије и то Аркановци, Пиварски, Нишки, Бели орлови, а касније су се појавиле и Жуте осе и то „Репић“ и „Жућо“. Те паравојне јединице из Србије су се сместиле у „Инжињерингу“ и то је јединица „Симини четници“, а за остале није сигуран. Тада је владао хаос у Зворнику.

На питање да ли је познавао месаре Илијаза и Нецада Караосмановић, наводи да их је познавао, зна да их је било четворица и да је у питању имућна породица. Зна да су били Нијаз, Илијаз, Рецо и Нецад. Чуо је да су наводно доведени из Србије и да су убијени, а то је причала Нијазова жена. Чуо је да су убијени у „Стандарду“, али он тада није био ту. Нијазова жена је долазила и питала за мужа, а сведоку није познато шта се тачно десило са браћом Караосмановић, само је чуо да су убијени. Није му познато ко је извршио убиство. Он лично није видео тела ниједног од браће Караосмановић приликом идентификације тела у „Алхосу“. Не познаје Максимовић Далибора званог „Дачо“ нити Џинкић Радомира званог „Шане“.

Испитан на главном претресу 01.10.2021.године навео је да не може да се сети да је раније давао изјаву Државој агенцији али да је могуће. У вези дешавања током априла месеца 1992. године навео је да је у питању прошлост, да сада не може да се сети, да су стално били на терену. Сећа се да се после неког времена причало да су убијена нека браћа Караосмановић. Није присуствовао догађају, те не може ништа прецизније да каже, а то су биле приче рекла-казала. Присетио се да се убијена браћа зову Илијаз, Нијаз и Нецад, а зна да је четврти брат – Рецо умро пре рата, а познавао је и њега. Чуо је да их је наводно побио неки добровољац, али не зна који и то у згради „Стандарда“. Познаје Црногаћа Зорана који је био механичар у полицији у Зворнику, као и Јовић Ненада за кога наводи да мисли да је добровољац из Србије. Мисли да је жена Караосмановић Нијаза српкиња, а није му познато како се зове. Црногаћа Зорана виђа у Зворнику, за кога наводи да је био у лошем психичком стању и да је био на лечењу на психијатрији. Психичке сметње Црногаћа Зорана су наступиле после рата. Мисли да је након 2000.године лечен у психијатријској установи, али није сто посто сигуран. Добровољац који је убио браћу Караосмановић је по причи из Милића, а додаје да је слабо познавао било кога из Милића у то време. Добровољци из јединица „Аркановци“, „Пиварски“, „Нишки“, „Бели орлови“, „Жуте осе“, „Репић“ и „Жућо“ су били у Зворнику, а у питању су јединице које су дошле из Србије. Није му познат статус Милићке јединице. Мисли да су они

били смештени на спрату, а да су у приземљу вероватно били припадници из Милића.

Сведок Обрадовић Зоран испитан пред Тужилаштвом БиХ 08.12.2017. године навео да је уочи рата радио у полицији у саобраћајном сектору. 01. или 02. априла отишао је у Чачак где је био 7 – 10 дана када се чуо са помоћником командира за саобраћај Славком Ерићем који му је рекао да се врати јер су формирали станицу полиције-да су прво били у објекту „Алхос“ у Каракају, а да су потом прешли у новоизграђену фабрику „Стандард“ у Каракају. Када је дошао у Зворник отишао је у објекат „Стандард“ где је била смештена цивилна и резервна полиција и то на спрату објекта, а у приземљу су биле смештене јединице ТО Зворник, били су и добровољци из Србије разних врста, који су носили различиту гардеробу, а представљали су се као четници, Аркановци, Шешелјевци. Не сећа се да ли је полиција у том објекту имала неку просторију за задржавање. Није видео никог са лисицама на рукама у објекту „Стандард“.. Напомиње да од силних добровољаца и паравојних јединица које су биле у Зворнику, стари припадници активног састава полиције су били фактички онемогућени да нормално раде свој посао. Сећа се да је био један „Жућа“ који је у више наврата покушао да нападне ПС. Познавао је породицу Караосмановић из Зворника, један се звао Рецо који је извршио самоубиство пре рата, а осталу браћу Илијаза, Нецада и Нијаза познавао је из града, али се са њима никада није дружио. Сећа се да је један од браће био ожењен српкињом Љиљом Вујкаловић. Познаје Чирак Фадила који се бавио снимањем камером, а радио је у „Дрина транс“ у Зворнику као диспечар. Дан или два по његовом повратку из Србије, по повратку из прве или друге патроле сазнао је да су браћа Караосмановић и Чирак Фадил убијени у просторијама „Стандарда“ у Каракају. То је сазнао у кругу фабрике, а такође је сазнао да је једна особа успела да побегне. Након тога је сведок отишао у хол зграде, није запазио никакве трагове који би указивали да се ту десило убиство, а тела су била склоњена. Од полиције је сазнао да су то урадили Милићани односно један из њихове јединице и то у знак освете за убијеног друга у току дана у насељу иза робне куће. Није видео које одвезао тела нити где су сахрањени. Познаје Црногаћа Зорана који је на почетку рата искључен из полиције, а када је сведок дошао није га затекао у полицији. Чуо је да се прикључио паравојним јединицама и да је са њима обијао банке.

Испитан на главном претресу 01.03.2021. године навео је да је пре рата радио у МУП-у као полицајац, а да је тада постављен за помоћника командира полицијске станице за безбедност саобраћаја јер је 1993. године формирана станица за безбедност саобраћаја. У априлу 1992. године је радио као саобраћајни полицајац, међутим после раздвајања полиције у Зворнику је укинута саобраћајна полиција те су сви били јединствена полиција. Након што је стигла депеша да се дели полиција на муслиманску и српску, сведоку је то тешко пало, те је након тога отишао у Чачак јер је узео боловање. У то време је полицијска станица прешла у „Стандард“. Када је сведоку истекло боловање отприлике половином априла, позвао је свог непосредног старешину из саобраћајне полиције Славка Ерића који му је рекао да дође, што је сведок и учинио. Дошао је негде око 15-ог априла 1992.године. У згради „Стандарда“ је било и припадника паравојних јединица, било је шаренило од униформи, од полиције, резервног састава полиције, добровољци, територијална одбрана па

неки звани четници, паравојске, „Жуте осе“, „Бели орлови“. Што се тиче јединице из Милића, сазнао је да су били у „Стандарду“, сазнао је када је добио позив за Београд, а када је отишао у Сарајево није ни знао шта сведочи и ко је оптужен.

Први или други радни дан када је дошао из Чачка је сазнао за догађај који је предмет оптужења. Када су дошли са службе мисли да им је возач рекао да је било неко убиство у „Стандарду“, а након тога се и у кухињи приликом вечере то коментарисало. Кажу да је убијен неки младић из Милића изнад робне куће у центру града, а да су у знак одмазде припадници те јединице убили браћу Караосмановић које одлично познаје. Зову се Илијаз, Нијаз, Рецо и Неђо, а Рецо је трагично настрадао пре рата. У „Стандарду“ су страдали Илијаз, Нијаз, Неџад и још један који је радио у Дрина трансу – Чирак Фадил. У згради „Стандарда“ није приметио трагове. Јовић Ненада не зна, Видаковић Родољуб је био активни полицајац у јавној безбедности. Не сећа се да је нека од сестара Караосмановић или супруга долазила у Зворник да се распитује. У полицији је сазнао да су браћу Караосмановић убили Милићани односно један из њихове јединице у знак одмазде, а на питање колико њих из јединице из Милића је то учинило навео је да је било разних прича „да је један, да је...“. Након што је му је предочен исказ од 08.12.2017. године где је изјавио да је убиство извршио један из јединице из Милића, сведок изјави да се не сећа да ли је тако рекао или је рекао да је то јединица из Милића. Никога из Милићке чете није познавао. Окривљеног не познаје нити је чуо за име Далибор Максимовић нити за надимак „Дачо“, а за његово име је сазнао из позива суда. Познаје Црногаћа Зорана, који је радио у полицији у Зворнику, али када се он (сведок) вратио из Чачка Црногаћа Зоран више није радио у полицији. Мисли да је Црногаћа Зоран добио отказ, али то не може да тврди.

Након што му је предочен исказ сведока Црногаћа Зорана који је навео да је заједно са Обрадовићем из Рогатице који је касније био командир саобраћајне полиције кренуо на вечеру и кренули су низ степенице, и да се у једном тренутку из приземља зачула пуцњава, да су меци почели ударати по зидовима и да су они у том тренутку били у подножју степеница, сведок Обрадовић изјавио је да није био са сведоком Црногаћа Зораном, да се не сећа да га је тамо уопште видео и да сведок Црногаћа више уопште није радио код њих. Припадници паравојних формација су могли да улазе у зграду јер они као полиција нису имали никаква овлашћења односно у пракси им ништа нису смели. Ту су били „Бели орлови“, „Жуте осе“, „Аркановци“, али нису били средином априла. Око половине априла када је он дошао у „Стандард“, „Аркановци“ нису били ту, док је на коментар браниоца „око половине априла“ изјавио да тад јесу били, „то је чињеница да је Аркан ишамарао песницом“. Ту су били и „Шешељевци“ који су могли да уђу у „Стандард“ односно у „Стандард“ је могао да уђе ко је хтео.

Након што му је сведоку предочен и део исказа сведока Црногаћа Зорана у ком је навео да је био један муслиман који је радио у „Шипаду“ на степеницама, те да су му он и сведок Обрадовић рекли да бежи, да је тај човек потрчао низ степенице, изјавио је да то нема везе са њим. Понавља да је сведок Црногаћа Зоран истеран први или други дан с посла због сарадње са паравојскама и крадљивцима.

Сведок Васо Ерић испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 06.11.2017. године навео је да је био председник суда у Зворнику од 1987. године до 2003. године. Били су смештени у „Стандарду“ у Каракају у априлу 1992.године, а у тој згради је било и тужилаштво. Њихова канцеларија је била на спрату „Стандарда“, полиција је такође била на спрату, а у приземљу је била смештена војска. Није видео да је полиција приводила било кога у просторије у „Стандарду“. На самом почетку била је организована територијална одбрана и нека паравојна јединица коју су звали „Аркановци“. Чуо је да је дошла на испомоћ и једна јединица из Милића, али их није виђао. У приземљу је било пуно војника у различитим униформама, а сведок је избегавао контакте са тим униформисаним и наоружаним људима, а никога од њих није познавао. Познавао је Илијаза Караосмановића, који је био плав и ожењен чини му се српкињом. Познато му је да је Илијаз имао брата Нецада кога није познавао. Чуо је да су страдали у „Стандарду“, односно да су у „Стандарду“ убијени од стране припадника јединице из Милића. То је чуо из прича, али у време када се то дешавало он (сведок) није био у „Стандарду“. Мисли да су убијени у априлу месецу. Није му познато до када је јединица из Милића била „Стандарду“, није чуо да је било још неких убистава у „Стандарду“ осим ове браће месара. Не познаје Максимовић Далибора званог „Дачо“ нити Џинкић Радомира званог „Шане“.

Испитан на главном претресу 01.03.2021.године навео да је у време критичних дешавања био председник Основног суда у Зворнику, а негде у априлу месецу 1992. године су добили једну просторију у „Стандарду“. Тог априла 1992. године у згради „Стандарда“ осим суда је била полиција, тужилаштво, била је територијална одбрана, не сећа се присуства паравојних формација бар док су они били у згради, а у згради су били до маја месеца када су прешли у зграду суда у Зворнику. Чуо је за „Шешељевце“, „Аркановце“, „Жуте осе“, „Беле орлове“, да су били негде на подручју Зворника, али њему није познато где тачно. Из приче зна за страдање браће Караосмановић које је знао само из виђења, али није сигуран да ли их је било двојица или тројица. Не зна колико их је страдало у „Стандарду“. Не зна им имена. Након што му је предочен део исказа дат пред Државном агенцијом у ком је навео да је познавао Илијаза, да је био плав, ожењен, сведок изјави да се сећа имена Илијаза и да је био ожењен са једном од ћерки неког Среће Остојића – српкињом. Након што му је предочено да је пред Државном агенцијом навео да му је познато да је Илијаз имао брата Нецада, изјавио је да се не сећа да је то рекао, али да је могуће.

Након што му је предочено да је у свом исказу датом Државној агенцији навео и да је чуо да су они страдали у „Стандарду“, те да се један зове Илијаз и да му је жена српкиња, а да се други зове Нецад, изјавио је да остаје при томе што је рекао раније. У време њиховог страдања није био у згради, чуо је да је то урадио неко из Милића. Не зна да ли је било више браће Караосмановић осим те двојице. Није чуо за Чирак Фадила који је био диспечер у „Дрина трансу“ из Зворника. Није чуо на који начин су та два брата убијена. Није чуо за локалитет Казан Бакча нити зна где се налази. Није чуо за име Далибор Максимовић „Дачо“. то је видео само у позиву.

Сведок Неђо Млађеновић испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 08.11.2017. године навео је да је уочи ратних дешавања радио на месту директора ЈКП „Рад“ у Зворнику, током целог ратног периода, све до 2000. године. Почетком априла 1992. године је прешао у Републику Србију, у Шабац, где је боравио пет, шест дана када му је јављено да мора хитно да се јави у кризни штаб Зворника. Јавио се у кризни штаб који је био на спрату „Алхоса“. По наређењу је кренуо у обилазак града, стигао је до зграде ЈКП „Рад“ где никога није затекао, а након кратког времена наишао је један војник за кога је касније чуо да је Жељко Ражњатовић „Аркан“ који му је рекао да крене са њим те су отишли до зграде радио Зворник где му је „Аркан“ дао папирић са текстом који је сведок прочитао, а у којем се позивају радници комуналног предузећа и Срби и Муслимани да се јаве на посао. Чим је дошао из Србије и јавио се у кризни штаб сачекало га је решење да је постављен за председника комисије за асанацију бојишта, али како је то одбио, за председника је постављен Коста Ерић, а он је постављен за заменика председника. Познато му је да је у априлу 1992. године донета наредба о одређивању места за сахрану лица погинулих у рату у Зворнику и околини, како муслиманског тако и српског становништва. У складу са том наредбом пре сваке сахране, свако тело је било прегледано од стране доктора, патолога, те је утврђиван идентитет лешева који су пронађени. Муслимане су на почетку сахрањивали у Казан Бакчи, а касније због недостатка простора у Шахбеговићима и Глумини. У просторијама „Стандарда“ од средине априла 1992. године је била војска. Паравојска је била смештена по становима, а сећа се да су били „Репић“, „Нишки“, „Буква“ и још много паравојних јединица. Када се вратио из Шапца чуо је да је у Зворнику нека јединица из Милића. Чуо је да им је погинуо један припадник, те да је та Милићка чета побила браћу Караосмановић – месаре из Зворника. Не зна тачно где су их побили. Те Караосмановиће је знао јако добро, зна да их је било укупно четворица и то Нијаз, Илијаз, Нецад и још један коме се не сећа имена. Један се пре рата обесио. Не зна тачно ко од припадника Милићке јединице је убио те Караосмановића, а чуо је да су убили сву тројицу браће, вероватно истог дана. Не зна од кога је чуо да су убијени, није видео њихова тела, нити зна где су закопани. Не зна колико је дуго Милићка чета била на подручју Зворника. Претпоставља да су браћа сахрањена у Казанбакчи. Сећа се да је Љиља, Нецадова супруга долазила код њега у канцеларију после рата и питала за судбину свог мужа Нецада, да јој је он рекао да је чуо да су убијени, али да не зна ништа прецизније. Не познаје Максимовић Далибора „Дачо“ нити Џинкић Радомира „Шане“.

Испитан на главном претресу 01.03.2021. године навео да је у време критичног догађаја радио као директор комуналног и да је чуо је да је неко пуцао из куће Караосмановића и убио војника из Милића, те да су се они - Милићани осветили тако што су побили Караосмановиће. Познавао је Караосмановиће, један брат се обесио пре рата, а мисли да су преостала три брата. Углавном су били месари. Мисли да су том приликом убијена три брата Караосмановић. Познато му је име Чирак Фадил који је био диспечер у „Дрина транс“, али није чуо ништа у вези његове смрти нити да је његова смрт везана за „Стандард“ и догађај са браћом Караосмановић. Супруга Нецада Караосмановића се зове Љиља, она је касније отишла у иностранство, а једном

је долазила код њега у комунално и распитивала се за једног од Караосмановића.

Сведок Ђукановић Саво испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 03.09.2008. године навео је да је у време критичног догађаја обављао дужност „некаквог“ командира одељења, а имајући у виду да њихова јединица није била у потпуности устројена по војничким привилима. Заједно са осталим припадницима јединице и његово одељење је у априлу месецу 1992. године пребачено на подручје Зворника и смештени су у просторије предузећа колико се сећа „Стандард“. Били су смештени у приземљу. Њихов командир је био Ђинкић Радомир „Шане“.

Он лично је био задужен да обезбеђује болницу и Дом здравља Зворник. Последње ноћи њиховог боравка у Зворнику, био је у фабрици „Стандард“ јер је тог дана погинуо припадник његове јединице Вујадиновић Милутин „Лута“, а у кругу „Стандарда“ је чуо за догађај за који није сигуран када се десио, а којом приликом је убијен један заробљеник у кругу фабрике, а један затвореник је побегао. Није му познато о којим затвореницима се ради, нити ко је извршио убиство тог једног затвореника. Међу војницима се није причало ко је извршилац тог убиства. Није му познато ни тачно место где је извршено убиство затвореника, а није видео никакве трагове који би указивали на тај догађај. Командир „Шане“ му је рекао да не зна ко је убио затвореника, али да верује да нико из њихове јединице то није урадио.

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 23.10.2017. године навео је да је припадао резервном саставу ЈНА те је са својом јединицом упућен у Зворник ради заштите виталних објеката и грађанства. Командир им је био Ђинкић Радомир „Шане“, а били су смештени у просторијама „Стандарда“ у Каракају. Он је био командир одељења. Да је погинуо њихов војник Вујадиновић „Лута“, није сазнао одмах него касније и то када је дошао у „Стандард“ и тада му је „Шане“ рекао да ће сутрадан напустити Зворник и вратити се у Милиће. По доласку у „Стандард“ чуо је да је убијен један заробљени муслиман и то у ходнику „Стандарда“, а чуо је да су то убиство наводно извршили припадници „Жућине“ јединице. У „Стандарду“ је била смештена и полиција. О убиству је највише сазнао на сахрани код „Луте“. Познаје Максимовић Далибора „Дачо“, мајка му се преудала за Маџаревић Ивана. Он није био са њима у јединици, није ишао са њима у Зворник, нити се из Зворника вратио са њима. Не сећа се да ли је „Дачо“ био на „Лутиној“ сахрани, а мисли да није био у Милићком батаљону.

Испитан на главном претресу 19.01.2021. године навео је да је почетком априла 1992. године био припадник резервног састава војске ЈНА. Били су позвани да оду у Зворник да врше обезбеђење објеката и заштиту становништва. са групом војника био је распоређен на заштити болнице, Дома здравља, мостова, Робне куће и др. Као јединица су били смештени у „Стандарду“. Један њихов војник - Вујадиновић „Лута“ убијен је у Зворнику. Када је он тога дана дошао у „Стандард“ тамо је изгледало као да се нешто десило. Објашњава да је ту неко био затворен па је наводно неко дошао па убио неког – пуцао на неког затвореника, а све из разлога јер је убијен припадник њихове јединице. Нико није знао да му каже шта је било и ко је пуцао, а кроз причу војника је чуо да је

у питању неки „Жућин“ војник. Зворник је био пун групица које су звали „слободни стрелци“ који су долазили на своју руку због разних користи. Мисли да је Џинкић Радован био командир његове јединице. Окривљеног познаје као дечака из Милића. Није био са њима у Милићима, није припадао његовој јединици и са њима није путовао. У Зворнику га није ни видео. Припадник његове јединице Цветковић Милош „Тић“ никада није био рањен, а са њим је провео читав рат.

Након што му је предочено да је у првој изјави из 2008. године рекао да не зна ко је извршио убиство, те да се међу војницима није причало ко је извршилац убиства, а да је у другој изјави из 2017.године навео да је чуо да су убиства извршили припадници „Жућине“ јединице, изјавио је да је вероватно касније дошао до сазнања, а везано за изјаву из 2017.године. Не сећа се никога ко је евентуално био у ходнику „Стандарда“.

Припадници његове јединице су дужили аутоматске пушке, а можда су неки имали и „паповке“. Никада није чуо за Илијаза, Нијаза и Неџада Караосмановића, нити за Чирак Фадила.

Када се вратио у „Стандард“, све је било мирно, стакла у ходнику су била полупана на пар места. Није било трагова крви, односно он их није видео. Не сећа се шта му је евентуално „Шане“ о овом догађају говорио. Оно што је чуо јесте да је наводно ту у „Стандарду“ неко пуцао, али не зна тачно да ли унутра или испред врата.

Након што му је предочено да је у другом исказу (из 2017. године) изјавио да је то било у ходнику сведок изјави „Па, сад да ли је на улазу, да ли је...“. У згради је била и редовна полиција из Зворника. Није чуо да је Максимовић Далибор припадао „Жућиној“ јединици. Не зна када је Максимовић Далибора последњи пут видео, а био је добар дечко.

Сведок Калдесић Горан испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 12.09.2008. године навео је да је у априлу месецу 1992. године његова јединица одређена да иде у Зворник са задатком заштите виталних привредних објеката. Командир јединице био је Џинкић Радомир „Шане“. У Зворнику их је дочекао униформисани човек „Жућо“ који је рекао да је ту главни. Смештени су у предузеће „Стандард“ у Каракају и то у приземљу, а спаваоне су им биле десно од улаза. Видео је да је на спрату зграду смештена полиција, припадници полиције су били у плавим полицијским униформама. За време боравка у Зворнику је био задужен за пункт према Дивичу. Предзадњу ноћ њиховог боравка у Зворнику чуо је да је припадник његове јединице Вујадиновић Милутин „Лута“ погођен. Негде пред крај дана су дошли у „Стандард“ те је сведок видео неку гужву, а у ходнику је видео пуно људи. Неко му је рекао да је њихов припадник Митровић Миле „Лола“ испуцао метак себи у стопало, односно да је извршио саморањавање. Тај исти му је рекао да је дошло до пуцњаве у ходнику и да је неко побегао кроз прозор, а да је један погођен и рањен на ходнику. Причало се да су тај који је погођен и онај који је побегао били муслимани. У ходнику је видео рупе од метака, а док трагове крви нити тело није видео. Сећа се да је у ходнику видео командира „Шанета“ који је нешто гласно наређивао и галамио. Не сећа се ко је ту још био у ходнику.

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 23.10.2017. године навео је да су аутобусом довежени у Зворник где их је дочекао човек

који се представио као „Легендарни Жућо“, који им је рекао да су од њиховог доласка у Зворник под његовом командом. Сведок и припадници његове јединице су осећали страх према том „Жући“ и његовим војницима. У објекту „Стандарда“ су смештени у приземљу, а просторије у којима су спавали су биле десно од улаза у приземље. Осим њих у тој згради је била једна јединица из Пилице или из Брањева, а виђао је да на спрат објекта иду полицајци. Сведок наводи да су њега распоредили у подрум једне куће у реону Дивича. Једног дана у касним поподневним часовима је путем радио уређаја чуо да је погинуо Вујадиновић Милутин „Лута“. Када је пала ноћ неко их је вратио до „Стандарда“ и ту је видео да су припадници његове јединице узнемирени и сведок мисли да је разговарао са „Шанетом“ или Пером и да му је речено да је извршено убиство неког заробљеника муслимана у ходнику и да је убиство извршио „Жућо“. Видео је пар рупа у зиду у ходнику, а крв или друге трагове није видео. Сећа се да је пре њиховог поласка кући пред „Стандард“ дошла нека жена, а која је тражила свог мужа и тим поводом улазила у зграду. Чуо је од војника да је она српкиња, а да је била удата за муслимана. Сутрадан су се вратили у Милиће, био је присутан на сахрани „Луте“, а не сећа се да ли је „Дачо“ био присутан. Познаје Максимовић Далибора „Дачу“ за кога зна да је живео са мајком и очухом Мацаревић Иваном. Не зна да ли је „Дачо“ био умешан у убиство у „Стандарду“, не искључује ту могућност, али није чуо.

Испитан на главном претресу 07.12.2020. године навео је да су у априлу месецу 1992. године из Милића стигли у Зворник ради заштите одређених објеката од виталног значаја за привреду. Тамо им је речено да ће их преузети извесни „Жућо“ те су их сместили у просторије „Стандарда“. Не сећа се тачно када је то било, али је одмах наредног дана преко радио уређаја чуо да је погинуо један припадник његове групе – Вујадиновић кога су звали „Лута“. Када је дошао до капије „Стандарда“ неки портир је рекао да се ранио један њихов војник, односно да је извршио саморањавање. Када је ушао у ходник зграде видео је људе у ходнику како се врте. Чуо је да су „Жућо“ и његови људи убили неког заробљеника. Горе на спрату зграде је била полиција. Сећа се да је пролазила госпођа, наводно жена тог који је убијен и да је неко прокоментарисао да је у питању српкиња удата за тог муслимана. Мисли да је окривљеног, кога зна из Милића видео у Зворнику, али не може да се сети да ли је био са њима, његова јединица је била прикупљена на бази добровољности па је вероватно и Максимовић дошао у том својству. Не може да се сети да ли је Максимовић уопште имао униформу, а претпоставља да је имао оружје јер су га сви имали. Након што му је предочено да је у истражном поступку изјавио да је у ходнику зграде видео рупе на зиду, крв, изјавио је да је рупе на зиду видео, али да крв није приметио. Мисли да окривљеног није затекао у згради том приликом. Затекло је Радомира Џинкића, а осталих присутних не може да се сети. За себе каже да је од наоружања имао пиштољ, а мисли да су остали припадници јединице имали аутоматске пушке.

Након што му је предочено да је у претходном поступку изјавио да не зна да ли је окривљени био умешан у убиство у „Стандарду“, али да не искључује ту могућност, изјавио је да је то рекао у смислу „ако је то неко видео“. Није чуо за браћу Караосмановић, нити за Чирак Фадила. За окривљеног, кога зна из Милића, наводи да је био можда „мало неживљен“, била је прича да је „Дачо“ правио полицији неке „проблемчиће“. Што се тиче саморањавања има

информацију да је то урадио Митровић Миле, а ранио се у ножни прст. Такође се сећа да му је портир рекао да је неки човек побегао.

Након што му је предочено да је у исказу датом у октобру 2017. године изјавио да је разговарао са „Шанетом“ или „Пером“ и да му је тада речено да је извршено убиство, а да у првом исказу није причао о убиству него о рањавању у ходнику, наводи да тог неког уопште није видео већ да је то само чуо, али се не сећа од кога. Није му познато да су том приликом убијена три брата и још један затвореник, а да је један затвореник побегао. Мисли да су ту остали још четири, пет дана након чега су отишли из Зворника.

Сведок Дукић Недељко испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 12.09.2008. године навео је да је у време критичних дешавања у Зворнику, он са јединицом из Милића отишао за Зворник. Не сећа се ко је био командир јединице, а од припадника јединице сећа се покојног Вујадиновић Милутина, који му је био комшија и који је погинуо предзадњи дан њиховог боравка у Зворнику. Не сећа се осталих припадника јединице. У Зворнику су били смештени у згради предузећа „Стандард“ у Каракају где су били смештени у приземљу зграде. Не сећа се колико су времена провели тамо, можда 10 – 15 дана, али се сећа да је предзадњи дан њиховог боравка, након „Лутиног“ убиства у згради „Стандарда“, дошло до пуцњаве. Сво време боравка у Зворнику је био задужен за обезбеђење предузећа „Стандард“ где је био стражар. Када је дошло до пуцњаве у ходнику испред њихових спаваона, он се налазио у својој спаваони. У једном моменту се зачуо један пуцањ у ходнику, а осим тог пуцња није чуо никакве друге звуке из ходника. Није излазио из спаваоне, никога није видео, није видео тело, није видео ко је пуцао, нити има било каква запажања везано за овај догађај.

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 24.10.2017. године навео је да су из Милића аутобусом одвежени у Зворник, где су њега распоредили на обезбеђење „Глинице“. Командир његовог одељења је био Горан Калдесић. Наводи да је био на одмору у „Стандарду“ када је стигла информација да је „Лута“ погинуо. Видео је његово тело када је доведено пред „Стандард“. Био је на одмору са смене у просторијама „Стандарда“ где је играо карте. У једном моменту је чуо пуцњеве из ходника, а након чега су провирили у ходник, а видели су доста људи у ходнику, али никога од њих није препознао. Нису излазили у ходник већ су наставили да играју карте. Касније је изашао из зграде, али није видео никакве трагове крви на ходнику нити рупе од метака по зиду. Касније када су кренули назад за Милиће, коментарисали су „Лутину“ погибију, а тада је чуо да је неко коментарисао да су убијена двојица за „Луту“, односно да је освећен. Чуо је причу да је нека патрола у кући где је био „Лута“ у близини Робне куће, пронашла двојицу муслимана, браћу месаре са Дивича, довели их у „Стандард“ и убили их. Не зна ко их је заробио, довео у „Стандард“ и побио их. Није ни чуо да се прича ко је убио те месаре. Не познаје Максимовић Далибора звани „Дачо“.

Сведок Мијатовић Миленко испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 17.09.2008. године навео је да је са целом јединицом из Милића у априлу месецу 1992. године, аутобусом пребачен у Зворник и то у зграду „Стандарда“, где су се сместили у приземље, а на спрату је била

полиција. Командир његове јединице односно чете је био Џинкић Радомир „Шане“. Сведок је са још неким припадницима јединице био распоређен на одржавање чистоће и реда у спаваонама. У Зворнику су боравили укупно негде 7 дана. Предзадњи дан њиховог боравка у Зворнику дошло је до погибје припадника њихове јединице Вујадиновић Милутина „Луте“ који је погинуо негде у граду. Када се то десило он (сведок) се налазио у кругу предузећа. Тог истог дана када је погинуо „Лута“, негде предвече у ходнику испред њихових спаваона дошло је до пуцњаве и тада је једно лице убијено. У моменту када се зачула пуцњава сведок је био на крају ходника у једној малој просторији, а заједно са њим у тој просторији је био и Брано Гавриловић. Чуо је пуцњаву из ходника и то прво појединачну паљбу, а потом и рафалну. Када је престала пуцњава сведок је провирио у ходник и видео је једно тело које је лежало на поду, на првим степеницама у приземљу, а које су водиле на спрат. Видео је крв око тела, не сећа се позиције тела нити да ли су му руке евентуално биле везане. Само је кратко „бацио“ поглед и вратио се у просторију. Видео је и одређен број лица који су стајали у ходнику, али не зна тачно колико нити ко су ти људи. До јутра нису излазили из просторије. Пре те пуцњаве у ходнику дошло је до инцидента у мензи између „плаваца“ – припадника милиције и неких војника који нису били из његове јединице. Управо из тог разлога су он и Брано помислили да се инцидент између те две групе пренео на ходник и да је дошло до сукоба. Колико се сећа исте ноћи је дошло до саморањавања једног њиховог припадника и то Митровића „Лола“, није видео како је до тога дошло, а касније је сазнао да се он ранио својом пушком негде ван зграде. Сутрадан након овог догађаја су се вратили у Милиће и тада је од некога чуо да је те ноћи када је била пуцњава у ходнику био још један заробљеник који је успео да побегне.

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 24.10.2017. године навео је да се сећа да су били у „Стандарду“ у Зворнику где је била смештена њихова јединица у априлу месецу 1992. године. Командир им је био Џинкић Радомир „Шане“, а он (сведок) и Брано Гавриловић су били задужени за чистоћу спаваоница. Пред крај њиховог боравка су видели да је у мензи дошло до сукоба неких војника у плавим униформама и неких других војника те су њих двојица отишли из мензе у њихову просторију. Након извесног времена су чули пуцњаву па је он провирио и видео је тело на ходнику, видео је крв око тела, али је гледао врло кратко и вратио се у своју просторију. Не зна да ли је тело било мушко или женско нити се сећа какву је одећу та особа имала, а лежало је у близини степеница које су водиле на спрат. Не сећа се кога од војника је видео у ходнику. Он и Брано су се закључали у просторији и нису излазили до јутра. За припадника њихове јединице „Луту“ је чуо да је погинуо негде у граду, али не зна где тачно. Сутрадан након овог догађаја су се вратили у Милиће и био је на сахрани „Луте“ у Милићима. Сећа се да је на спрату „Стандарда“ била војска у плавим униформама, а да ли су били војници или полицајци не зна. Познавао је „Дачу“ из виђења, није се дружио са њим јер је био много млађи од сведока, није га виђао касније по Милићима, нити га је видео на „Лутиној“, сахрани.

Сведок Петковић Милан испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 11.09.2008. године навео је да им је у априлу месецу 1992. године речено да ће јединица бити пребачена у Зворник. Командир њихове чете

је био Џинкић Радомир „Шане“. Припадници његове чете су скоро сви имали СМБ униформе, дужили су пушке, најчешће аутоматске и полуаутоматске. Када су стигли у Зворник били су смештени у приземље зграде „Стандард“ или „Везионица“ у Каракају. На спрату зграде је била полиција. Током боравка у Зворнику био је распоређен на контролном пункту изнад Робне куће према Српској Вароши. Предзадњи дан њиховог боравка у Зворнику, а где су укупно били 7-8 дана, одмарао је у спаваони у поподневним сатима када је по њега дошао Вујадиновић „Лута“ те га је замолио да крене са њим у обилазак каблова везе. Када су дошли близу Робне куће, сведок је видео свог рођака те је изашао да мало поразговара са њим док је „Лута“ наставио возилом према Српској Вароши. Након минут или два зачула се пуцњава из правца у којем је „Лута“ отишао. Он је потрчао од моста где је стајао према месту где се чула пуцњава, а онда се запуцало и око њега, па је потражио заклон. Док је лежао у заклону видео је двојицу мушкараца у цивилним оделима како прелазе са балкона на балкон, а имали су пушке. Из заклоне је запуцао према тим наоружаним људима, а након тога је пришао возилу и видео „Луту“ на месту возача који је био погођен и није давао знаке живота. Након тога се вратио у предузеће „Стандард“ или „Везионица“, и ту је сазнао од припадника јединице да је у ходнику испред њихових спаваона дошло до пуцњаве и да је убијен муслимана. Не сећа се од кога је чуо за тај догађај, али се сећа да је у ходнику видео трагове крви и трагове метака по зиду. Није видео тела убијених. Међу припадницима његове јединице се говорило да је убиство тих муслимана извршио „Дачо“ са још неким четницима. „Дачу“ је лично познавао, зна да се зове Максимовић Далибор, мајка му је родом из Врточа, удата за Ивана Мађаревића и станују у кући у Супач Пољу у Милићима. „Дачу“ је познавао као лошег момка, а виђао га је док су били на терену у Зворнику, био је у њиховој чети, односно у саставу њихове чете и био је са њима у тој згради „Стандард“ или „Везионица“. Колико се сећа сутрадан је на пријавницу предузећа где су били смештени долазила нека жена која се распитивала за свог мужа месара. Сећа се да је тада у својим мислима повезао ту жену са дан раније убијеним пред њиховим спаваонама. Колико се сећа тог дана или сутрадан након погибије „Луте“ његова јединица се вратила у Милиће, а мисли да се „Дачо“ са њима такође вратио.

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 24.10.2017. године навео је да су објекат у Зворнику у коме су били смештени неки звали „Везионица“, а неки „Стандард“. Они су били смештени у приземљу, а на спрату је била нека полиција. Били су распоређени да раде на обезбеђењу објеката у Зворнику. По доласку у Зворник их је дочекао неки војник звани „Жућо легенда“ који је рекао да су под његовом контролом. „Жућо“ и његови из јединице су се понашали бахато, а нису били у „Стандарду“ са јединцом. У време убиства није био у „Стандарду“, а када је дошао у „Стандард“, чуо је да је била пуцњава и да је један затвореник убијен. Видео је трагове крви на поду и рупе од метака на зиду и то можда 5-6 рупа. Тело убијеног није видео. Од некога из своје јединице је чуо да је убиство извршио „Дачо“ и неки четници. „Дачо“ је Максимовић Далибор и био је припадник њихове јединице, био је лош момак, стално је правио кавге и волео је да се потуче. „Дачо“ није са њима дошао у Зворник него се накнадно прикључио њиховој чети. Када су се враћали кући чуо је коментаре „будала шта учини“ и сведок је схватио да су то били коментари упућени „Дачи“. Сећа се да је дан пре него што су кренули назад за

Милиће, код капије „Стандарда“ дошла једна жена за коју су рекли да је супруга „оног“ убијеног затвореника, за кога је чуо да је био месар. Ту његову жену војницу су вређали говорећи да је курва, а то су чинили војници из друге јединице који су познавали ту жену. Касније су коментарисали да је та жена српкиња и да је била удата за заробљеника у „Стандарду“, који је био муслиман. Не зна колико је укупно било заробљеника у „Стандарду“, да ли је убијен један или више њих, али тврди да је чуо да је било најмање једно убиство. Није му познато да ли је „Шане“ предузимао мере према извршиоцима овог убиства, нити да ли је о томе обавестио „Жућу“. Мисли да се „Дачо“ није вратио са њима из Зворника, не зна да ли се дружио са „Лутом“, а колико се сећа није био ни на сахрани. Када је дошао у „Стандард“ након што се десило убиство у ходнику, није видео „Дачу“ и не зна где је био у том тренутку.

Сведок Митровић Милојко испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 11.09.2008. године навео је да је од пре априла 1992. године мобилисан и распоређен у јединицу коју су звали Милићка чета, чији командир је био Џинкић Радомир „Шане“. У априлу месецу 1992. године су стигли у Зворник где их је сачекао „Жућо“ и рекао је „Шанету“ да води јединицу у „Везионицу“. У „Везионици“ су распоређени у канцеларије у приземљу које су претворене у спаваоне, а налазиле су се лево од улаза ходником. У Зворнику су остали 7 - 8 дана, а време је проводио на пункту код Робне куће на стражи или у „Везионици“ у спаваони. Предзадњи дан њиховог боравка у Зворнику, сведок је био слободан, а у поподневним сатима је у холу у приземљу играо карте са осталим војницима и у једном моменту су кроз прозор видели како долази један беличасти ауто у круг и људе како истрчавају из тог аута. Неко од тих људи је рекао да је Вујадиновић Милутин „Лута“ погинуо код Робне куће у Зворнику, те да су они тим возилом довели његово тело. Убрзо након тога је отишао на стражу у кругу предузећа „Везионице“ где је провео наредна 2-3 сата. Када му је дошла смена неки момак из Милића коме се не сећа имена и презимена му је рекао да је код спаваона у холу настала нека „фрка“, али му ништа није објашњавао. Када је ушао у хол испред спаваона видео је већи број људи односно војника и пар полицајаца у плавим полицијским униформама. Сећа се да је у ходнику видео и командира „Шанета“ и који је урлао и викао да се разиђу и да иду у своје спаваоне. Видео је крв по поду, по мермерним плочицама у ходнику, а видео је и рупе у зиду од метака и то више рупа, сећа се да се говорило да су меци добили рикошет, тако да су „зујали“ по ходнику испред спаваона. Међу присутнима се говорило да је ту у холу пуцано на двојицу муслимана који су претходно били заробљени, да су исти са Дивича и да је један од њих убијен док је други успео да искочи кроз прозор и побегне. Говорило се да су ту „фрку“ и убиство урадили неки Четници и „Дачо“, који је био припадник њихове чете, а који је иначе из Милића и кога је лично познавао. За „Дачу“ се сећа да је носио неке шешире и да је често био под утицајем алкохола. Не може да се сети ком одељењу је „Дачо“ припадао, али је сигуран да је припадао њиховој чети. Сутрадан након овог догађаја су се вратили у Милиће.

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 24.10.2017. године навео је да је у пролеће 1992. године његова јединица ТО у Милићима превезена у Зворник и то око 50 људи, а командир његове јединице је био

Џинкић Радомир „Шане“. Били су смештени у згради „Стандарда“ у Каракају и то у приземљу. Сећа се неког ћелавог војника који се представио као „Жућо“ и који је рекао да је он ту главни, односно да им је он командант. Сведок је био распоређен у групу која је чувала Робну кућу. Осим њих у згради „Стандарда“ је било и полиције у плавим униформама, али су они били на спрату. Сво време боравка је био распоређен код Робне куће, а када су били на одмору био је у спаваоници у „Стандарду“. У Зворнику су били 5 до 7 дана, а сутрадан након што је погинуо Милутин вратили су се у Милиће. Једног дана у јутарњим часовима неко је ушао у спаваону и рекао да је погинуо „Лута“, па су отишли до Робне куће да виде шта се десило. Није видео тело „Луте“ па су се вратили у „Стандард“, а он је поново упућен до Робне куће да појача стражу где је био можда до 15,00 часова након чега је са Митровић Милетом мало „лутао“ по граду и пред мрак су се вратили у „Стандард“. Када су дошли у „Стандард“, видели су да је настао неки метеж, био је сумрак, било је јако пуно људи, видео је да неког убацују у ауто, неко тело, али није видео чије. Видео је командира „Шанета“ у ходнику како виче да се склоне из ходника, да сви иду у собе и да не праве метеж. У ходнику „Стандарда“ је видео крв по поду и рупе од метака по зиду. Чуо је од присутних људи да је ту убијен један од заробљених муслимана са Дивича, а други је побегао на спрат и не зна шта је било са њим. Чуо је да су убиство извршили неки Шешелјевци, неки Топола и „Дачо“ са њима. Неки су коментарисали да је тај који је извршио убиство могао побити и њихове људе у ходнику. Постојао је само један „Дачо“, који је био припадник њихове јединице, а познавао га је из виђења, мајка му се зове Иванка, а „Дачу“ зна само по надимку, не зна му име и презиме. Често је носио неке шешире и то тачније црни шешир, мараме око врата и изгледао као неки каубој. Не сећа се да је био са њима у аутобусу када су дошли у Зворник и када су се враћали, али га је виђао по граду Зворнику. Не зна да ли је „Дачо“ био на „Лутиној“ сахрани. Колико је видео „Дачо“ није био нигде на стражи, самостално је одлазио и долазио, био је као „оса“, стално у покрету.

Сведок Зекановић Љубинко испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 28.08.2008. године навео је да је као припадник чете војске РС чији командант је био Џинкић Радомир „Шане“ био у кругу предузећа „Везионица“ Зворник. Ту ноћ био је распоређен као стражар и налазио се испод зграде „Везионице“ према Дрини. Била је увелико ноћ када је видео батеријске лампе, чуо више мушких гласова, жамор и причу. Снопови светлости батеријских лампи су „шарали“ према Дрини па је имао осећај да ти људи некога траже. Никакве пуцњаве није чуо ту где је стражарио. Након што је завршио своју смену на стражи, ушао је у зграду „Везионице“, ништа необично није приметио, није приметио икакве трагове, па је отишао на спавање. Пре одласка на спавање је чуо како неко у пролазу говори „Побјегао нам је, не нађосмо га“. Тек наредних дана је од некога чуо да су ту ноћ у згради „Везионице“ била два заробљеника – мушкарца, од којих је један убијен, а други је побегао. Сведок није видео тело убијеног и није му познато ко је извршио убиство. Сетио се и да је пре овог догађаја била прича да имају два заробљеника ту у згради „Везионице“, али никада није видео ниједног од њих, нити је знао ко су они. На подручју Зворника његова чета је била пет до шест дана, а из Зворника су се вратили у Милиће самовољно након погибије припадника њихове јединице Вујадиновић Милутина.

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 23.10.2017. године навео је да је почетком априла месеца 1992. године био мобилисан као припадник територијалне одбране и то у Милићима, те је пун аутобус њих отишао у Зворник. Главни им је био Џинкић Радомир. У Зворнику су били између пет и десет дана и то у објекту „Стандарда“, где се сада налази Технолошки факултет. Спаваона им је била у првој или другој просторији у приземљу, лево од улаза. Оружје су држали у собама где су спавали. Неки „Жућо“ им је ту рекао да је он главни и да је он командант. Осим њих у „Стандарду“ је било неке војске, били су неки и у плавим униформама, а не зна да ли је на спрату била зворничка полиција. Чим су дошли у „Стандард“ причало се да имају двојицу заробљеника које сведок није видео. Међу војницима се причало да су обојица били браћа месари, а чуо је да су то били муслимани из Дивича, али их никада није видео. Једног дана када се налазио у згради „Стандарда“ прочуло се да је преко пута Робне куће у Зворнику убијен Вујадиновић Милутин „Лута“. Након тога је од стране претпостављених распоређен на стражу на угао објекта, према Каракају, а на стражарском месту је био све док није пала ноћ. Није чуо пуцњаву из зграде „Стандарда“, али када је пала ноћ, видео је када су по дворишту тражили неког заробљеника, али га нису пронашли. Када се вратио са стражарског места у спаваону, чуо је да је у ходнику „Стандарда“ извршено убиство заробљеног месара, а да је други заробљеник побегао. Није видео трагове убиства, али је од припадника његове чете чуо да је убиство наводно извршио „Дачо“, а да су присутни били „Лептир“ и „Магарац“ из Подравања. Такође је чуо да је неко од припадника његове јединице рањен током те пуцњаве и то Миленко Цветковић „Тић“ и још неко, али се не сећа ко. Ту су провели још једну ноћ, након чега се цела јединица повукла за Милиће. Тај дан су присуствовали сахрани „Луте“ у Милићима, не сећа се да је на сахрани видео „Дачу“. Када се вратио са стражарског места није видео „Шанета“. „Дачу“ познаје, његова мајка се презива Максимовић, а његов очух је Иван Мацаревић. „Дачо“ је био са њима на терену у Зворнику и за њега је чуо од припадника његове јединице да је убио човека у „Стандарду“.

Сведок Голић Петар испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 03.09.2008. године навео је да је у чети која је формирана у Милићима одређен за командира једног одељења, док је командир целе јединице био Џинкић Радомир „Шане“. Негде у априлу месецу 1992. године њихова јединица је пребачена у Зворник и смешени су у круг предузећа за које мисли да се зове „Стандард“. Речено им је да ће бити задужени за обезбеђење фабрике и евентуално бране, међутим када су стигли у Зворник одлучено је да се њихова јединица смести у предузеће „Стандард“ и то у канцеларије у приземљу зграде које су претворене у спаваоне. Између улазних врата и тих спаваона налазио се један већи хол. Највише времена је проводио на пункту и то на делу изнад Робне куће у Зворнику, а у зграду „Стандарда“ је одлазио да се одмори. Колико се сећа последњи дан боравка у Зворнику, налазио се у кругу предузећа „Стандард“ и до њих је дошла информација да је погинуо један њихов - Вујадиновић Милутин „Лута“, те су отишли у Зворник, у близину Робне куће и видели су да је Вујадиновић Милутин заиста погођен, а видео је његово тело на улици. Колико се сећа у „Стандард“ су дошли негде око подневних часова, а одмах по доласку је видео да се нешто дешавало у кругу фабрике, а у

разговору, од војника, сазнао је да је ту у холу код њихових спаваона убијен један затвореник, а да је један успео да побегне кроз прозор. До тада није ни знао да у згради има затвореника него је тада чуо да су била два затвореника на спрату, те да су их припадници његове јединице, а не зна о коме се тачно ради, отели од стражара, за које претпоставља да су били припадници резервног састава полиције Зворник, који су их чували на спрату, одвели заробљенике у приземље, где је настала „гунгула“, након чега су једног од тих затвореника убили, а други је успео да искочи кроз прозор и побегне. Говорило се да је тај затвореник убијен као реваншизам за убиство Вујадиновић Милутина. Сведок наводи да лично није видео трагове који би указивали на извршено убиство. О овом догађају није разговарао са командиром јединице, а тврди да није био присутан том догађају и не зна ко је извршио то убиство.

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 20.10.2017. године навео је да је на спрату објекта „Стандард“ била смештена полиција из Зворника. Тело Вујадиновић Милутина „Луте“ је доведено посебним колима, а он- сведок је дошао другим колима пре довожења тела погинулог Вујадиновића. Када је дошао у ходник објекта, видео је да се нешто десило, била је гужва и пуно војника у ходнику, а са улазних врата у објекат, у холу у близини степеница, запазио је колико се сећа два тела која су лежала на поду који нису давали знакове живота, око њих је било крви и схватио је да су та лица убијена. У близини је видео и трагове рикошета метака, а присутни војници су говорили да их је могао побити јер су рикошети били свуда и говорили су да је будала. Чуо је да је један затвореник побегао кроз прозор на степеништу на спрату. Не може да се сети ко је имао оружје од припадника војске. Не може да се сети за кога се говорило да је пуцао у ове особе. Зна да је била напета ситуација, да су жене које су радиле у кухињи очистиле под где је било крви. Није видео нити зна ко је однео тела убијених. Из прича је сазнао да су убијени, који су били у цивилној одећи раније доведени од стране полиције и затворени на спрат. По причи, неко од полиције их је водио низ степенице, када је један припадник јединице (којој припада и сведок), пуцао у правцу тих људи, тако да су двојица убијени, а један је успео да побегне. Сам чин пуцања није видео. Претпоставља да је убиство ових људи било из револта јер је Вујадиновић Милутин „Лута“ био рођак некима од припадника његове јединице. Наводи да је разговарао са Шанетом те да му је Шане као и осталима испричао да је био у приземљу „Стандарда“ када је зачуо пуцњаву у ходнику, након чега је изашао да види о чему се ради те да је видео затечено стање, а које је и сведок касније описао. Познаје лично Максимовић Далибора „Дачо“, а био је припадник њихове јединице, био је проблематичног понашања. Не сећа се да ли је био у ходнику где су била тела убијених.

На главном претресу дана 25.06.2020. године сведок је навео да су имали формиран батаљон у Милићима. По доласку у Зворник њих су преузели официри и старешине кризног штаба Зворника. Били су смештени одмах код кризног штаба, а преусмерени су у зграду данашњег Технолошког факултета, а тада „Стандарда“, ту су спавали и ту им је била менза. Одатле су добијали распоред да на појединим пунктовима чувају град Зворник, јер је пре њих дошао Аркан. Наводи да је убијен један њихов војник и то Вујадиновић Милутин „Лута“. Након тога се у згради „Стандарда“ „догодио тај неред“. Сведок

физички није био присутан и није видео. Чуо је причу да је неко скочио, а неко побегао. Када је ушао у „Стандард“ ту је било униформисаних људи и то „као неки српски они четници“, а резервни састав полиције и била је гужва и метеж. Две жене су чистиле јер је било крви. Не зна, нити га је интересовало ко је бежао, ко је искочио, а ко је настрадао. Наводи да Далибор, уопште није био ту, није га видео, а није био у јединици и за њега он није био војник. Када је дошао у „Стандард“ видео је једног убијеног човека за кога мисли да је био у цивилној одећи, а ту је било и мало крви коју су жене чистиле. Након што му је предочен део исказа од 20.10.2017. године из ког произилази да је сведок запазио два тела која су лежала на поду, а која нису давала знакова живота, око којих је било крви, те да је схватио да су та лица убијена као и да је видео трагове рикошета метака, сведок изјављује „Па то ти је то“.

Након што му је предочено да из напред наведеног исказа произилази да је видео две мртве особе, сведок наводи да је видео једну, а можда је рекао две, али да није битно.

Изјавио је да не зна зашто је другачије изјавио у исказу од 20.10.2017. године.

Такође на предочавање да је у исказу датом 03.09.2008. године навео да је убијена једна особа, а да у исказу датом 20.10.2017. године говори о две убијене особе, изјавио је да је видео једну убијену особу, те да није тачно да је видео две убијене особе. Наводи да је видео да је зид окрњен од метака, од рикошета. „Нема појма“ ко је пуцао, а ту је био и резервни састав зворничке полиције. Наводи да нико од присутних војника није коментарисао догађај. Поред тога, наводи да у згради није било још заробљеника, а постојала је прича да је неки цивил искочио. Наводи да је видео разбијен прозор на степеницама. Не сећа се ко је био присутан од војника. Наводи да окривљени уопште није имао оружје и да је био цивил, те да га том приликом уопште није видео. „Дачо“ је у Рудничкој чети имао својих пријатеља, па је са њима дошао и ту се „шлеповео“ и спавао. Није га виђао у Зворнику.

Након што је сведоку предочено да је у ранијем исказу рекао да лично познаје окривљеног, да је окривљени био припадник њихове јединице и са њима био у Зворнику, као и да је био проблематичног понашања, сведок наводи да је то грешка.

Након што му је предочен записник о његовом саслушању пред Државном агенцијом за истрагу и заштиту од 20.10.2017. године, сведок је изјавио да су његови потписи на записнику. Тај записник уопште није читао. Мисли да је „читала“ то што је откуцано, али не може да се сети, а тада није приговарао садржини записника јер „каква је то унакрсна паљба била“. Мисли да су се окривљени и „Лута“ познавали, али одмах потом је изјавио да то не зна, али да тако мисли. На питање везано за део његове изјаве од 20.10.2017. године где је изјавио да је „Дачо“ био проблематичног понашања, објаснио је да би то било „када се напијеш, па галамиш, лармаш, ово, оно, неред правиш мало“. Мисли да су истог дана када је убијен „Лута“ отишли из Зворника.

Сведок Борић Миливоје испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 29.08.2008. године навео је да је његова чета, чији командир је био колико се сећа Саво Ђукановић „Ћато“ у априлу месецу 1992. године одвежена до Зворника где су смештени у круг неког предузећа које је било при самом излазу према Каракају-„Стандард“ или „Везионица“. Смештени су у велику

зграду која је имала најмање две етажe, односно приземље и спрат, а они су били смештени у приземљу. Он је био у патролама по граду, а неко време био је задужен и за обезбеђење разних важнијих објеката у Зворнику и само би се увече враћао у то предузеће где би преспавао. На подручју Зворника су боравили пет до шест дана. Осим њих у тој згради је био смештен и део зворничке полиције, али он никога од њих није познавао. Једног дана док су били на задатку у граду убијен је припадник њихове јединице Милутин Вујадиновић звани „Лута“. Након што је Милутин „извучен“ вратили су се у предузеће. Негде око 21 часова, када је ушао у ходник, који је од улазних врата водио према њиховим спаваомама, видео је по зиду трагове метака. По зиду су се виделе рупе као и оштећења на малтеру и циглама, али на патосу није било ни малтера ни цигле који су обијени са зидова. Није било трагова крви односно сведок их није уочио. У разговору са припадницима своје јединице који су остали на обезбеђењу предузећа сазнао је да је један заробљеник побегао преко Дрине, преко моста, а да је један убијен, те да су трагови метака у ходнику из тог догађаја. Не зна и није чуо ко је тачно убијен и ко је побегао, нити је чуо ко је пуцао у ходнику. Сећа се да се касније причало да је тај што је побегао негде ухваћен и то на подручју Србије. Одмах сутрадан је његова јединица повучена са подручја Зворника. Од припадника његове чете сећа се командира чете Саве Ђукановића „Ђато“, такође неког командира Ђинкића „Шане“, Озрена „Кнез“, а мисли да се презива Кнежевић, Голић Пере, Милић Горана „Патак“, Митровића „Лола“, Цветковић Милоша „Тић“, Шаренац Слободана, као и војника са надимком „Дачо“ из Милића, а чија мајка има кућу у Супач Пољу (близу зграде општине Милић).

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 20.10.2017. године навео је да су били смештени у једном привредном објекту у Каракају и то „Стандард“ или „Везионица“, у приземљу објекта. Колико се сећа главни је био Џинкић „Шане“. Налазио се у „Стандарду“ када је стигла информација да је погинуо „Лута“ па су он-сведок, „Шаренац“ и „Палестинац“ отишли до Робне куће Зворник где су утоварили тело „Луте“ у возило након чега су „Шаренац“ и „Палестинац“ његово тело одвезли, а сведок и остали су се пешице вратили у „Стандард“. Не може да се сети када је убиство цивила у „Стандарду“ било извршено, да ли пре или после погибије „Луте“. Наводи да није био присутан када је то убиство извршено. Видео је трагове по зиду, рупе од метака и то од митраљеза не зна тачно да ли од М-53 или од М-84. Чуо је да су те рупе од метака настале приликом убиства једног заробљеника у ходнику. Такође је чуо да је један заробљеник побегао, рекли су му преко крова. У то време је био на стражарском месту у близини моста преко реке Дрине, када је чуо пуцњаву која је долазила из правца „Стандарда“, али тада није знао о чему се ради. Док је био на том стражарском месту, колега за кога мисли да се презива Перендић му је рекао да је један заробљеник побегао из „Стандарда“ према реци Дрини и колико му је познато нису успели да га пронађу. У вези пуцњаве у „Стандарду“ касније је чуо да је пуцао „Дачо“, а чији се отац презива Маџаревић, али није чуо да је тада некога убио, већ да је пуцао из неке љутње, а то је чуо када се вратио са смене, кад су му колеге из јединице говорили „Гдје си био, Дачо замало да све побије“. Наредног дана су се вратили у Милиће. Максимовић Далибора познаје лично, зна да је био припадник њихове јединице, али није знао да се презива Максимовић, јер зна да му се отац презива Маџаревић. Био је

са њима на том терену у Зворнику и зна да је био проблематичног понашања. Зна да је „Дачо“ дужио пушкомитраљез.

Сведок Зекановић Милинко испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 29.08.2008. године навео је да је у априлу месецу 1992. године његова јединица из Милића пребачена у фабрику обуће „Стандард“ у Зворнику. Он је спавао у спаваони која је била лево од самог улаза у приземљу. На спрату изнад њих у истој згради је била смештена зворничка полиција. У тој фабрици „Стандард“ његова чега је била пар дана, али не више од седам дана, а за то време су обезбеђивали ту зграду, били су распоређивани и на друга места у Зворнику где су такође држали страже, а он конкретно је био распоређен на стражи на једној раскрсници у Зворнику. Сећа се да се једног дана, не сећа се датума, након што је убијен припадник његове јединице везиста Вујадиновић звани „Лута“, у кругу фабрике „Стандард“ чула пуцњава, а он је у том моменту био на капији предузећа и разговарао са својом супругом путем телефона. У тој стражари је био један стражар кога није познавао, а са њим је у том моменту био и Митровић са надимком „Лоле“ који је такође причао телефоном. Након што су завршили телефонске разговоре, кренули су назад у спаваону, а то је било отприлике пола сата, а можда и више, након што су чули пуцњаву. Када су дошли међу своје колеге из јединице, чуо је Цветковића званог „Тић“ како говори „Замало нас будала не поби“. Сећа се да је наведена особа показивала да су га једне или две кугле од метака окрзнуле у пределу надколенице, бутине са унутрашње стране. Сведок наводи и да је чуо како неко говори, али не зна тачно ко да је убијен један заробљеник, а да је други побегао. Све ово се дешавало у поподневним часовима.

Испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 20.10.2017. године навео је да је средином априла 1992. године заједно са својом јединицом којом је командовао Џинкић звани „Шане“, пребачен у Зворник, сместили су их у „Стандарду“, а у тој згради је била још једна јединица из Зворника. Сместили су их у приземље, у спаваоне које су се налазиле одмах лево од улазних врата. Били су распоређени на обезбеђењу улаза у град и зграде „Стандард“. Око зграде су држали страже и имали су више стражарских места. Сво време је био на обезбеђењу објекта у „Стандарду“. Нису дуго били у Зворнику, а напустили су га након што је убијен Вујадиновић звани „Лута“, који је радио у „Бокситу“. Тело „Луте“ је након погибије доведено у „Стандард“, а он је тада био на дужности на стражарском месту. На стражарском месту га је заменио „Лоло“, који му је рекао да је „Лута погинуо“. Са њим у јединици су били његов брат Љубинко, комшија Петковић звани „Буцко“, Голић Петар, Дрмоњић Божо, Максимовић Далибор звани „Дачо“ док осталих не може да се сети. Док је био на стражи није чуо било какву пуцњаву. Кад је ушао у спаваону видео је панику међу људима, због погибије „Луте“. Убрзо након уласка у собу зачуо је пуцњаву, изашао је у ходник, али је одмах морао да легне, јер су меци почели да „добивају рикошет“. То је била рафална пуцњава која није дуго трајала. У тој пуцњави у ходнику погођен је Цветковић „Тић“ и још један – Милановић звани „Ћато“. Он није могао да види ко је пуцао јер је у ходнику била кривина, а пуцњава је била близу улаза. Тада је чуо да неко говори да је неки затвореник побегао. Наређено му је да узме наоружање и да крену у потрагу за овим што је побегао. Приликом изласка из спаваоне кренуо је ходником према излазу, а када

је дошао близу излаза видео је да лежи један леш, тада је видео, са пушком неког „Лептира“ као и његовог рођака из Подравања, а видео је и Максимовић Далибора звани „Дачо“, који је ту стајао, али није сигуран да ли је имао пушку. Ту је био и командир Шане. Чуо је како неко говори „Побит` ћеш нас будало“, али не знам коме су се обраћали. Чуо је када је неко од војника рекао неком од ове тројице односно „Лептиру“, његовом рођаку из Подравања или Дачи „Шта уради будало“. Могуће је да је то рекао и Шане, али сведок није сигуран. Рањени „Тић“ и Милановић „Ћато“ су такође галамили према овој тројици, али не зна тачно на кога. Убијени кога је кратко видео у ходнику је био средњих година, био је у тамнијем цивилном оделу, мисли да је био мршавији, а чини му се да је лежао на страни. Није му видео лице и видео је да се не мрда. Када су изашли напоље претражили су круг „Стандарда“, али нису никога пронашли. Сутрадан су напустили Зворник и вратили се у Милиће. Није му било јасно зашто је убијен овај заробљеник, али је прича да је то могућа одмазда за погибију њиховог војника „Луте“. Не зна шта је било са телом цивила убијеног у ходнику „Стандарда“. Познаје Максимовић Далибора званог „Дачо“, био је са њим у јединици, видео га је у ходнику „Стандарда“ када се десило ово убиство и то у друштву са „Лептиром“ и његовим рођаком. Дачо је био проблематичан и пре рата, „Хтио се потући“.

Сведок Црногаћа Зоран испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 29.11.2017. године навео да је пре рата радио као возач – механичар у полицији у Зворнику, а почетком рата је постао резервни припадник полицијске станице Зворник. На самом почетку рата долази до одвајања полицајаца муслиманске и српске националности, те Срби полицајци одлазе у Челопек, а након тога у Алхос, а затим седиште полиције прелази у „Стандард“. Полиција ПС Зворник је била смештена на спрату тог предузећа „Стандард“, а ту је била и државна безбедност. На спрату у просторијама „Стандард“ у Каракају је била полицијска станица, а у приземљу је било неке војске, а на спрату је био и кризни штаб.

Једног дана Родољуб Видаковић који је био обични милиционер га је позвао да са њим иде у Шабац у место Мајур, где су отишла браћа Караосмановић – месари из Зворника. Рекли су да их треба довести у „Стандард“ јер имају паре. Није хтео да иде са наведеним Родољубом. Видео је када су њих тројицу браће које је добро познавао довели у ту салу на спрату у „Стандарду“. Пре њих у ту просторију био је доведен и Чирак Фадил који је радио на аутобуској станици у Зворнику. Мало након њих је доведен један муслиман који је радио на намештају у „Шипаду“. Наводи да је лично ушао у ту салу и разговарао са њих петорицом, те да су њих петорица нормално седели у тој сали и играли су шах и нико их није дирао. Наводи да зна да су у Зворнику биле Арканове јединице, био је и неки Жућо, а говорило се и да је била нека војна јединица из Милића. Једног дана заједно са Зораном Обрадовићем је кренуо не вечеру, низ степенице, а из приземља се зачула пуцњава, меци су почели да ударају по зидовима, чауре су „фрцале“ по том холу. Муслиман који је радио у „Шипаду“ је тада био на степеницима и они су му рекли да бежи те је тај човек потрчао уз степенице. Пуцњава је била рафална, мисли да се пуцало из једног оружја. Након што је пуцњава престала провирио је у хол и тада је видео четири тела која су лежала на поду. У једном тренутку на главна врата су ушли

„Жућо“ и Ерић Миле и када су видели да се Илијаз Караосмановић помера на поду, тај „Жућо“ је извадио „шкорпион“ из футроле и испалио један метак у главу Илијаза, након чега је он престао да се помера. Преостала тела су била Нијаз Караосмановић, Неџад Караосмановић и Чирак Фадил и они се нису померали када је сведок провирио у хол. У близини тела видео је само једног војника који је имао пушку у руци. Касније је сазнао да је тај који је пуцао био из Милића, а када га је видео, имао је на глави мараму, био је млађи, смеђе косе, а у руци је имао аутоматску пушку М-70. Сва четворица убијених су били у цивилној одећи, а Илијаз је био у кожној јакни. Након тога он и сведок Зоран Обрадовић су се вратили назад у своју собу, а у једном тренутку је у собу упао „Жућо“ који је носио нож и говорио да тражи оног који је побегао. Не зна да ли су нашли момка који је побегао. Након извесног времена он и Зоран Обрадовић су отишли на вечеру, видео је тела у ходнику која су била покривена шаторским крилом или ћебетом, није сигуран, а била су ту и након њиховог повратка у собу након вечере. Ујутру када је поново сишао у тај хол у приземљу, више није видео тела. Наводи и да је сутрадан ујутру са Милетом Ерићем покушао да отвори сеф у експозитори Привредне банке Сарајево, те да су дошли Арканови и њих двојицу привели у „Стандард“ где су били ухапшени наредних седам дана. Не познаје Максимовић Далибора.

Сведок Јовић Ненад испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ 13.12.2017. године навео је да је 1991. године био ангажован као лични чувар и возач Драгана Спасојевића који је тада био командир СЈБ Зворник. На самом почетку рата у Зворнику у априлу месецу 1992. године је и даље био пратилац Драгана Спасојевића, а по граду је виђао људе са шајкачама и кокардама, наоружане, а виђао је и људе који су носили зелене беретке, али они нису имали наоружање. Зна да је вршено наоружавање лица српске националности. Не сећа се ког датума, позвао га је Драган Спасојевић који му је рекао да одмах дође у Алхос, у Каракај, где је отишао пешака, у Алхосу је затекао људе који су били наоружани, са кокардама, а за које је касније сазнао да су то Шешелјеви четници. Њега је Драган Спасојевић послао у хотел Језеро у Републику Србију где су били неки преговори између Срба и Муслимана, а којима је он био присутан. У једном тренутку су се врата нагло отворила и упао је Аркан који је почео да туче сву четворицу, и преговараче Србе и преговараче Муслимане. Сећа се да је у Зворнику Аркан Абдулаху Пашићу који је био начелник СЈБ Зворник рекао да уколико не предају град Зворник ујутру до шест сати, да ће упасти у град са својим снагама и заузети га, а након чега са Драганом Спасојевићем одлази у Каракај у Алхос.

У априлу месецу 1992. године канцеларије полиције су се налазиле на спрату у „Стандарду“ у Каракају, а у приземљу су се налазили припадници војске који су били у униформама резервног састава ЈНА, а сећа се да је ту била јединица из Милића и то њих најмање 30, који њима нису били подређени већ су били самостални.

Пре рата је познавао браћу Караосмановић, добро је познавао Реду, једног од четворице браће, а који се обесио пре почетка рата. Такође је познавао Илијаза, Нијаза и најмлађег чијег имена се не сећа, али су га сви звали Мрки. По занимању су били месари и имали су више месара и ашћиница у Зворнику и

били су богата беговска породица. Једног дана, не сећа се датума, док је боравио у просторијама полиције у Стандарду на спрату, негде око поднева видео је да су доведени Караосмановић Илијаз, Нијаз и Мрки, као и лице Чирак Фадил који је био диспечер на аутобуској станици у Зворнику, и то са везаним рукама на леђима, а довели су их Добрица и још један кога се не сећа. Одмах по њиховом довођењу из канцеларије је изашао Драган Спасојевић и рекао да иде да се одмори, а сведоку је рекао да остане са браћом Караосмановић. Он је на своју руку сву четворицу одвезао, дозволио им да пребаце руке напред, а затим им поново ставио лисице, те им је дозволио да запале цигарете и донео им воде. Рекли су му да су доведени из Шапца из Републике Србије полицијском марицом. У ходнику су били неких два сата и причали, а након чега је Драган Спасојевић изашао из канцеларије и позвао браћу Караосмановић и Фадила Чирака да уђу у његову канцеларију, а њему-сведоку је рекао да сиђе у приземље и види шта се дешава јер има неких проблема приликом смештаја јединице из Милића и неке друге јединице. Сишао је низ степенице, отишао до хале на крају ходника где је било у току постављање кревета и ту су били припадници полиције који су били ван Зворника, из Србије и припадници неких војних јединица. У тој хали се задржао најмање четрдесетак минута те је ходником кренуо према степеништу а када је дошао на крај ходника, односно ушао у хол, видео је да му у сусрет долазе четворица заробљеника односно тројица браће Караосмановић и Чирак Фадил. У једном тренутку је видео војника са маскирним шеширом за кога зна да је из Милића који је у тренутку када су они пролазили био наслоњен на завршетак ограда степеништа те када су они пришли, видео је да тај војник прави један корак иза њихових леђа, диже пушку и уперује њима у леђа, па се он инстинктивно бацио у лево, а тај војник са шеширом је почео да пуца рафално према браћи Караосмановић и Чирак Фадилу. Када је рафал престао, он је погледао и видео ту четворицу заробљеника како леже потрбушке. Тројица нису давала знакове живота, а четврти и то најмлађи од браће Караосмановић звани Мрки је почео да пузи, ослонио се на руке, након чега му је војник са шеширом пришао и још један са брадом кога сведок не познаје, те су га ударали ногама, након чега је најмлађи од браће Караосмановић – Мрки, умро. Он је био изненађен тим догађајем, видео је да је у ходник дошло још људи осим овога са шеширом, али пуцњаве више није било. Није видео да је неко додатно пуцао у неког од ове четворице. Заобишао је њихова тела и кренуо уз степенице према њиховим просторијама и не врху степеница је видео Драгана Спасојевића те је одмах кренуо ка њему и физички га напао говорећи му „Зашто се људи побише?“. Излазећи из зграде прошао је кроз хол поред места где су ова четворица убијена, видео је гужву, али тела није видео, а могуће је да су тела још била ту, али је он био у шоку. Накнадно је чуо да је са четворицом чије је убиство видео био још један, али да је он наводно побегао скочивши кроз прозор. Не познаје Максимовић Далибора.

Приликом давања свог исказа сведок је нацртао скицу лица места где се критични догађај одиграо, а која је саставни део његовог исказа.

На основу одлуке о проглашењу непосредне ратне опасности Председништва Републике БиХ број 01-011-301/92 од 08.04.1992.године утврђено је да је ова одлука објављена у Службеном листу Републике БиХ број 1/92 од 09.априла 1992.године, те да је исту донело Председништво Републике

Босне и Херцеговине на седници 08.априла 1992.године, а овом одлуком на територији Босне и Херцеговине проглашено је да је наступила непосредна ратна опасност, те да се за време непосредне ратне опасности састав Председништва Републике БиХ проширује са председником Скупштине Републике БиХ, председником Владе Републике БиХ и командантом територијалне одбране БиХ, као и да ће Председништво Републике БиХ за време непосредне ратне опасности доносити уредбе са законском снагом и одлуку о избору или именовању и разрешењу које ће поднети на потврду Скупштини Републике БиХ чим она буде у могућности да се сазове, те да одлука ступа на снагу одмах. Наведену одлуку потписао је председник Председништва Републике БиХ Алија Изетбеговић.

На основу одлуке о проглашењу ратног стања Председништва Републике БиХ број 1201/92 од 20.06.1992.године утврђено је да је ова одлука објављена у Службеном листу Републике БиХ број 7/92 од 20.јуна 1992.године, те да је наведеном одлуком на територији Републике Босне и Херцеговине проглашено ратно стање које има за циљ да се на основу права грађана на индивидуалну и колективну самоодбрану омогући ефикасније ангажовање свих људских и материјалних потенцијала у домовини или иностранству ради њиховог стављања у функцију ослобођења Републике БиХ од агресора, као и ради успостављања нарушеног правног поретка и стварања услова за повратак свих прогнаних становника БиХ, те да се овлашћују оружане снаге БиХ да преузму потребне мере у организовању општег народног отпора ради остваривања постављених циљева при чему се Република БиХ има придржавати одредаба међународног права и међународних конвенција које регулишу понашање државе у ратном стању, а у складу са чланом 51 Повеље уједињених нација, да ће се уважавати одлуке и иницијативе Савета безбедности које он донесе. Овом одлуком је одлучено да ће се о одлуци о проглашењу ратног стања обавестити Савет безбедности Уједињених Нација као и да одлука ступа на снагу даном објављивања у Службеном листу Републике БиХ, а потписник одлуке је председник председништва Републике БиХ Алија Изетбеговић.

На основу одлуке Председништва Српске Републике Босне и Херцеговине број 03-11/92 од 15.04.1992.године утврђено је да је на предлог Владе Председништво Српске Републике Босне и Херцеговине прогласило непосредну ратну опасност, те је наредило мобилизацију ТО на целокупној територији Српске БиХ, као и да су сви војни обвезници дужни да се ставе на располагање општинским штабовима ТО на подручју Српске БиХ, да је ову одлуку у име Председништва Републике БиХ требало да потпишу доктор Биљана Плавшић и доктор Никола Кољевић, а наведену одлуку Председништва број 03-11/92 од 15.04.1992. године потврдила је Скупштина српског народа у Босни и Херцеговини на седници одржаној 12. маја 1992. године коју одлуку је потписао председник скупштине српског народа Момчило Крајишник.

На основу одлуке о проглашењу ратног стања на подручју српске општине Зворник број 01-2/92 од 06.04.1992. године утврђено је да је наведена одлука донета на седници кризног штаба српске општине Зворник која је одржана 06.04.1992. године, те да је овом одлуком проглашено ратно стање на подручју српске општине Зворник при чему су органи скупштине извршног

одбора општине престали са радом, а надлежност тих органа привремено преузео кризни штаб до формирања привремене општинске владе; да послове јавне државне безбедности преузима МУП Скупштине Републике српског народа БиХ, станица јавне безбедности српске општине Зворник, а да послове одбране преузимају територијална одбрана српске општине Зворник и делови резервног састава милиције и станице јавне безбедности српске општине Зворник, да одлуке, наредбе, закључке и друга акта на подручју општине доноси кризни штаб и привремена општинска влада, као и да одлука ступа на снагу даном доношења и објављивањем, при чему ће иста бити објављена на радио Подрињу, Лозници и на радио Зворнику.

На основу **наређења Републике Српског народа БиХ, српске општине Зворник кризног штаба од 05.04.1992.године** утврђено је да је на основу одлуке кризног штаба српске општине Зворник од 05.04.1992. године наређено да се дана 05.04.1992. године изврши пробна мобилизација свих јединица територијалне одбране српске општине Зворник, да је са мобилизацијом потребно започети одмах по уручењу наређења команданта, да је мобилизацију потребно вршити по нижим јединицама, четама и водовима самосталним и реоним окупљањима, а војне обвезнике на мобилизацију позивати сопственом курирском службом преко командира и без оружја, као и да је по завршеној мобилизацији потребно извршити смотре јединице, људства, људству саопштити дужности у јединици и обавити разговор са истим и по извршењу смотре јединице отпустити. Наредбу је потписао командант кризног штаба Бранко Грујић.

На основу **наредбе о општој мобилизацији број 02-1/92 од 08.04.1992. године, српске општине Зворник кризног штаба** утврђено је да је на основу члана 4 Одлуке о проглашењу ратног стања на подручју српске општине Зворник на седници кризног штаба одржаној дана 08.04.1992. године донета наредба о општој мобилизацији којом је проглашена општа мобилизација за све пунолетне грађане који имају пребивалиште или боравиште на подручју српске општине Зворник, да су војни обвезници ангажовани у јединицама територијалне одбране од српске општине Зворник дужни да се одмах позивом или јавним позивом одазову на мобилизацију, да ће војни обвезници и друга лица која се не одазову позиву за мобилизацију бити приведени и разоружани од стране милиције станице јавне безбедности српске општине Зворник, као и да мобилизацији не подлежу лица ангажована по основу радне обавезе, те да одлука ступа на снагу даном доношења, а објављује се у радио Подриње-Лозница и на радио Зворнику.

На основу **одлуке о укидању ратног стања објављене у Службеном листу Републике Босне и Херцеговине од 28.12.1995. године Службени лист број 50**, утврђено је да је полазећи од одредаба општег оквирног споразума о миру Босне и Херцеговине од 14.12.1995. године Председништво Републике Босне и Херцеговине на предлог Министарства одбране, а на основу амандмана њ. 5 став 3 на Устав Републике Босне и Херцеговине на седници од 22.децембра 1995.године донело одлуку да се на територији Републике Босне и Херцеговине укида ратно стање уведеном Одлуком Председништва Републике Босне и Херцеговине од 20.06.1992. године (Службени лист РБиХ број 7/92 и 13/94) док

је ставом II одлучено да одлука о проглашењу непосредне ратне опасности од 08. априла 1992. године (Службени лист РБиХ број 1/92 и 13/94) остаје на снази. Такође, овом одлуком је одлучено да ће сви државни органи без одлагања да изврше припреме и приступе спровођењу општег оквирног споразума о миру у Босни и Херцеговини, а Министарство одбране ће у заједници са генералштабом армије Босне и Херцеговине и другим државним органима предузети потребне мере у циљу спровођења одлуке. О овој одлуци председништва Републике Босне и Херцеговине требало је обавестити Савет безбедности, а наведену одлуку потписао је председник Председништва Републике БиХ Алија Изетбеговић.

На основу **извода из матичне књиге рођених број 07-200-31708/2008 од 05.09.2008. године за лице Караосмановић Илијаз** општине Зворник утврђено је да је у матичној књизи рођених која се води за место Зворник под редним бројем 126 за годину 1950-ту извршен упис рођења Караосмановић Илијаза, рођеног 31.07.1950-те године, те да је као накнадни упис и белешка дана 25.03.2005. године уписано да је умро 1992.године у месту Каракај, уписан у матичну књигу умрлих СО-Е Зворник у години 2005-ој под редним бројем 95.

На основу **извода из матичне књиге умрлих број 07/1-202.1-2182/17 од 13.10.2017.године за лице Караосмановић Илијаза** утврђено је да је у матичној књизи умрлих које се води за матично подручје Зворник под редним бројем 95 за 2005-ту извршен упис смрти Караосмановић Илијаза, те да је као дан, месец, година и сат смрти уписано само 1992. година.

На основу решења **општинске управе Зворник, Одељења за општу управу број 07-202-6/05 од 20.01.2005.године** утврђено је да је одобрен накнадни упис чињенице смрти у матичну књигу умрлих за Караосмановић Илијаза рођеног 31.07.1950. године, те да се као датум смрти има уписати 1992-га година, а место смрти Каракај, општина Зворник. као и да је смрт насилна. Такође, утврђено је да је изреком овог решења надлежном матичару наложено да изврши накнадни упис чињенице смрти у матичну књигу умрлих која се води за место Зворник, као и друге евиденције након правоснажности решења.

На основу **извода из матичне књиге рођених општине Зворник број 07/1-200.1-16357/17 од 16.11.2017. године за лице Караосмановић Нијаз** утврђено је да је у матичној књизи рођених која се води за матично подручје Зворник под редним бројем 80 за годину 1948. извршен упис рођења Караосмановић Нијаза, те да је као накнадни упис и забелешка уписано да је дана 05.09.1974.-те године закључио брак у месту Зворник са Остојић Љиљаном и при томе задржао своје презиме.

На основу **извода из матичне књиге рођених општине Зворник број 07/1-200.1-16360/17 од 16.11.2017.године за лице Караосмановић Нецад** утврђено је да је у матичној књизи рођених која се води за матично подручје Зворник под редним бројем 262 за годину 1955.-ту извршен упис рођења Караосмановић Нецада, те да је као накнадни упис и забелешка уписано да је умро 14.04.1992.године у Каракају, да је чињеница смрти уписана у матичну

књигу умрлих која се води за општину-град Зворник, матично подручје Зворник под редним бројем 20 за 2015-ту годину.

На основу **извода из матичне књиге умрлих општине Зворник број 07/1-202.1-2439/17 од 16.11.2017.године за лице Караосмановић Неџад** утврђено је да је у матичној књизи умрлих која се води за матично подручје Зворник под редним бројем 20 за годину 2015-ту извршен упис смрти Караосмановић Неџада, да је као дан, месец, година и сат смрти уписан 14. април 1992. године, а место смрти Каракај.

На основу **извода из матичне књиге рођених општине Зворник број 07/1-200.1-17322/17 од 11.12.2017.године за лице Чирак Фадил** утврђено је да је у матичној књизи рођених која се води за матично подручје Грбавци под редним бројем 85 за годину 1953-ћу годину извршен упис рођења Чирак Фадила, те да су као накнадни упис и забелешке означени, закључио брак дана 04.09.1973. године у месту Зворник са Мујић Фехријом из Тузле и извештај СО-Е Зворник број 02-478 од 05.09.1973. године.

На основу **извода из матичне књиге венчаних општине Зворник број 07/1-201.1-2657/17 од 11.12.2017.године** утврђено је да у матичној књизи венчаних која се води за матично подручје Зворник под редним бројем 76 за 1973-ћу годину извршен упис закључења брака између Чирак Фадила и Мујић Фекрије, те да је као накнадни упис и забелешка означено брак престао смрћу супружника Чирак Фадила дана 16.04.1992. године у Зворнику МКУ Калесија број 07-13-3-51/01 од 30.01.2001. године.

На основу **извода из матичне књиге умрлих Тузланског кантона општине Калесија број 02/3-1-13-4-1874/17** утврђено је да је у матичној књизи умрлих која се води за место Калесија под редним бројем 22 за 1992-гу годину извршен упис смрти за лице Чирак Фадил, да је као дан, месец, година и време смрти означен 16. април 1992. године Зворник.

На основу **записника о утврђивању идентитета Клиничког центра Тузла, Завода за судску медицину, експертног тима, идентификациони број З.КАЗ-02-010 Б од 05.01.2005.године** утврђено је да је у месту Тузла утврђен идентитет посмртних остатака регистрованих под бројем З.КАЗ-02-010 Б, да се ради о Караосмановић Илијазу рођеном 31.07., (01.07.1950. године) у месту Зворник, да је настрадао 1992. године у месту Зворник – Каракај, те да је идентификација извршена на основу ДНК анализе (мајка, сестра, брат) и да су идентитет потврдили Караосмановић Зилха, односно супруга, Караосмановић Алија, сестра.

На основу **потврде о смрти за лице Караосмановић Илијаз од 05.01.2005. године идентификација З.КАЗ-02-010 Б** утврђено је да је као место смрти Караосмановић Илијаза означено место Каракај у општини Зворник, да је као датум рођења означен 01.07.1950. године, а место рођења Зворник, последње пребивалиште Зворник, уписано брачно стање – ожењен, брачни друг Зилха, да су уписани име оца и име мајке, те да су као подаци о узроку смрти означени „Vulnera selopetaria capitis“ односно стрелно озлеђивање

главе са радијално распоређеним ломним линијама у средишњем делу испупченом према назад који ограничавају шест уломака, те да се од овог простора на доле и десно наставља пукотинасти прелом на бази лобање завршавајући се у близини великог отвора, да је вишеструка изломљеност горњег дела тела леве голенице и да је прелом и дефект горњег дела тела леве бутне кости са деформисаним зрном у подкожним меким ткивима са вањске стране у нивоу прелома, да су изузети узорци пројектили 3 зрна, да је за ДНК узет исечак леве рамене кости и зуб.

На основу записника о утврђивању идентитета за лице **Караосмановић Нијаз Клиничког центра Тузла, Завода за судску медицину експертног тима, идентификациони број 3.КАЗ-02-008 Б** утврђено је да је означено да је лице настрадало 14.04.1992. године у Зворнику – Каракај, те да је идентификација извршена на основу ДНК анализе (мајка, син и сестра) и да је идентитет потврдила Ханџић Алија, сестра.

На основу потврде о смрти за лице **Караосмановић Нијаз ЈЗУ УКЦ Тузла препис 281/04, 94/17 од 16.11.2017. године** утврђено је да узрак смрти „Vulnus selopetarium abdominus/pelvis reg femoris bill. et reg. antebrachii sin“ односно стрелно повређивање трбуха/карлице, те обе бутне кости и леве подлактице.

На основу ДНК извештаја за лице **Караосмановић Нијаз ознака случаја 3.КАЗ-02-008 Б протокол број 3679/04 од 20.04.2004. године** утврђено је да су донатори ДНК за утврђивање преминулог мајка Караосмановић Наза, син Караосмановић Исак и сестра Караосмановић Алија, те да ДНА профили добијени од наведених узорака кости 3.КАЗ-02-008 Б и референтних крвних узорака показују 7,49e9 пут већу вероватноћу да је анализирани узорак кости узет са тела особе у сродству са референтним крвним узорцима на начин специфициран у налазу него са тела несродног случајно изабраног појединца и да је вероватноћа сродства како је описано у налазу 99,999984% када користи претходна вероватноћа од 1/1200.

На основу извештаја о судско медицинској експертизи **Кантоналног тужилаштва тузланског кантона број КТА 209/03 од 14.02.2004. године**, место гробнице: локалитет Казанбашча општина Зворник од 23.06. до 10.07.2003. године за број случаја 3.КАЗ-02-008 Б утврђено је да су предмет извештаја сапонифицирани посмртни остаци који по антрополошко-морфолошким карактеристикама припадају особи мушког пола, животне доби од 33 до 50 година, заживотне висине од 172 до 180 центиметара, те да је узрок смрти стрелно повређивање трбуха/карлице, те обе бутне кости и леве подлактице, као и да су доказ озлеђивања прелом и дефект дела кости доњег дела тела лакатне и палчане кости, вишеструка изломљеност доњег дела тела леве бутне кости, прелом са дефектом кости стражњег дела горње гране десне препонске кости карлице дужине око 2 центиметра и ширине око 1 центиметар од кога се наставља пукотинасти прелом по крилу цријевњаче, затим вишеструка изломљеност доњег дела тела десне бутне кости, преломи предње лучних делова VI и VII десног ребра као и X са исте стране, као и да су изузети

узорци пројектили и то 2 зрна, а за ДНК анализу је узет исечак леве рамене кости и зуб.

На основу записника о утврђивању идентитета Клиничког центра Тузла, Завода за судску медицину, експертни тим, идентификациони број **З.КАЗ-02-006 Б** за лице Караосмановић Нецад од 05.01.2005. године утврђено је да је Караосмановић Нецад настрадао 14.04.1992. године у месту Каракај, Зворник, да је идентификација извршена на основу ДНК анализе (мајка, супруга и ћерка), те да су идентитет потврдили Караосмановић Мила-супруга и Караосмановић Алија-сестра.

На основу потврде о смрти за лице **Караосмановић Нецад од 05.01.2005.године** утврђено је да је узроку смрти означено „Mors e causa ignota“ односно смрт тачно неутврђеног узрока, да је идентификација тела **З.КАЗ-02-006 Б**.

На основу ДНК извештаја за лице **Караосмановић Нецад, протокол број 4826/04, ознака случаја З.КАЗ-02-006 Б од 30.11.2004. године** утврђено је да је ДНК анализа извршена на основу ДНК донора мајке Караосмановић Назе, супруге Караосмановић Миле и ћерке Караосмановић Емине, те да ДНК профили добијени из узорка кости **З.КАЗ-02-006 Б** и референтних крвих узорака показују 7,65e9 пута већу вероватноћу да је анализирани узорак кости узет са тела особе у сродству са референтним крвним узорцима на начин специфициран у налазу него са тела несродног случајно изабраног појединца, а вероватноћа сродства како је описано у налазу је 99,999984% када се користи претходна вероватноћа од 1/1200.

На основу извештаја о судско медицинској експертизи, Кантоналног тужилаштва тузланског кантона број **КТА-209/03 од 14.02.2004. године**, место гробнице: локалитет Казанбашча, општина Зворник од 23.06. до 10.07.2003. године, утврђено је да су предмет судско медицинске експертизе сапонифицирани посмрти остаци који по антрополошко-морфолошким карактеристикама припадају особи мушког пола, животне доби од 26 до 44 године, заживотне висине око 177 центиметара, те да нема доказа озлеђивања, али да су остала запажања ПМ оштећење предњих делова трупа VIII до XI грудног краљешка, те фрагментираност првог слабинског краљешка; ПМ прелом леве препонске кости карлице; ПМ утиснуће преломи бочних делова костију леве стране лица у пределу јагодице и вањског дела очне дупље, да је изузет узорак 1 зрно пројектила, за ДНК анализу је узет исечак десне бутне кости и зуб.

На основу записника о утврђивању идентитета за лице **Чирак Фадил, Клиничког центра Тузла, Завода за судску медицину, експертни тим, идентификациони број З.КАЗ-02-011 Б од 14.04.2006. године** утврђено је да се као датум смрти води 18.04.1992. године у Зворнику, те да су идентитет лица потврдили Чирак Фехрија-супруга и Чирак Фадила-ћерка.

На основу потврде о смрти **ЈЗУ УКЦ Тузла, 420/06 ИД, идентификациони број З.КАЗ-02-011 Б од 14.04.2006. године** утврђено је да је

за Чирак Фадила као узрок смрти означено „Vulnus sclopetarium hamithoracis dex.“- стрелно повређивање десне половине грудног коша.

На основу ДНК извештаја протокол број 5887/05, ознака случаја З.КАЗ-02-011 Б од 24.06.2005. године утврђено је да су донори ДНК Чирак Фехрија, супруга и Чирак Фадила, ћерка, те да ДНА профили који су добијени од наведених узорака кости З.КАЗ-02-011 Б и референтних крвних узорака, показују 25.7еб пута већу вероватноћу да је анализирани узорак кости узет са тела особе у сродству са референтним крвним узорцима на начин специфициран у налазу него са тела несродног случајно изабраног појединца те да је вероватноћа сродства како је описано у налазу 99,9953% када се користи претходна вероватноћа од 1/1200.

На основу извештаја о судско медицинској експертизи Кантоналног тужилаштва тузланског кантона број КТА-209/03 од 15.02.2004. године, место гробнице: локалитет Казанбашча, општина Зворник од 23.06. до 10.07.2003. године број случаја З.КАЗ-02-011 Б утврђено је да су предмет судско медицинске експертизе сапонифицирани посмртни остаци који по антрополошко-морфолошким карактеристикама припадају особи мушког пола, животне доби од 40 до 60 година, заживотне висине од 166 до 174 центиметра, да је узрок смрти стрелно повређивање десне половине грудног коша, да су изузети узорци, односно да су као доказ озлеђивања изломљеност стражњих крајака V и VI десног ребра са померањем рубних уломака ка унутра са дефектом меких ткива у том нивоу и лучног дела IV ребра са исте стране, а прелом са дефектом вањског рубног дела доње половине подгребене јаме десне лопатице, те да су изузети узорци- пројектили у кожи стражње стране средишњег дела десне подлактице благо деформисано зрно и ДНК узет исечак леве рамене кости и зуб.

На основу документа Министарства унутрашњих послова Тузланског кантона, објашњење фото-документације број 08-02/3-5-04.6-5900/03 од 20.02.2004. године са фото-документацијом МУП-а ТК број 08-02/3-5-04.6-5900/03 од 20.децембра 2003. године (фотографије са бројевима 35, 36, 37, 38, 39, 40), фотодокументацијом МУП-а ТК број 08-02/3-5-04.6-5900/03 од 30.06.2003. године (фотографија са бројем 21) и фотодокументацијом МУП-а Тузланског кантона број 08-02/3-5-04.6-5900/03 од 20.12.2003. године (фотографије са бројевима 6, 7, 8, 9, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35) утврђено је да је у периоду од 27.01.2004. године до 17.02.2004. године извршена судско-медицинска обрада као и криминалистичко техничка обрада одевних и других предмета пронађених уз посмртне остатке ексхумираних лица из појединачне примарне гробнице означене као З.КАЗ-02, тако да је на фотографијама од 1 до 3 приказана судско-медицинска обрада посмртних остатака, као и криминалистичко техничка обрада одевних и других предмета пронађених уз посмртне остатке означене З.КАЗ-02-05Б, од 4 до 8 на фотографијама приказана судско-медицинска обрада посмртних остатака, као и криминалистичко техничка обрада одевних и других предмета пронађених уз посмртне остатке означени З.КАЗ-02-06Б (предмет: једно пушчано зрно), од 9 до 12 на фотографијама приказана судско-медицинска обрада посмртних остатака, као и криминалистичко техничка обрада одевних и

других предмета пронађених уз посмртне остатке означене З.КАЗ-02-07Б; од 13 до 19 на фотографијама приказана судско-медицинска обрада посмртних остатака, као и криминалистичко техничка обрада одевних и других предмета пронађених уз посмртне остатке означене З.КАЗ-02-08Б (предмети: два пушчана зрна); од 20 до 26 на фотографијама приказана судско-медицинска обрада посмртних остатака, као и криминалистичко техничка обрада одевних и других предмета пронађених уз посмртне остатке означене З.КАЗ-02-09Б одећа: гаће беле боје, (предмети: папир на коме је исписан број 16 узет са пвц вреће и једно пушчано зрно).

На основу табеларног приказа 2 (ажурирана листа жртава у гробницама везаним за Листу жртава са 05.04.2012.) утврђено је да се на овој листи између осталих налазе и Чирак Фадил, Караосмановић Илијаз, Караосмановић Неџад и Караосмановић Нијаз.

На основу акта Федералне комисије за нестале особе БиХ број 01-41-3720/2007 од 30.07.2007. године уз списак ексхумираних односно идентификованих особа на подручју општине Зворник утврђено је да су главној тужитељици у Хагу, а поводом њеног акта, у прилогу достављени подаци везани за ексхумације и идентификацију обављену у периоду од 1996. до 2007. године на подручју регије Сребреница што укључује општине Сребреница, Бијељина, Братунац, Хан Пијесак, Калесија, Кладањ, Рогатица, Шековићи, Власеница и Зворник, те да се подаци односе на 4.415 идентификованих жртава, да за неидентификоване жртве не поседују податке о њиховом полу, старости и узроку смрти јер такве податке поседују тужилаштва и судови по чијим наредбама су вршене ексхумације, при чему је на основу списка ексхумираних идентификованих особа који се налази у прилогу овог акта утврђено да су на истом наведени између осталих и Караосмановић Илијаз, Караосмановић Неџад, Караосмановић Нијаз, као и Чирак Фадил.

На основу записника о ексхумацији Кантоналног суда у Тузли број КРИ 128/03 од 10.07.2003. године утврђено је да се односи на ексхумацију тела на локацији Казанбашча, општина Зворник, Република Српска у дане 23., 24., 25. и 30. јун, као и 1., 2., 3., 4., 7., 8., 9. и 10. јул 2003. године, да је записник о ексхумацији сачињен од стране истражног судије Кантоналног суда у Тузли, да су ексхумацији присуствовали истражни судија, заменик кантоналног тужиоца, увиђајна екипа, представници ИЦМП-а, представник федералне комисије за тражење несталих особа, затим представници Републике Српске и то: члан комисије за тражење несталих Републике Српске и криминалистички техничар Полицијске станице Зворник, затим 5 радника ЈКП „Погребне услуге“ Тузла са потребним алатом и опремом, затим да је присуствовао преводилац, истражитељ ИСТУ, председник месне заједнице Метеризе, Зворник, припадници СФОР-а, да је лице места било обезбеђено од стране припадника полицијске станице Зворник, као и да је наведена истражна радња предузета по предлогу Кантоналног тужилаштва Тузла број Кта. 209/03 од 19.06.2003. године, те да се радило о масовним гробницама примарног типа, које су настале у пролеће – лето 1992. године, да се гробница налази у граду Зворник у муслиманском мезарју Метеризе, локалитет Казан башча, да место где се налази гробница

представља стрму страну која се налази око 300 метара ваздушне линије од леве обале реке Дрине и асфалтног пута који пролази кроз Зворник према Каракају, да је лице места фотографисано и снимљено видео камером, да су пре почетка радова на ексхумацији одређене фиксне тачке ради сачињавања скице лица места, а након тога приступљено кошењу папрати и оструге и чишћењу терена, да је приступљено ископу земље помоћу ровокопача, а да су на дубини од 1,6 метара пронађене две тамно сиве пвц вреће у којима су се налазила људска тела која су поређана паралелно једно уз друго, да су на површини земље где се налазила масовна гробница пронађене појединачно разне кости људског порекла као и одевни и други предмети, те да су скелетни остаци који су пронађени стављени у посебне пвц вреће. Између осталог из овог записника о ексхумацији произилази да су у овој масовној гробници пронађени сапунифицирани остаци Караосмановић Нијаза, Караосмановић Нецада и Караосмановић Илијаза, као и тело Чирак Фадила, која тела су добила своје посебне ознаке.

На основу **предлога за предузимање истражних радњи Кантоналног тужилаштва Тузла број КТА 209/03 од 19.06.2003. године** утврђено је да је Кантонално тужилаштво Тузла, истражном судији Кантоналног суда у Тузли доставило акт Федералне комисије за тражење несталих особа – Одељења у Тузли број 75/03 од 16.06.2003. године, којим је тужилаштво та комисија обавестила да се налази масовна гробница на локацији Казанбашча у муслиманском мезарју, општина Зворник, те да је неопходно да се обави ексхумација на назначеној локацији на подручју општине Зворник и да се изврши вештачење посмртних остатака са циљем утврђивања узрока смрти, временом њеног наступања, те ради утврђивања идентитета жртве.

На основу **наредбе Кантоналног суда у Тузли број КРИ 128/03 од 20.06.2003. године** утврђено је да је истражни судија Кантоналног суда у Тузли по предлогу Кантоналног тужилаштва Тузла број КТА 209/03 од 19.06.2003.године донео наредбу да се дана 23.06.2003.године започне са ексхумацијом тела убијених Бошњака на локацији Казан Башча – Муслиманско мезарје, општина Зворник и која ће трајати без прекида до њеног окончања, те да ће на ексхумацији обавезно присуствовати ЈЗУ КМЦ Тузла, др.Туцо Ведо и помоћник обдуцента Ђуловић Един, затим професор др.Зденко Чихларж, специјалиста судске медицине, Медицинског факултета Тузла, затим Кантонално тужилаштво Тузла, МУП ТК Тузла, Одељење криминалистичке технике, ЈКП „Погребне услуге“ Тузла, који су дужни да обезбеде четири радника са возилом, потребним алатом и опремом за ексхумацију, затим Хуртић Мурат- представник Федералне комисије за тражење несталих лица, који је дужан да у датуму наставка ексхумације обавести ИЦМП, Комисију Републике Српске за тражење несталих лица, Европску полицију, Команду СФОР-а у Тузли и полицију Републике Српске, те обезбеди и друге сигурносне услове за увиђајну екипу у погледу опасности од мина и друго, те да је за све учеснике полазак дана 23.06.2003.године у 08,00 часова из насеља Махала код Калесије.

На основу **извода из матичне књиге умрлих општине Милићи број 03-202-190/2008 од 05.09.2008. године** утврђено је да је у матичној књизи умрлих која се води за место Милићи под редним бројем 22 за 1992.-гу годину

извршен упис смрти Вујадиновић Милутина, те да је као дан, месец, година и час смрти уписано 18.април 1992.године, а као место смрти Зворник.

На основу акта Министарства унутрашњих послова, Управе криминалистичке полиције Републике Српске број 02/2-446/08 од 23.09.2008.године упућеном Босни и Херцеговини, Министарству безбедности, Државној агенцији за истраге и заштиту, утврђено је да је као предмет означено Караосмановић Илијаз, провере, веза акт број 17-04/2-6-04-2-591-5/07 од 08.09.2008. године, те да су извршене провере навода и констатовано да у расположивим евиденцијама СЈБ Зворник није евидентирано извршење кривичног дела убиства Караосмановић Илијаза, рођеног 31.07.1950. године у Зворнику и да СЈБ Зворник не поседује евиденције из којих би се могло утврдити који су полицајци били на дужности критичног дана у просторијама бившег предузећа „Стандард“ у Зворнику.

На основу информација о војном распореду В/О по траженом акту Министарства безбедности број 17-04/2-6-04-2-591-13/08 ЗЕ од 02.02.2009. године општине Милићи број акта 02-70-3-1/09 од 11.02.2009. године упућеном Државној агенцији за истраге и заштиту, Министарства безбедности Босне и Херцеговине утврђено је да је Џинкић Радомир био распоређен у војној пошти 7296 Милићи, у периоду од 06.04.1992. године до 15.12.1995. године, али да немају податке о распореду на дужности В/О; да је Годоровић Миленко био на распореду у ВП 7296 Милићи у периоду од 15.04.1992. године до 25.03.1996. године, те да немају података о распореду на дужности В/О; да је Максимовић Далибор био на распореду у Војној пошти 7296 Милићи у периоду од 04.04.1992. године до 01.12.1993. године, као и од 27.09.1994. године до 30.06.1996. године, и да се Стјепановић Боро не налази у В/Е општине Милићи, распоред на дужности В/О се налази у архиви ВП 7296 Милићи, који општина не поседује.

На основу извода из казнене и оперативне евиденције МУП-а Републике Српске, Управе криминалистичке полиције број 02/6-12996/10 од 23.12.2010. године утврђено је да је окривљени Далибор Максимовић евидентиран у казненој евиденцији ПС Власеница те да је осуђиван пресудом Основног суда у Власеници број К-12/2000 од 19.03.2002. године, по члану 143/2 КЗ РС, новчана казна у висини од 300 КМ и пресудом Основног суда у Власеници број К-91/02 од 20.02.2004. године, по члану 424/2 КЗ РС у вези члана 23 КЗ РС, новчана казна у висини од 300 КМ.

На основу извештаја дежурства Шушић Миланка дежурног у СЈБ Милићи од 11.1992. године упућеног командиру Станице милиције Милићи утврђено је да је дана 11.1992. године у 07,00 часова примио службу дежурства у исправном стању, те да је исту предао у 19,00 часова, те да су у току његове смене приступила Пајић Биљана која је путем телефона пријавила Максимовић Далибора и његово друштво да исти спавају у сали, да је сала демолирана, па је на лице места је изашла патрола полиције; да је приступила Милинковић Радмила, да је њену краву украо Видовић Миладин и да се иста налази код њега у Мишићима, на лице места је изашла патрола полиције, те да је приступио Казимировић Гавро из Лукавице и пријавио да је неко дана 05.11.1992. године

пуцао у Лукавици и ранио његово дете Владана, а на лице места је изашао криминалистички инспектор.

На основу **извештаја дежурства СЈБ Милићи од 30/31.08.1992. године упућеном командиру станице милиције** утврђено је да тог дана у току смене није било обраћања странака, да се у притвору налази пет лица и да постоји напомена да је око 23,00 часа група пијаних лица на челу са Далибором Максимовићем упала у дежурну службу СЈБ и својим дрским понашањем и пуцањем из аутоматске пушке починила велику материјалну штету, те је том приликом однела једну АП пушку, а о томе свему је сачињена службена белешка. (ово се десило 30.08.1992. године)

На основу **јединичног картона за лице Максимовић Далибор** утврђено је да је Максимовић Далибор служио војни рок у Војној пошти 6002 Зајечар у периоду од 19.12.1990. године до 22.08.1991. године, као и у Војној пошти Књажевац 6002/13 и то у периоду од 22.08.1991. године до 13.09.1991. године, те да је учествовао у рату при Војној пошти Милићи и то од 06.04.1993. године до 01.12.1993. године; од 27.09.1994. године до 06.11.1995. године и од 07.11.1995. године до 30.06.1996. године.

На основу **уверења општине Милићи, начелника општине, Општинске управе, Одељење за општу управу број 03-058-2-3/15 од 02.02.2015.године** утврђено је да је Максимовић Далибор био ангажован у рату, у оружаним снагама Републике Српске, од 06.04.1992. године до 01.12.1993. године Војна пошта 7296 Милићи; од 27.09.1994. године до 06.11.1995. године Војна пошта 7296 Милићи; од 07.11.1995. године до 21.03.1996. године Војна пошта 7296 Милићи и од 22.03.1996. године до 30.06.1996. године Војна пошта 7296 Милићи, те да је ово уверење издато на основу војне евиденције коју води Одељење за општу управу и служи у сврху регулисања статуса бораца и утврђивања категорије борца, на основу учешћа у рату и за време непосредне ратне опасности те да се у друге сврхе не може користити.

На основу **картона личне карте за Максимовић Далибора** утврђено је да је исти рођен 29.11.1972. године у Власеници, да му је пребивалиште Милићи, Супачка број 6, те да је та лична карта издата 03.10.1994. године са роком важења од 10 година.

На основу **извештаја о поступању Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције, Службе за откривање ратних злочина 03/4-7 број 230-8229/13-4 од 19.02.2014. године**, утврђено је да је Служба за откривање ратних злочина извршила проверу пребивалишта, односно боравишта као и статус држављанства за Максимовић Далибора, те да је кроз евиденције Министарства утврђено да Максимовић Далибор има пријављено пребивалиште у Београду, општина Палилула, улица Хрватска број 10, код станодавца Илинке Вукашинац и да је теренском провером утврђено да станује на тој адреси, а да је извршеним проверама преко Управе за управне послове Министарства утврђено да је именовани примљен у држављанство Републике Србије на основу решења Министарства 204-1-10368/2006 од 13.09.2007. године и уписан у МКД код

матичног подручја општине Палилула под редним бројем 1339 за 2007. годину, а за именованог је прибављен и извод из МКД који је достављен у прилогу.

На основу уверења о држављанству Републике Србије, Градске управе града Београда од 20.01.2014. године утврђено је да је Максимовић Далибор држављанин Републике Србије, да је уписан у евиденцију држављана код матичног подручја Палилула за 2007. годину под текућим бројем 1339 и то на основу решења МУП-а Републике Србије, Београд број 204-1-10368/06 од 13.09.2007. године које је уручено 04.10.2007. године, те да је примљен у држављанство Републике Србије дана 10.12.2007. године.

На основу наредбе о одређивању места за сахрану лешева и начину сахране особа погинулих у рату у граду Зворнику са околином, односно на подручју општине Зворник, привремене Владе Српске општине Зворник број 03-8/1-92 од 21.04.1992. године утврђено је да се у гробље Каранбашче код Зворника имају сахранити лешеви за које је комисија за идентификацију утврдила да су муслиманске националности, осим оних које су породице благовремено преузеле и желе их сахранити у друго гробље, да се у српско гробље у Каракају имају сахранити лешеви погинулих за које је комисија за идентификацију утврдила да су православне вере осим оних које породице благовремено преузму и желе их сахранити у друго гробље, при чему се на месту сахране има вршити комисијски преглед свих лешева према извршеној идентификацији и која ће евидентирати и разврстати лешеве за сахрану.

На основу наредбе о формирању комисије за асанацију бојишта број 03-8/92 од 19.04.1992. године утврђено је да је формирана комисија за асанацију бојишта на подручју општине Зворник која је имала за задатак да приступи асанацији бојишта на подручју општине Зворник и која је требала да приступи извршењу задатка одмах, а у свему придржавајући се упутства за асанацију бојишта број 402-1 од 31.10.1991. године.

На основу одлуке о стављању ван снаге одлуке о образовању комисије за асанацију бојишта САО Семберија и Мајевица, Српске општине Зворник, привремене владе, број 01-26/92 од 28.04.1992. године утврђено је да је овом одлуком стављена ван снаге одлука број 03-8/92 о образовању комисије за асанацију бојишта на подручју Српске општине Зворник, те да је даном доношења ове одлуке престала са радом комисија, а да послове везане за асанацију бојишта преузима и организује Командант Штаба ТО Српске општине Зворник.

На основу наредбе о формирању комисије за асанацију бојишта Штаба ТО Српске општине Зворник, привремене владе, број Сл./92 од 19.05.1992. године утврђено је да је формирана Комисија за асанацију бојишта на подручју Српске општине Зворник у саставу председника и три члана, да они имају задатак да приступе асанацији бојишта на подручју Српске општине Зворник и да ће приступити извршењу задатка одмах, да ће се у свему придржавати упутства о асанацији бојишта број 402-1 од 31.10.1991. године, при чему има овлашћење да по потреби ангажује друга стручна лица у организацији.

На основу списка за исплату припадницима ТО Српске општине Зворник за месец мај 1992. године, Комисија за асанацију бојишта, табеларни приказ списка комисије и других лица ангажованих на асанацији бојишта у месецу мају 1992. године, а којима се исплаћује накнада за рад, табеларни приказ у рукопису од 01.06.1992. године, списка за исплату припадницима ТО Српске општине Зворник за месец мај 1992. године, члановима и другим радницима Комисије за асанацију бојишта, као и списка за исплату припадницима Комисије за асанацију бојишта за територију Српске општине Зворник за месец јул 1992. године на терет војно територијалног органа, утврђено је да су припадницима комисије вршене исплате, а на основу њиховог ангажовања у Комисији за асанацију земљишта.

На основу документа ЈКП Рад Зворник о уступању возила без накнаде број 110 од 20.05.1994. године са пријавом за регистрацију моторних и прикључних возила и потврдом о преузимању ствари од 10.02.1994. године утврђено је да је Јавно комунално предузеће Рад, Зворник, уступило без накнаде старо неисправно погребно возило Опел кадет 1200 Војној пошти 7469 Зворник, Каракај, као и теретно возило и да је Крстић Душан од Војне поште 7469 дана 10.02.1994. године преузео возило Голф дизел 1 жуте боје 1600.

На основу списка активног састава милиције Републике Српског народа БиХ, Српске општине Зворник, Станица јавне безбедности Зворник од 21.04.1992. године утврђено је да су припадници Станице јавне безбедности били: Васелић Маринко, Панић Петко, Ерић Славко, Миљановић Мико, Костић Саво, Симић Вељко, Милановић Милош, Борић Миленко, Симић Игњатије, Благојевић Неђо, Танић Петар, Јовановић Божо, Ковачевић Милорад, Продановић Миленко, Обрадовић Зоран, Мекић Драго, Максимовић Добривоје, Вељовић Миленко, Мијатовић Миле, Гајић Љубомир, Станковић Милош, Вуковић Средо, Калајџић Миладин, Зекић Боро, Видаковић Родољуб, Јевтић Вујадин, Мијатовић Ненад, Галић Милорад и Тешић Спасоје.

На основу решења Министарства за унутрашње послове Српске Републике Босне и Херцеговине број 10-1048 од 01.04.1992. године утврђено је да је Панић Петко до доношења Правилника о унутрашњој организацији Министарства унутрашњих послова Српске Републике Босне и Херцеговине привремено распоређен на послове и задатке заменика командира СЈБ Зворник.

На основу акта Министарства одбране Републике Српске, Одсек Зворник стр.пов. број 01-80-4/92 од 18.04.1995. године за Војну пошту 7469 Зворник утврђено је да на основу плана попуне строго пов.број 01-8 од 12.06.1992. године примљеног од Команде зворничке бригаде достављају јединичне картоне лица у резервном саставу распоређених у РЈ и то: Бојановић Љубу, Драгутиновић Миодрага, Драгојловић Саву, Ђерић Новицу, Галић Михајла, Ивановић Анђелка, Јовановић Зорана, Јовичић Миланка, Јовић Драгана, Максимовић Милета, Марић Милана, Мијатовић Миладина, Милошевић Сретена, Пантић Радислава, Перковић Радмила, Петковић Милоша,

Петровић Раденка, Петровић Милоша, Петровић Раденка, Петровић Стеву, Ракић Здравка, Симић Ненада, Шакоћић Драга, Танић Танацка, Трбић Милорада, Васић Милана, Васиљевић Момчила и Видаковић Славољуба.

На основу записника о криминалистичко-техничкој обради, Државне агенције за истраге и заштиту, Сектора за истраживање ратних злочина и кривичних дела кажњивих по међународном хуманитарном праву број I-16-06/1-04-1-591/17 од 24.11.2017. године утврђено је да је извршена криминалистичко-техничка обрада телефона марке „iPhone 7“ розе боје, власништво Караосмановић Зилхе, а у вези messenger порука које је запримила од пошиљаоца Јовић Ненада, да је извршено фотографисање телефона, као и фотографије на којима су приказане ознаке на телефону и фотографије на којима су приказане messenger поруке које су запримљене од Ненада Јовића и то три одлазне и осам долазних порука, као и да је означена адреса пошиљаоца порука према оштећеној, а из фотодокументације која прати овај записник утврђује се да је Ненад Јовић послао поруке садржине: „Добро вече Зилха, ако зажелите да ми одговорите ја сам нормалан човек и верујте да хоћу да Вас искрено питам да ли сте у сродству са Илијазом и Нијазом и са њиховим братом који су побијени у Стандарду у тој фабрици обуће у току рата? Свестан сам да ћете се траумирати због ове поруке, ако сте били род, а ја се дубоко извињавам због тога“, на то је Зилха одговорила: „Добро вече, ја сам била удата за Илијаза. Не разумем због чега се Ви извињавате и зашто ме питате о томе? Ако можете да ми објасните.“, на шта је добила одговор од Ненада Јовића: „Извињавам се из разлога што су ти недужни људи побијени пред мојим очима а и зато што нисам то могао да спречим. Извињавам се јер знам да ће то бити шокантно кад се и помене зато се извињавам. Надам се да је кривац пронађен, а ако није онда ја могу то да кажем, напишем ако вам је од помоћи а за разлику од других ја вам ни хвала не бих примио. То не радим из комерцијале већ из душе, и много сам људима помогао у то зло време. Ту су убијени Илијаз, Нијаз и још један брат звали су га Мрки и убијен је са њима и Чирак онај што је био диспечер на аутобуској станици, дакле четири живота су узели.“, као нова порука: „Нисам најсигурнији за кога се удала она Љиља јер знам да се возила са њим у ципу и да је нешто и она трагала али мене можете проверити ја радим, тј сарађујем са институтом за нестале особе, а у Тузли ми другар Мурат Хуртић инспектор и ја налазимо свашта, можете се распитати и од Хајре Ћатић председнице Жене у црном уа Tuzk=lu па онда просудити да сам човек који зна шта ради, ок?“, на шта је Зилха одговорила: „Драго ми је да има још добрих људи којима је стало, да правда буде спроведена и верујем Вам и захваљујем за информације. Иако је прошло много година ја се и даље потресем кад помислим на све што се тада десило и као и свако би вољела, да знам ко су починиоци злочина, ко су они што су их убили као и да за исти кривци буду кажњени. Ја имам два сина који су тада остали без оца са свега 9 и 10 година, сада су одрасли и имају своје обитељи. Ја би волела ако можете, да ми напишете свој контакт па да са мојим сином причате на ту тему јер ја немам снаге да слушам детаље о томе иако ме занима зашто и како се све то догодило??? Љиља је била од мога девера Нијаза супруга.“, на то је Ненад Јовић одговорио: „Ок ја ћу дати скајп паве вама а Ваш син нека пошаље захтев јер он то зна урадити или може дати поруком свој скајп а ја ћу га пронаћи ако сте мислили на скајп? Ја сам очевидац и истина је у мом срцу јер сам их познавао из кафане, били су то богати и мирни људи.“, нова

порука: „nenad.jovic210“, нова порука: „Мој скајп па нека пошаље захтев.“, нова порука: „Ово је слика на скајпу да ме препозна.“, нова порука: „<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=110622902421417&set=t.100004211228429&type=3&theater>“, нова порука: „Ненад Јовић210“, на шта је Зилха одговорила: „Ок, хвала.“, да би опет Ненад Јовић послао поруку 09.02.2016.: „Зилха оће ли се твој син конектовати да вечерас причамо или некад када буде могао он да га чекам вечерас сада?“. На сликама је означен профил Ненада Јовића на facebook-у при чему као подаци пише „прошло радно место: Оперативни радник полиције у МУП Републике Србије, похађао средњу школу унутрашњих послова Сремска Каменица 01, похађао је Унутрашњи послови, живи у месту Нови Сад, Србија и у браку.“

На основу **својеручне изјаве оштећене Љиљане Стинер (Stinner), а претходно Караосмановић од 07.12.2017. године о сагласности да се кривични поступак против окривљеног води пред правосудним органима Републике Србије, примљен у тужилаштву односно тужитељству БиХ 18.12.2017. године**, утврђено је да је Љиљана Стинер (Stinner), дала сагласност да се кривични поступак у вези убиства њеног мужа Нијаза Караосмановића, као и његове браће Илијаза и Неџада који се догодио у априлу 1992. године води пред надлежним органима Републике Србије.

На основу **правноснажне пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По1.8/2017 од 23.09.2019. године** утврђено је да је окривљени Максимовић Далибор оглашен кривим због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 15 година.

На основу **извештаја Првог основног суда у Београду, Одељење за извршење кривичних санкција ИК.бр. 771/20 од 07.10.2020. године** утврђено је да је окр. Максимовић Далибор ступио на издржавање казне затвора по пресуди Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По1.8/2017 од 23.09.2019. године дана 24.09.2021. године.

На основу **извештаја из Казнене евиденције** утврђено је да је окривљени Далибор Максимовић раније осуђиван пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По1.8/2017 од 23.09.2019. године због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ на казну затвора у трајању од 15. година.

На основу **Одлуке о давању овлашћења станици јавне безбједности Лозница и станици милиције Мали Зворник за привођење цивилних лица станици СЈБ Зворник од 14.04.1992. године, број 01-9/92**, утврђено је да је наведена одлука донета на седници Привремене владе Скупштине Српске општине Зворник а на предлог МУПа Републике Српског народа БиХ-СЈБ Зворник, да су наведеном одлуком радници СЈБ Лозница и Станице милиције Мали Зворник овлашћени да легитимишу и приводе цивилна лица-мушкарце старости 18-50 година која имају стално место пребивалишта на подручју Српске општине Зворник; да ће се приведена лица предавати радницима СЈБ Српске општине Зворник и припадницима ТО Српске општине Зворник сходно

члану један Наредбе о мобилизацији цивилних лица на подручју општине, да цивилна лица која се затекну на подручју Малог Зворника и Лознице без уредно издате и оверене дневне или сталне пропуснице, а нису ангажована у јединици милиције и јединици ТО Српске општине Зворник подлежу радној обавези, као и да су овлашћени радници милиције СЈБ Лознице и Станице милиције Мали Зворник да цивилна лица без уредно издате и оверене дневне или сталне пропуснице, која нису ангажована у јединици милиције и јединици ТО Српске општине Зворник а подлежу радној обавези приведу у станицу а потом предају надлежним органима Српске општине Зворник.

На основу писаног налаза и мишљења сталног судског вештака доктора **Бранка Мандића о душевном здрављу и урачунљивости Максимовић Далибора** од 10.03.2022. године утврђено је да је вештак своје мишљење дао на основу увида у судски спис, приложену медицинску документацију, али да је обавио и психијатријски преглед окривљеног, те да резултати психијатријског прегледа код испитаника нису указали на постојање душевне болести, душевне заосталости и актуелне привремене душевне поремећености, нити друге теже душевне поремећености; да је испитаник имао уредан развој, одрастао и развијао се у некоплетној примарној породици без адекватне мушке фигуре идентификације ситуације када је био оптерећен агресивним понашањем очуха према испитанику, те да је стекао основно образовање и конкретно животно искуство; да током живота није испољавао посебне склоности ка асоцијалном понашању, да је био ангажован у активностима током ратних збивања, те да се ради о особи с једноставном структуром личности чије су интелектуалне способности у границама просека, да се на емоционалном плану код испитаника региструју обележја лабилности и импулсивности, нешто нижег прага толеранције на фрустрације и склоности да се повремено пасивно препусти властитим расположењима; да је током живота повремено конзумирао алкохолна пића, али да је конзумација имала карактер навике, односно није имала клиничка обележја алкохолне зависности при чему окривљени негира злоупотребу психоактивних супстанци. Утврђено је да се психијатријским прегледом код испитаника не региструју клинички симптоми метаболичке зависности нити психоорганске разградње личности што указује да код њега не постоји алкохолна зависност нити пак токсикоманска зависност од опојних дрога; да се из историје болести Војне болнице Ниш види да је испитаник лечен на дневном одељењу у периоду од 23.08.- 12.09.1991. године када је отпушен под дијагнозом асоцијална психопатија 301.3, да је решењем војно лекарске комисије због наведене дијагнозе процењен као трајно неспособан за ЈНА, неспособан за возача и неспособан за ношење оружја; да је због невојничког понашања (самоудаљавање из јединице, бежање из притвора, опијање у кафанама, вређање околине и агресивно понашање) више пута дисциплински кажњаван, али да предузете мере нису дале позитивне резултате; да је лечен анксиолитиком, антидепресивом и поливитаминском терапијом као и да је наведено стање настало пре ступања у ЈНА и иста није утицала на погоршање; да из налаза психолога исте установе произилази да је интелигенција на нивоу доњег просека, да су забележене црте схизоидности, импулсивности и настраности у социјалним интеракцијама, да је присутна и реактивна депресивност, емоционална нестабилност, непредвидивост, склоност

да реагује без рационалног разлога по афективном типу и да се напомиње да је у његовом развоју постојао низ малформација јер су оба родитеља била одсутна и недовољно присутна у социјализацији, те да је толеранција ниска и лако искаче из норми. Такође је утврђено да је пре анализе деликтне ситуације потребно обратити пажњу на предделиктни период, односно да након животног периода који карактерише повремено социјално неуклопљиво и неприлагођено функционисање испитаник бива ангажован у активностима током ратних збивања која код сваке особе генеришу стање емоционалне напетости везане за бригу и стрепњу како за властиту егзистенцију тако и за егзистенцију чланова породице што је свакако додатно снижавало праг толеранције и слабило одбрамбене психолошке механизме; да анализа душевног стања испитаника указује да је наведена емоционална напетост била присутна у време извршења кривичног дела које му се ставља на терет, да су његове способности схватања значаја дела као и могућност управљања поступцима биле смањене, али не битно. Закључак вештака је да је окривљени особа с једноставном структуром личности чије су интелектуалне способности у границама просека; да анализа душевног стања испитаника у време извршења кривичног дела које му се ставља на терет, а које он негира, указује да се он налазио у стању повишене емоционалне напетости; да су његове способности схватања значаја дела као и могућност управљања поступцима биле смањене, али не битно, а с обзиром да код испитаника није регистровао клиничке симптоме алкохолне зависности, токсикоманске зависности од опојних дрога, душевне болести, душевне заосталости, актуелне привремене душевне поремећености нити друге душевне поремећености закључује да мера безбедности медицинског карактера није индикована.

Из писаног налаза и мишљења судског вештака др. Бранка Мандића за сведока Јовић Ненада од 03.04.2023. године утврђено је да је вештак извршио увид у судски спис и приложену медицинску документацију, да се из приложене медицинске документације види да се Јовић Ненад због психичких проблема први пут јавио у амбуланту за транскултуралну психосоматску медицину и психотерапију дана 18.10.2016. године када су му постављена дијагноза посттрауматски стресни поремећај и тешке депресивне епизоде без психотичких симптома при чему је извештај од 05.04.2017. године није била препоручена медицамедозна терапија, а напомиње се да је потребно дугорочно психотерапеутско лечење специфично за трауме; да се из медицинске документације Клинике за неурологију, неурогеријатрију и неуролошку рану рехабилитацију болнице Универзитета Дуизбург види да је Ненад Јовић тамо био на лечењу 22.05.-ог до 27.05.2022. године, те да су му поставили дијагнозу сумња на субакутни микроисхемијски инфаркт мождане медијалне артерије лево, артеријска хипертензија и хиперхолестеринемија, да је процена да сведок има знакове почетне интерно наглашене атрофије и старе микроангиопатске лезије у белој маси нервних влакана, док психолошки налази нису указали на посебне карактеристике, а није било ни медицинских абнормалности, дијагностика није указала на знаке свежег дифузног поремећаја, нађене су умерене до јасне артеросклеротске промене без индикација релевантих стеноза или оклузија екстра и нитра краниалних артерија које опскрвљују мозак; да се претпоставља да је узрок због којег је дошло до клиничких симптома и пријема пацијента микроисхемички инфаркт средње мождане артерије на левој страни.

У сагледавању горе наведених налаза, упркос недостатку доказа у МР претпоставља се микроисхемички инфаркт средње моздане артерије на левој страни као узрок због којег је дошло до клиничких симптома и услед тога пријема пацијента, а диференцијално дијагностички је разматрана и акутна стресна реакција изазвана психосоцијалним стресовима; да ова медицинска документација указује да сва неопходна клиничка испитивања која су спроведена нису указала на јасне клиничке симптоме можданог удара, а и да се претпоставља да је у питању микроисхемијски инфаркт средње моздане артерије на левој стране, а такође је диференцијално дијагностички разматран и акутно стресна реакција изазвана психосоцијалним стресовима; да се из исказа сведока Јовић Ненада датог на главном претресу дана 19.05.2022. године може закључити да је комуникација са сведоком била донекле отежана и да је током давања исказа било непрецизности у временској орјентацији самог сведока, те да сва остала медицинска документација која је цитирана указује да се испитаник лечио због проблема са високим крвним притиском, повишених вредности холестерола, хијатус херније и хроничне бубрежне инсуфицијенције, а да је током испитивања и констатована и стеноза каротидних артерија са обе стране, лево 30 до 40%, а десно од 10 до 20%. Из овог налаза и мишљења се утврђује да је исказ сведока Јовић Ненада од 13.12.2017. године смислен, прецизан, детаљан и без недоследности, да је вештак мишљења да је сведок Јовић Ненад био способан да пренесе своја сазнања и опажања у вези са предметом сведочења у тренутку давања исказа на дан 13.12.2017. године, те да се из наведене документације такође констатује да код сведока Јовића током хоспитализације нису регистровани поремећаји памћења и интелигенције, могућност репродуковања, односно да нису регистроване склоности ка конфабулацијама које би биле последица квантитативног поремећаја функције памћења, те да вештак с обзиром да не располаже медицинском документацијом о тренутном здравственом стању сведока Јовића не може се изјаснити да ли је актуелно способан да пренесе своја сазнања и опажања у вези са предметом вештачења.

Судски вештак др. Бранко Мандић испитан на главном претресу 18.04.2023. године, а у вези налаза и мишљења датог за сведока Јовић Ненада, навео је да у свему остаје при свом налазу и мишљењу од 03. априла 2023. године и објаснио да из медицинске документације произилази да је сведок Јовић Ненад детаљно медицински испитан те да је урађена сва неопходна дијагностика, да приликом прегледа-скенера мозга, магнетне резонанце, није нађен било какав јасан доказ који би указивао на мождани удар или неку трауму мозга или тумор мозга, а да је закључак лекара који су га прегледали да се претпоставља да се ради о микроисхемичком инфаркту средње моздане артерије, са остављеном могућношћу да се ради и о последицама посттрауматског стресног поремећаја од ког се иначе сведок Јовић Ненад лечио последњих неколико година судећи по медицинској документацији. Према медицинској документацији сведок је детаљно неуролошки прегледан и није нађен никакав неуролошки испад који би указивао на неку парезу, одузетост било које стране тела при чему је напоменуто да је код пријема била присутна мешовита афазиа што значи поремећај говора у смислу да он не може да разуме одређена питања или не може да нађе одговарајуће речи. Навео је да је могуће да сведок буде испитан на главном претресу, али и да сведок болује од неких

других болести као што су повишени притисак, повишени холестерол, бубрежна инсуфицијенција, стеноза каротидних артерија. Што се тиче исказа сведока од 13.12.2017. године тај исказ је смислен и прецизан, детаљан, без недоследности.

Вештак је објаснио да није имао непосредан разговор са сведоком, али је цитирао сву документацију која је изузетно обимна тако да је у потпуности и детаљно прегледао сваки сегмент функционисања сведока и да мисли да је документација веродостојна и објективна. На питање да ли је на главном претресу одржаном дана 19. маја 2022. године а када је покушано испитивање сведока путем видео конференцијске везе, Јовић Ненад био способан да да свој исказ вештак је одговорио да је имао у виду његов исказ, да је било одређених потешкоћа у комуникацији, али да суштински није било неких посебних испада осим несигурне временске оријентације у односу на њега самог и то година рођења, време догађања и тако даље. Такође вештак је навео да приликом пријема у болницу није регистрован било какав испад психичких функција, нити било какав испад неуролошких функција, што значи да је прегледан од стране психолога и свуда у документацији је назначено да је свестан, оријентисан и да нема никаквих испада интелектуалних функција.

У вези пострауматског стреса вештак се изјаснио да се он увек јавља као последица неког трауматског догађаја, а окривљени Јовић је био учесник у ратним збивањима па претпоставља да је то узрок појаве овог симптома при чему се пострауматски стрес јавља од шест месеци до годину дана након трауме. У вези очуваности сећања услед болести, те да ли иста „бледи“ судски вештак је објаснио да се слабије сећање нормално јавља након двадесет пет година у односу на неки догађај, али да у извештају психијатра из 2016. године за Јовић Ненада осим што је регистрован тај поремећај осим психотерапеутског лечења није препоручена било каква медикаментозна терапија, тако да он на основу тога може да закључи да се ради о блажем пострауматском стресу. У документацији се наводи и дијагноза тешка депресивна епизода без психотичких симптома, али за ту депресивну епизоду није препоручена било каква медикаментозна терапија, а по мишљењу вештака би свакако морао да се лечи медикаментозно уколико се ради о тешкој депресивној епизоди.

На главном претресу дана 23.06.2023. године када је покушано друго испитивање сведока Јовић Ненада, судски вештак др. Бранко Мандић се том приликом изјаснио да на том главном претресу сведок није способан да да свој исказ, али да му треба додатна медицинска документација како би определио да ли се ради о трајној процесној неспособности сведока јер сведок није у стању да да најосновније анамнестичке податке односно да је врло несигуран по том питању, да је код сведока постављена сумња на деменцију и да се очекују још нека биохемијска испитивања која би евентуално могла дефинитивно да потврде ту дијагнозу. Како на тражење суда медицинска документација није достављена нити је било извесно да ће иста бити достављена, те како су се странке и бранилац сагласили са читањем исказа сведока то суд није радио поновно вештачење процесне способности сведока, јер би исто довело до непотребног одуговлачења кривичног поступка, већ је прочитао његов исказ дат 13.12.2017. године.

На основу писаног налаза и мишљења судског вештака др. Бранка Мандића за сведока Црногаћа Зорана од 03.12.2021. године утврђено је да је вештак своје мишљење дао на основу увида у судски спис и приложену медицинску документацију, да из приложене медицинске документације произилази да је Црногаћа Зоран амбулантно и хоспитално психијатријски лечен због алкохолне зависности, односно да је редовно амбулантно лечен и у три наврата хоспитално лечен; први психијатријски прегледи су били 11.09.2017. године и 15.11.2017. године којом приликом је констатовано да се ради о особи код које је изражена алкохолна зависност; да су касније амбулантни прегледи и хоспитална лечења уследили због проблема са алкохолном зависношћу односно због недовољног увида и критичности пацијента у односу на алкохолну зависност; да се током свих амбулантних и болничких лечења није регистровао поремећај памћења и интелигенције, нити су регистроване склоности ка конфабулацијама, а такође се не помиње ни компромитовано сећање и компромитована могућност репродуковања, те да је сам исказ сведока Црногаће на дан 29.11.2017. године смислен и конзистентан, те да је на основу свега напред наведеног мишљење вештака да је сведок Црногаћа Зоран био способан да пренесе своја сазнања и опажања у вези са предметом сведочења у тренутку давања исказа на дан 29.11.2017. године и да се с обзиром на ток лечења закључује да није индиковано позивати истог да приступи на главни претрес ради испитивања у својству сведока.

Судски вештак др. Бранко Мандић испитан на главном претресу дана 27.01.2022. године у вези налаза и мишљења датог у вези процесне способности сведока Црногаћа Зорана навео је да у свему остаје при свом налазу и мишљењу од 03.12.2022. године, те да је налаз за сведока дао на основу увида у медицинску документацију која му је била расположива, а из које се види да је он лечен у више наврата због алкохолне зависности а након давања исказа у својству сведока; да је лечен болнички, а претходно у два наврата прегледан од стране психијатра који је такође констатовао алкохолну зависност. Сматра да је сведок био способан за давање исказа дана 29.11.2017. године. Судски вештак је навео да је имао у виду документацију која му је била доступна, у којој се осим алкохолизма наводе и дијагнозе стања после можданог удара, дијабетес (шећерна болест) и на основу тога је закључио да није упутно да се Црногаћа Зоран саслушава у својству сведока на главном претресу.

Вештак је објаснио да је приликом израде писаног налаза и мишљења дошло до неких очигледних грешака у куцању те да је као датум извештаја психијатра КЦ Тузла означено 17.09.2019. године уместо 17.09.2017. године. Навео је да је први психијатријски преглед сведока био 11.09.2017. године.

Вештак је напоменуо да је осим алкохолне зависности код Црногаћа Зорана регистровано и стање после можданог удара, дијабетес-шећерна болест, артериосклеротска енцефалопатија-оштећење мозга. Што се тиче исказа сведока датог 29. новембра 2017. године тај исказ је смислен и двосмислен, а да ли је валидан то је на оцени суда. Навео је да није пожељно да наведено лице буде испитано као сведок на главном претресу. Судски вештак је објаснио да је мождани удар сведок Црногаћа Зоран имао пре 17.09.2017. године јер је у налазу психијатра од тог датума означено стање после можданог удара те да су симптоми најближи симптоми можданог удара главобоља, губитак равнотеже,

поремећај говора, слабост неког дела тела, а да није обавезно да се процеси и промене на мозгу односе и на промене мишљења односно закључивања. Такође, не морају постојати оштећења на сећању на одређене догађаје из блиске или даље прошлости при чему је вештак навео да је у налазу психолога из маја 2018. године за сведока констатовано да се не региструју било какви психопатолошки елементи и да је тог дана обављено психолошко испитивање. Психолог није запазио испаде било које психичке функције.

Такође, судски вештак је објаснио да алкохолизам није душевна болест него само болест зависности и да су по правилу сећања код алкохоличара на старије догађаје очувана. као и да је којим случајем сведок у тренутку давања свог ранијег исказа био у стању алкохолног делиријума да тада не би било могуће да се са њим успостави било какав вербални контакт, али да из садржине исказа произилази је он без проблема дао исказ.

Вештак је поновио да је исказ дат 29.11.2017. године конзистентан и доследан, при чему он не може да улази у процену да ли је исказ истинит или не и да он конзистентност исказа цени на основу садржине са којом је имао прилику да се упозна, конзистентно је оно што је он прочитао, а како је сам исказ узет он то не зна.

Опште је позната чињеница да се на простору садашње Босне и Херцеговине од пролећа 1992. године, па до потписивања Дејтонског споразума у јесен 1995. године одвијао оружани сукоб између организованих оружаних снага Војске Републике Српске, са једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског Већа одбране, са друге стране. Стање непосредне ратне опасности проглашено је одлуком Председништва Републике Босне и Херцеговине која је донета 08.04.1992. године, и која је објављена у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине. Одлука о проглашењу ратног стања донета је 20.06.1992. године на седници председништва Босне и Херцеговине и истог дана је ступила на снагу објавом у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине. На територији Босне и Херцеговине ратно стање као и стање непосредне ратне опасности укинута је дана 22.12.1995. године, одлуком председништва Босне и Херцеговине на предлог Министарства одбране, а наведена одлука објављена је дана 28.12.1995. године у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине.

Наведене чињенице потврђене су и писаним доказима-Одлуком о проглашењу непосредне ратне опасности Председништва Републике Бих број 01-011-301/92 од 08.04.1992. године, Одлуком о проглашењу ратног стања Председништва Републике Бих број 1201/92 од 20.06.1992. године и Одлуком о укидању ратног стања Председништва Републике Бих од 28.12.1995. године, свим објављеним у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине.

Анализом свих изведених доказа, које доказе је суд ценио свестрано и савесно, сваки за себе и у међусобној вези у склопу навода оптужбе и одбране оптуженог, суд је несумњиво утврдио:

На територији општине Зворник ратно стање проглашено је одлуком кризног штаба од 06.04.1992. године када је кризни штаб преузео надлежност органа извршног одбора општине, док је послове јавне државне безбедности

преузела станица јавне безбедности Српске општине Зворник а послове одбране преузела територијална одбрана и делови резервног састава милиције и станице јавне безбедности Српске општине Зворник, пробна мобилизација свих јединица територијалне одбране извршена је 05.04.1992. године, а општа мобилизација за све пунолетне грађане који имају пребивалиште или боравиште на подручју Српске општине Зворник проглашена је је 08.04.1992. године при чему је одређено да су војни обвезници ангажовани у јединицама територијалне одбране Српске општине Зворник дужни да се одмах одазову на мобилизацију, а да ће они који се не буду одазвали позиву за мобилизацију бити приведени и разоружани од стране милиције Станице Јавне Безбедности Српске општине Зворник, као и да мобилизацији не подлежу лица ангажована по основу радне обавезе.

Наведене чињенице утврђене су на основу одлуке о проглашењу ратног стања на подручју српске општине Зворник број 01-2/92 од 06.04.1992.године, наређења Републике Српског народа БиХ, Српске општине Зворник кризног штаба од 05.04.1992. године и наредбе о општој мобилизацији број 02-1/92 од 08.04.1992. године.

Окривљени Далибор Максимовић одслужио је војни рок у периоду од 19.12.1990. године до 13.09.1991. године и то у Зајечару и Књажевцу, а на распореду у ВП 7296 Милићи био је од 06.04.1992. године. Окривљени је био ангажован у рату, у оружаним снагама РС као припадник ВП 7296 Милићи у периоду 06.04.1992.-01.12.1993., 27.09.1994.-06.11.1995., 07.11.1995.-30.06.1996. године.

Наведене чињенице утврђене су на основу јединичног и матичног картона на име Максимовић Далибор и уверења о војном ангажовању на име Максимовић Далибор, Општине Милићи број 03-058-2-3/15 од 02.02.2015. године, а које доказе је суд прихватио као истините, а њихову садржину нико није ни оспорио.

Почетком априла месеца 1992. године Караосмановић Илијаз, Нијаз и Неџад су са својим породицама, мајком оцем као и сестром Алијом Ханџић и њеном породицом напустили Зворник из безбедносних разлога и отишли за Србију-Шабац код ујака Љиљане Караосмановић. Након неколико дана оштећени Караосмановић Илијаз, Караосмановић Нијаз и Караосмановић Неџад су се по позиву јавили у СУП Шабац одакле су одведени у објекат „Стандард“ у Зворнику. Наведене чињенице утврђују се из исказа сведока оштећених Алије Ханџић, Караосмановић Миле, Љиљане Stinner и Караосмановић Зилхе које наводе да су оне са породицама напустиле Зворник из безбедносних разлога. Оштећени сведоци Алија Ханџић, Караосмановић Мила, Љиљана Stinner и Караосмановић Зилха сагласно изјављују да су се браћа Караосмановић - Илијаз, Нијаз и Неџад по позиву јавили у СУП Шабац, а да су потом сазнале да су браћа након тога одведена у објекат „Стандард“ у Зворнику, при чему сведок оштећена Љиљана Stinner чак има и сазнања да је био план да отац браће Караосмановић плати откуп, али да се десило да је „човек“ револтиран убиством свог друга у близини капије Караосмановића, побио браћу. Оштећени

сведоци Караосмановић Мила и Љиљана Stinner наводе да када су дошли у Каракај да им је неки Остоја рекао да не иду у Зворник те да су браћа убијена.

Почетком априла 1992. године Зворник је напустила и сведок оштећена Чирак Фехрија са децом а након неколико дана прикључио јој се и њен супруг Чирак Фадил али се он убрзо поново вратио за Зворник како би пријавио имовину и након тога убијен је у „Стандарду“. Наведене чињенице утврђују се из исказа сведока оштећене Чирак Фехрије која је објаснила да су Зворник напустили из безбедносних разлога али да се њен супруг вратио и да је накнадно чула да је њен супруг био у Каракају и да су њеног супруга Чирак Фадила и браћу Караосмановић убили у „Стандарду“.

Сва сазнања наведених оштећених сведока упућују да су се сада пок. Караосмановић Илијаз, Нијаз и Неџад као и Чирак Фадил критичном приликом нашли на истом месту -у објекту „Стандард“, да би били испитани, а након тога пуштени, а што наводи оштећени сведок Караосмановић Зилха, а како је њој пренео један војник код оградe „Стандарда“, а што се очигледно није догодило. Такође из исказа оштећених сведока произилази да су браћа Караосмановић били из познате породице месара у Зворнику који су били „добростојећи“, што све указује на могући мотив њиховог одвођења који је био финансијске природе – плаћање откупа за браћу о чему сведочи ошт.сведок Љиљана Stinner, али која чињеница током доказног поступка није поуздано утврђена. Очигледно је сплет околности да је „Лута“ убијен у близини капије породичне куће Караосмановића у Зворнику због чега су, а како је то највероватније разлог, браћа у објекту „Стандарда“ убијена из освете, а што потврђује и сведок Неђо Млађеновић испитан на главном претресу 01.03.2021.године је у свом исказу навео да је у то време радио као директор комуналног и чуо је да је неко пуцао из куће Караосмановића и убио војника из Милића, а да су се они - Милићани осветили тако што су побили Караосмановиће.

Да је припадник јединице Вујадиновић Милутин зв. „Лута“ убијен у Зворнику утврђено је и на основу извода из матичне књиге умрлих општине Милићи број 03-202-190/2008 од 05.09.2008. године из ког произилази да је као датум смрти овог лица уписан 18.04.1992. године, а као место смрти Зворник, а који доказ је суд у потпуности прихватио јер је у складу са осталим изведеним доказима и издат од стране надлежног државног органа.

Да су оштећени Караосмановић Илијаз, Караосмановић Илијаз и Караосмановић Неџад као и Чирак Фадил насилно лишени живота утврђено је и на основу писаних доказа и то записника о утврђивању идентитета за лице Караосмановић Илијаз, Клиничког центра Тузла, Завода за судску медицину, Експертни тим, идентификациони број Z.KAZ-02-010 В од 05.01.2005. године, потврда о смрти за лице Караосмановић Илијаз, идентификација Z.KAZ-02-010 В од 05.01.2005. године, ДНК извештај за лице Караосмановић Илијаз, ISMP, ознака случаја Z.KAZ-02-010 В, протокол бр.3734/04 од 30.11.2004.године, извештаја о судско-медицинској експертизи, Кантоналног тужилаштво Тузланског кантона бр.КТА-209/03, број случаја Z.KAZ- 02-010 В од 12.02.2004. године, записника о утврђивању идентитета за лице Караосмановић Нијаз, Клиничког центра Тузла, Завода за судску медицину, Експертни тим,

идентификациони број Z.KAZ- 02-008 В од 10.05.2004. године, потврде о смрти за лице Караосмановић Нијаз, ЈЗУ УКС Тузла, препис 281/04, 94/17, идентификација Z.KAZ-02-008 В од 16.11.2017. године, ДНК извештаја за лице Караосмановић Нијаз, ИСМР, ознака случаја Z.KAZ- 02-008 В, протокол бр.3679/04 од 20.04.2004.године, извештаја о судско- медицинској експертизи, Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр.КТА- 209/03, број случаја Z.KAZ-02-008 В од 14.02.2004.године, записника о утврђивању идентитета за лице Караосмановић Неџад, Клиничког центра Тузла, Завода за судску медицину, Експертни тим, идентификациони број Z.KAZ-02-006 В од 05.01.2005. године, потврде о смрти за лице Караосмановић Неџад, бр.3/05, идентификација Z.KAZ-02-006 В од 05.01.2005. године, ДНК извештаја за лице Караосмановић Неџад, ИСМР, ознака случаја Z.KAZ-02-006 В, протокол бр.4826/04 од 30.11.2004. године, извештаја о судско-медицинској експертизи, Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр.КТА-209/03, број случаја Z.KAZ-02-006 В од 14.02.2004.године, записника о утврђивању идентитета за лице Чирак Фадил, Клиничког центра Тузла, Завода за судску медицину, Експертни тим, идентификациони број Z.KAZ-02-011 В од 14.04.2006.године, потврде о смрти за лице Чирак Фадил ЈЗУ УКС Тузла, 420/06 ИД, идентификација Z.KAZ-02-011 В од 14.04.2006. године, ДНК извештаја за лице Чирак Фадил, ИСМР, ознака случаја Z.KAZ-02-011 В, протокол бр.5887/05 од 24.06.2005.године, извештаја о судско-медицинској експертизи, Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр.КТА-209/03, број случаја Z.KAZ-02-011 В од 15.02.2004.године, документа Министарства унутрашњих послова Тузланског кантона, објашњења фотодокументације бр.08-02/3-5-04.6-5900/03 од 20.02.2004. године, фотодокументације МУП ТК, бр.08-02/3-5-04.6-5900/03 од 20.12.2003.године - фотографије са бројевима 35, 36, 37, 38, 39, 40, фотодокументација МУП ТК бр.08- 02/3-5-04.6-5900/03 од 30.06.2003. године, фотографија са бројем 21, фотодокументације МУП ТК бр.08-02/3-5-04.6-5900/03 од 20.12.2003. године - фотографије са бројевима 6, 7, 8, 9, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 27, 28, 29, 30,31, 32, 33, 34, 35, табеларног приказа 2 (ажурирана листа жртва о гробницама везаним за листу жртва са 05.04.2012.) ЕДС 06820219, акта Федералне комисије за нестале особе БиХ бр.01-41-3720/2007 од 30.07.2007. године, уз списак ексхумираних/идентификованих особа на подручју Општине Зворник, табеларног приказа - извода из књиге несталих МКСК, записника о ексхумацији, Кантоналног суда у Тузли бр.КРИ.128/03 од 10.07.2003. године, које доказе је суд у потпуности прихватио јер су међусобно сагласни, сагласни исказима испитаних сведока, њихову садржину нико није оспорио а исти су сачињени од стране надлежних државних органа у вршењу својих службених дужности, из којих доказа произилази да су тела ових лица ексхумирана на локацији Казанбашча, општина Зворник, да је њихов идентитет утврђен на основу ДНК анализе, да су сви лишени живота пуцањем из ватреног оружја, те да су као узрок смрти означени:

-за оштећеног Караосмановић Нијаза-„*Vulnus selopetarium abdominus/pelvis reg femoris bill. et reg. antibrachii sin*“ односно стрелно повређивање трбуха/карлице, те обе бутне кости и леве подлактице;

-за оштећеног Караосмановић Неџада- *Mors e causa ignota*“ односно смрт тачно неутврђеног узрока;

-за оштећеног Караосмановић Илијаза-„*Vulnera selopetaria capitis*“ односно стрелно озлеђивање главе са радијално распоређеним ломним линијама у

средишњем делу испупченом према назад који ограничавају шест уломака, те да се од овог простора на доле и десно наставља пукотинасти прелом на бази лобање завршавајући се у близини великог отвора, при чему је констатована и вишеструка изломљеност горњег дела тела леве голенице и прелом и дефект горњег дела тела леве бутне кости

-за оштећеног Чирак Фадила-, *Vulnus sclopetarium hamithoracis dex.*“-стрелно повређивање десне половине грудног коша

Суд је имао у виду да оштећене нису могле прецизно да се изјасне када су браћа Караосмановићи и Чирак Фадил одведени у објекат „Стандард“, а нарочито када су убијени, што је логично и животно у датим околностима па је суд чињеницу датума смрти браће Караосмановић и Чирак Фадила утврдио на основу исказа сведока који сведоче да се то десило истог дана када је убијен припадник „Милићке чете“ Вујадиновић Милутин зв. „Лута“ те како из извода из матичне књиге умрлих за ово лице произилази да је он убијен 18.04.1992. године то је суд нашао да су браћа Караосмановић и Чирак Фадил убијени тог дана.

Да је у објекту „Стандард“ у Зворнику извршено убиство цивила изјашњавали су се сви сведоци испитани у току поступка. Испитани сведоци су се различито изјашњавали о броју убијених лица и њиховој идентификацији, при чему неки од сведока познају убијена лица, други не, те су неки од сведока догађај видели, а неки су чули шта се догодило.

Наиме, сведок Јовић Ненад испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 13.12.2017. године наводи да је видео да је војник за кога „зна да је из Милића“ убио четворо цивила, сведок Црногаћа Зоран испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 29.11.2017. године наводи да је видео четири убијена, а да је накнадно сазнао да их је убио војник из Милића, сведок Петар Голић испитан у претходном поступку дана 03.09.2008. године наводи да је чуо да је један убијен, док приликом другог саслушања у претходном поступку дана 20.10.2017. године наводи да је видео два убијена а на главном претресу да је видео једног убијеног, сведок Мијатовић Миленко у својим исказима датим у претходном поступку наводи да је видео једног убијеног, сведок Петко Панић наводи да је видео тела два брата Караосмановића и „Шигета“, а на главном претресу да је видео два или три мртва, објашњавајући да је „Шиге“ у ствари Чирак Фадил, сведок Дрмоњић Божо испитан у претходном поступку наводи да је видео убиство једног лица (које је извршио „Дачо“), док је на главном претресу изјавио да је то рекао под притиском, а сведок Милановић Перо приликом свих испитивања како у току претходног поступка тако и на главном претресу наводи да је видео једног убијеног, као и да је видео „Дачу“ да је имао пушкомитраљез у руци викао је и био љут.

Осим наведених сведока који наводе да су видели убиства и тела убијених, о убиствима у „Стандарду“ су се изјашњавали и сведоци који како сами наводе немају непосредна сазнања већ су о истима чули. Наиме, сведоци Зекановић Милинко, Зекановић Љубинко, Митровић Милојко и Борић Миливоје у својим исказима датим у претходном поступку наводе да су чули да је један

убијен, сведок Петковић Милан је у оба наврата у претходном поступку навео да је чуо да је критичном приликом било убијених, при чему је приликом давања исказа у претходном поступку дана 11.09.2008. године навео да је чуо један пуцањ док је у другом исказу датом 24.10.2017. године изјавио да је чуо да су била два убијена лица, сведок Калдесић Горан је приликом испитивања у претходном поступку дана 12.09.2008. године навео да је чуо да је један погођен, док је приликом другог испитивања дана 23.10.2017. године навео да је чуо да је један убијен, сведок Ђукановић Саво је у оба наврата приликом испитивања у претходном поступку као и на главном претресу навео да је чуо да је један убијен, сведок Танић Петар је приликом испитивања у претходном поступку као и на главном претресу изјавио да је чуо да су убијена браћа, сведок Обрадовић Зоран је приликом испитивања у претходном поступку као и на главном претресу изјавио да је чуо да су браћа и Чирак Фадил убијени, сведок Васо Ерић је испитан у претходном поступку изјавио да је чуо да су два брата убијена, а на главном претресу изјавио да је чуо за страдање браће Караосмановић, сведок Неђо Млађеновић испитан у претходном поступку као и на главном претресу изјавио да је чуо да су убијена три брата Караосмановић.

Осим о чињеници да су у објекту „Стандард“ убијени цивили, сведоци испитани током поступка су се изјашњавали и о лицу које је наведена убиства извршило. У погледу идентификације тог лица изјашњавали су се различито па тако сведок Јовић Ненад наводи да их је убио војник из Милића („зна да је војник из Милића“), сведок Црногаћа Зоран наводи да је касније сазнао да их је убио војник из Милића, док из исказа сведока оштећене Алије Ханџић произилази да јој је управо сведок Црногаћа рекао да је браћу убио окривљени, сведок Зекановић Милинко наводи да је критичном приликом видео „Дачу“ у ходнику, сведок Борић Миливоје наводи да је чуо да је пуцао „Дачо“, сведок Зекановић Љубинко наводи да је чуо да је „Дачо“ убио, сведок Митровић Милојко испитан на главном претресу наводи да је чуо да су то учинили „Шешелјевци“, „Топола“ и „Дачо“, сведок Петковић Милан наводи да се причало да је „Дачо“ убио са неким четницима, сведок Калдесић Горан да је чуо да је убиство извршио Жућо, сведок Ђукановић Саво је чуо да су убиство извршили припадници „Жућине“ јединице, а сведок Петко Панић каже да му је неко рекао да их је убио неки војник из Милића из освете, сведок Танић Петар је чуо да их је убио неки добровољац из Милића, а сведок Обрадовић Зоран да је сазнао да је убио неко из Милићке јединице, сведок Васо Ерић наводи да је чуо да је то учинио „неко из Милића“, а сведок Неђо Млађеновић да је чуо да је убиство извршила „Милићка чета“ из освете, док сведок Дрмоњић Божо и сведок Милановић Перо наводе да су видели „Дачу“.

Дакле, од свих испитаних сведока сведок Јовић Ненад не познаје окривљеног, али зна да је из Милића, сведоци Голић Петар, Дукић Недељко и Мијатовић Миленко нису видели нити чули ко је извршио убиство, а сведок Калдесић Горан убиство приписује „Жући“, сведок Ђукановић Саво убиство приписује „Жућином војнику“, док су остали сведоци или видели или чули да је убиство извршио „Дачо“ како је то претходно наведено.

Сведоци Јовић Ненад, Црногаћа Зоран, Дукић Недељко, Петко Панић, Танић Петар, Обрадовић Зоран и Васо Ерић не познају окривљеног, сведок Зекановић Милинко објашњава да је Максимовић Далибор „Дачо“ био са њим у

јединици, да га познаје, да га је видео у ходнику „Стандарда“, сведок Борић Миливоје објашњава да је Дачо из његове „Милићке чете“, да је из Милића док Дачина мајка има кућу у Супач пољу, сведок Зекановић Љубинко наводи да Дачу познаје, да му се мајка презива Максимовић, да има очуха који се зове Иван Маџаревић, сведок Митровић Милојко наводи да је Дачу познавао из виђења, да му се мајка зове Иванка, сведок Петковић Милан наводи да је „Дачу“ лично познавао, зна му име и презиме, зна да му је мајка родом из Врточа и удата за Ивана Маџаревића, а станују у Милићима, сведок Мијатовић Миленко је познавао „Дачу“ из виђења, сведок Калдесић Горан познаје „Дачу“, зна да је живео са мајком и очухом Маџаревић Иваном, сведок Ђукановић Сава познаје „Дачу“, познато му је да се „Дачина“ мајка преудала за Маџаревић Ивана, „Дачо“ није био са њима у јединици, сведок Дрмоњић Божо познаје „Дачу“ површно, јер је и он из Милића, сведок Милановић Перо је „Дачу“ пре рата такође познавао површно, и познато му је да је „Дачина“ мајка радила у хотелу, из чега произилази да сведоци Борић Миливоје, Зекановић Љубинко, Митровић Милојко, Петковић Милан, Калдесић Горан, Ђукановић Сава и Милановић Перо који док говоре о „Дачи“ износе и чињенице које се односе на личне и породичне прилике окривљеног што указује да је „Дачо“ који је убиства извршио управо окривљени Максимовић Далибор.

Суд није поклатио веру исказу сведока Ђукановић Сава у делу у ком овај сведок наводи да окривљени није био припадник његове јединице имајући у виду да је овај део исказа сведока у супротности са осталим изведеним доказима и то писаном документацијом о ангажованости окривљеног у рату као припадник ВП 7296 Милићи, те исказима исказима напред наведених сведока који говоре да је окривљени био са њима у јединици. Суд је имао у виду и део исказа наведеног сведок, као и сведока Калдесић Горана који убиства приписују „Жући“ односно „Жућиной јединици“ али налази да нису од утицаја на закључак суда да је убиства извршио управо окривљени јер ови сведоци говоре само о ономе што су чули док остали сведоци говоре о окривљеном Максимовић Далибору-Дачи, односно о припаднику „Милићке чете“.

Све напред наведене доказе суд је ценио појединачно и у њиховој међусобној вези па им је поклатио веру као јасним, детаљним и међусобно сагласним у битним и одлучним чињеницама, при чему је приликом оцене исказа горе наведених сведока, имао у виду да је кривично дело које је предмет овог поступка учињено пре више од 30 година, да су сведоци често и по неколико пута испитивани у току свих ових година те је немогуће очекивати да се о свим појединостима догађаја и хронологије изјашњавају на потпуно сагласан начин. По мишљењу суда, управо би у великој мери сагласни искази упућивали на чињеницу да су сведоци усаглашавали исказе за потребе поступка, да су припремани. Протек времена о догађају јасно доводи до немогућности да се исприча иста прича, са истим детаљима, што значи да се могу заборавити или помешати неки детаљи самог догађаја, посебно они детаљи који ни по чему нису карактеристични, да би их сведоци памтили толики дуги временски период, али што не значи да је услед тога нужно обеснажено њихово сведочење о главним и одлучним чињеницама, да не говоре истину, а одређене неподударности обавезно цео исказ чинити непоузданим. Суд је стога посветио посебну пажњу анализи исказа сведока не дозволивши да се уколико се појави

сумња у веродостојност и поузданост исказа сведока, то тумачи на штету окривљеног.

Наиме, ценећи исказе сведока, те на основу утисака који су сведоци непосредно оставили на суд приликом испитивања на главном претресу могу се уочити разлике у деловима исказа између појединих сведока па и у самим њиховим исказима.

Суд је имао у виду да је сведок Дрмоњић Божо током поступка мењао свој исказ наводећи да је исти дао под присилом, делимично га прилагођавао па му суд у том делу није поклатио веру већ га је ценио у контексту очигледне потребе да тиме погодује окривљеном и умањи или отклони његову кривицу, имајући у виду да је исти потписао записник од 17.12.2009. године сачињен пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, како он то сам наводи, да је приликом давања овог исказа сведочио о детаљима догађаја који могу бити познати само очевицу догађаја, при чему сам сведок испитан на главном претресу потврђује да познаје окривљеног Далибора Максимовића, да зна да га зову „Дачо“, да су били у истој- „Милићкој“ јединици.

У неколико случајева суд је приликом испитивања сведока покушао да предочавањем исказа једног сведока другоме, па и предочавањем њихових сопствених исказа који су дати у различитим интервалима (прве исказе су поједини сведоци дали још 2008. године, дакле пре више од 10 година), отклони одређене противуречности у њиховим исказима.

Суд је ценио све напред наведене разлике па налази да појединачни докази (искази сведока) сваки за себе представљају индивидуалну интерпретацију стресног догађаја који је узрокован и обојен разним чиниоцима (интелектуалним капацитетима, моћи запажања, личним доживљајем, емоцијом и сл.), међутим када се искази сведока заједно са писаним доказима доведу у свеукупну везу у погледу битних чињеница суд у потпуности уверавају да је окривљени починилац радњи извршења кривичног дела које му се ставља на терет те исте (разлике) нису од одлучног значаја за утврђивање чињеничног стања при чему је суд имао у виду и протек времена од када се критични догађај одиграо.

Суд је током поступка покушао да обезбеди између осталих и присуство сведока Јовић Ненада и Црногаћа Зорана, међутим како њихово присуство није могло бити обезбеђено то су прочитани су њихови искази дати у претходном поступку и исти цењени у склопу осталих изведених доказа.

Наиме испитивање сведока Јовић Ненада је покушано у два наврата путем видео конференцијске везе успостављене са судом у Немачкој, друго испитивање је покушано уз присуство судског вештака, међутим оба пута током испитивања је било очигледно да је отежано успоставити комуникацију са наведеним сведоком због чега је суд путем међународне правне помоћи прибавио медицинску документацију за сведока, а на основу које је обављено вештачење овог сведока. Суд је одлуку да прочита исказ сведока Јовић Ненада и исти цени у склопу осталих изведених доказа донео имајући у виду да се судски

вештак Бранко Мандић изјаснио да је исказ сведока дат 13.12.2017. године смислен, прецизан, детаљан и без недоследности те да је сведок у тренутку давања овог исказа био способан да пренесе своја сазнања и опажања у вези са предметом сведочења, као и да из медицинске документације произилази да током његове хоспитализације нису регистровани поремећаји памћења и интелигенције, могућности репродуковања, односно да нису регистроване склоности ка конфабулацијама које би биле последица квантитативног поремећаја функције памћења, а странке су биле сагласне да се наведени исказ сведока прочита, што је суд и прихватио имајући у виду да је било очигледно неизвесно обезбедити накнадну медицинску документацију са будућег лекарског прегледа о ком је говорила супруга наведеног сведока а што није учинила ни до завршетка главног претреса, те је било очигледно да би прибављање наведене медицинске документације и евентуално ново медицинско вештачење водило непотребном одуговлачењу кривичног поступка.

Суд је имао у виду и да је сведок Јовић Ненад приликом давања исказа 13.12.2017. године својеручно нацртао скицу лица места где је дошло до лишења живота браће Караосмановић и Чирак Фадила што потврђује прецизност његовог исказа и квалитет сећања критичног догађаја у тренутку давања тог исказа.

Што се тиче сведока Црногаћа Зорана суд је покушао да обезбеди његово присуство на главном претресу у неколико наврата али је од стране супруге наведеног сведока обавештен да он није у могућности да приступи на главни претрес због здравственог стања. На тражење суда суду је достављена комплетна медицинска документација на основу које је вештак Бранко Мандић вештачио овог сведока. Имајући у виду да је судски вештак навео да из медицинске документације за сведока Црногаћа Зорана произилази да се лечио од алкохолизма али и да су му постављене дијагнозе стање после можданог удара, и дијабетес те да због тога није упутно његово позивање на главни претрес, али да је сведок Црногаћа Зоран у тренутку давања исказа 29.11.2017. године био способан да пренесе своја сазнања и опажања у вези са предметом сведочења јер током свих амбулантних и болничких лечења код њега није регистрован поремећај памћења и интелигенције, нити су регистроване склоности ка конфабулацијама, није примећено компромитовано сећање и компромитована могућност репродуковања а сам исказ је смислен и конзистентан, суд је исказ овог сведока дат у претходном поступку прочитао на главном претресу и ценио у склопу свих изведених доказа.

На основу свих изведених доказа суд је на несумњив начин утврдио да је окривљени дана 18.04.1992. године у поподневним сатима у објекту „Стандард“ у Каракају, Општина Зворник, сада зграда Технолошког факултета, а у ком објекту је на спрату била стационаирана српска СЈБ Зворник, при МУП-у Српске Републике Босне и Херцеговине, а у приземљу објекта стационаирани припадници војних формација ТО Зворник, између осталих и војна јединица из Милића, тзв. „Милићка чета“ којој је окривљени припадао, обучен у маскирну војну униформу и наоружан аутоматском пушком, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који се тада одвијао на простору

Босне и Херцеговине који се водио између оружаних формација српског, бошњачког и хрватског народа, у периоду од 1992. године до 1995. године, из члана 3. став 1. тачка а) Женевске конвенције о заштити цивилних лица за време рата од 12.08.1949. године (IV Женевска конвенција) и кршећи одредбу члана 4. став 1. и став 2. тачка а) Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), у присуству и других припадника његове јединице, у холу приземља објекта, након сазнања да је тог дана у граду Зворнику погинуо припадник њихове јединице Вујадиновић Милутин зв. "Лута", када су спроведена приведена цивилна лица бошњачке националности, браћа Караосмановић Илијаз, Караосмановић Неџад, Караосмановић Нијаз, те Чирак Фадил, са везаним лисицама, пуцао рафалним хицима у правцу оштећених Караосмановић Илијаза, Караосмановић Неџада, Караосмановић Нијаза и Чирак Фадила, којом приликом је испаленим хицима из аутоматске пушке нанео смртоносне повреде у пределу тела оштећених, од којих повреда су на лицу места преминули Караосмановић Илијаз, Караосмановић Нијаз и Чирак Фадил, а затим, заједно са још једним НН војником пришао до Караосмановић Неџада, који је у тим тренуцима давао знаке живота, и био ослоњен на руке, па су истог ногама ударили по телу, након чега је преминуо на лицу места.

Кривично дело из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) врши онај ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, који је имао за последицу смрт, тешку телесну повреду или тешко нарушавање здравља људи; напад без избора циља којим се погађа цивилно становништво; да се према цивилном становништву врше убиства, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплантације органа, доношење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља; расељавање или пресељавање или присилно однародњавање или превођење на другу веру; присиљавање на проституцију или силовања; примењивање мера застрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противзаконито одвођење у концентрационе логоре и друга противзаконита затварања, лишавање права на правилно и непристрасно суђење; присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији; присиљавање на принудни рад, изгладњивање становништва, конфисковање имовине, пљачкање имовине становништва, противзаконито и самовољно уништавање или присвајање у великим размерама имовине које није оправдано војним потребама, узимање незаконите и несразмерно велике контрибуције и реквизиције, смањење вредности домаћег новца или противзаконито издавање новца, или ко изврши неко од наведених дела.

Под ратним злочином подразумевају се разни облици нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права и он представља тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је пре свега Женевским конвенцијама од 12.08.1949. године и Допунским протоколима уз

наведене конвенције. Одлуком Народне скупштине бивша ФНРЈ је 1950. године ратификовала све четири Женевске конвенције, а одредбе ових конвенција као и Допунских протокола, инкорпориране су у домаће законодавство.

Да би се радило о кривичном делу ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), а не о неком другом кривичном делу из ове главе кривичног закона, неопходно је да је у време и у месту извршења дела постојало стање рата или оружаног сукоба. У смислу одредаба међународног права сматра се да оружани сукоб постоји када се прибегава оружаној сили или постоји оружано насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група унутар државе. Неспорно је, како је већ наведено, да је на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине, која је формалноправно критичном приликом још била у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ) трајао немеђународни оружани сукоб, при чему се као званични податак о почетку оружаног сукоба у Босни и Херцеговини узима почетак априла 1992. године, те да се критични догађаји који је предмет оптужнице одиграо у време оружаних сукоба на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине, између припадника организованих оружаних снага Војске Републике Српске, с једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског Већа одбране, с друге стране при чему је окривљени био припадник Војске Републике Српске.

Ценећи природу овог оружаног сукоба, који се водио између наоружаних формација на територији Босне и Херцеговине, по мишљењу суда, радило се о унутрашњем оружаном сукобу који је био довољног обима и интензитета да би се могла применити правила међународног ратног права садржана у члану 3 Женевске конвенције поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) који се односи и на сукобе који немају међународни карактер и који обавезује сваку од страна у сукобу, да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од страна уговорница, примењује одредбе овог члана, као и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II). Члан 3 је заједнички за све четири Женевске конвенције и применљив је на оружане сукобе уопште.

Кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) подразумева да је учинилац предузео барем једну од инкриминисаних радњи које су постављене у закону алтернативно, а уперене су против добара заштићених одредбама међународног уговорног права, као и обичајним правом, односно против живота, телесног интегритета оштећених, слободе, имовине и других основних права грађана. Осим тога, неопходно је и да се предузетим радњама крше правила међународног права. У конкретном случају, суд је утврдио да је окривљени кршио одредбе Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (IV Женевска конвенција), и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08.06.1977. године (Протокол II).

Тако је одредбом члана 3 став 1 тачка 1а Женевске конвенције о поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) од 12.08.1949. године, предвиђено да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољније дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мерилу и у том циљу забрањени су у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, између осталог, повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења (тачка а), док је тачком ц наведеног става из члана 3 наведене конвенције забрањене су повреде личног достојанства, нарочито увредљиви и понижавајући поступци.

Чланом 4 став 1 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године) предвиђено да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани; да ће она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације и да је забрањено наређивати да не сме бити преживелих при чему је ставом 2а истог члана прописано да јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутност поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне.

На основу свега напред наведеног несумњиво је утврђено да је окривљени као припадник војске Републике Српске и то Војне поште 7296 Милићи вршио убиства цивила бошњачке националности који нису учествовали у непријатељствима, а који у смислу наведених одредаба имају статус заштићених лица, предузео наведене радње које представљају кршење правила међународног хуманитарног права.

Имајући у виду да су у конкретном случају покојни Караосмановић Илијаз, Караосмановић Неџад, Караосмановић Нијаз и Чирак Фадил били друге (Бошњачке) народности, потом околности под којима се критични догађај одиграо за све предузете радње постојали су разлози етничке природе, који су управо у вези са оружаном сукобом који је у том периоду постојао на територији Републике Босне и Херцеговине, и у коме је окривљени Максимовић Далибор био припадник српске стране у сукобу. Евидентно је да је постојала корелација између предметног кривичног дела и оружаног сукоба.

Правно квалификујући утврђено чињенично стање, суд је нашао да се у радњама окривљеног стичу сва субјективна и објективна обележја извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став

1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) јер се ради о најблажем закону који се у конкретном случају мора применити.

Суд је имао у виду да је у диспозитиву оптужног акта наведено да је окривљени заједно са НН лицем, а након што је пуцао према оштећенима, пришао ошт. Караосмановић Нецаду те су истог ударили ногама по телу након чега је преминуо, а што је и суд утврдио током доказног поступка те наведену чињеницу као доказану навео и у изреци пресуде, при чему је суд имао у виду да се окривљеном не ставља на терет извршење кривичног дела у саизвршилаштву, а што је ценио приликом правне квалификације кривичног дела.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а ценећи психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу, суд је закључио да је окривљени био свестан свог дела, те да је хтео његово извршење, то јест био је свестан да на наведен начин лишава живота четири цивила (Караосмановић Илијаза, Караосмановић Нецада, Караосмановић Нијаза и Чирак Фадила), који нису учествовали у непријатељствима, те је поступио у тој намери, из чега произилази да је кривично дело извршио у стању смањене урачунљивости али не битно, са директним умишљајем као обликом виности, при чему окривљени не мора бити свестан да својим поступцима крши правила међународног права, с обзиром на то да повреда међународног права у опису предметног кривичног дела представља објективни услов за постојање инкриминације.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције суд је ценио све околности из чл. 41 КЗ СРЈ које могу утицати да казна буде блажа или тежа, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио да је окривљени кривично дело извршио као млађе пунолетно лице (имао непуних двадесет година), затим да је дело извршио у стању смањене урачуњивости али не битно, његове породичне прилике-

док је као отежавајуће околности ценио тежину кривичног дела и настале последице-да је том приликом лишено живота више лица-4 при чему су обележја дела остварена и убиством једног лица, исказану безобзирност у извршењу кривичног дела јер је окривљени након што је из аутоматске пушке нанео смртоносне повреде Караосмановић Нецаду, који је у том тренутку давао знаке живота и био ослоњен на руке, истом пришао са још једним НН војником и ногама га ударао по телу, након чега је Караосмановић Нецад преминуо, као и ранији живот окривљеног обзиром да се ради о раније осуђиваном лицу- раније осуђиван два пута због кривичног дела шумска крађа при чему је суд имао у виду да се не ради о истоврсном кривичном делу. Имајући у виду све напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности суд је окривљеном за наведено кривично дело претходно утврдио казну затвора у трајању од 13 година, али како је окривљени осуђиван пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К. По2. 8/17 од 23.09.2019. године, која је постала правноснажна 17.09.2020. године, а коју казну према извештају Одељења за извршење кривичних санкција није издржао, те како је кривично дело за која се води овај кривични поступак извршио дана 18.04.1992. године, дакле пре него што је ступио на издржавање казне затвора по ранијој осуди (по пресуди Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К. По2. 8/17 од 23.09.2019. године) то суд

налази да су испуњени сви законски услови прописани чланом 49 КЗ СРЈ за изрицање јединствене казне за оба кривична дела.

Дакле, суд је у односу на окривљеног Далибора Максимовића, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, за које кривично дело је оглашен кривим овом пресудом претходно утврдио казну затвора у трајању од 13 година, и узео као утврђену казну затвора у трајању од 15 година на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К. По2. 8/17 од 23.09.2019. године, која је постала правноснажна 17.09.2020. године, па је окривљеног на основу члана 48 и 50 КЗ СРЈ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 15 година, у коју казну му се има урачунати време које је провео на издржавању казне затвора на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К. По2. 8/17 од 23.09.2019. године, која је постала правноснажна 17.09.2020. године, почев од 24.09.2021. године па надаље, при томе имајући у виду да се суд приликом изрицања јединствене казне затвора кретао у границама одмеравања јединствене законом прописане казне, када је за неко кривично дело у стицају утврђена казна затвора у трајању од 15 година, налазећи да ће се изреченом казном затвора у односу на окривљеног постићи сврха кажњавања у смислу чл. 33 КЗ СРЈ односно постићи циљеви како специјалне тако и генералне превенције, те да се на овакав начин изражава адекватна друштвена осуда за учињено кривично дело, јача морал и учвршћују обавезе поштовања закона.

На основу чл. 258 став 4 ЗКП суд је оштећене Чирак Фехрију и Караосмановић Зилху, ради остваривања имовинско-правног захтева упутио на парнични поступак обзиром да подаци кривичног поступка нису пружали поуздан основ ни за делимично ни за потпуно пресуђење.

На основу члана 261, 262 и 264 став 4 ЗКП, суд је окривљеног Максимовић Далибора ослободио дужности плаћања трошкова кривичног поступка а имајући у виду лоше имовинске прилике оптуженог који се издржава тако што има тезгу на пијаци, као и да је осуђен на казну затвора и дужину њеног трајања те би по налажењу суда обавезивањем оптуженог на плаћање трошкова кривичног поступка могло бити доведено у питање издржавање окривљеног као и лица која је дужан да издржава.

Суд је у оквиру својих законских овлашћења делимично изменио чињеничне наводе оптужнице јер је нашао:

Што се тиче НН лица описаног у диспозитиву оптужнице које је „успело побећи“, суд је из изреке пресуде изоставио наведено лице имајући у виду да у диспозитиву оптужнице није описано да је окривљени Максимовић Далибор било какву радњу предузео у правцу наведеног лица, нити да је пуцао и у његовом правцу, већ је описано да је „пуцао рафалним хицима у правцу оштећених Караосмановић Илијаза, Караосмановић Неџада, Караосмановић Нијаза и Чирак Фадила“, а да је наведено НН лице успело да побегне, налазећи да тиме не дира у идентитет оптужног акта.

Такође суд је из диспозитива пресуде изоставио чињеничне наводе (плавим подвучене у оптужници) налазећи да исти нису доказани или нису од значаја за инкриминацију, не дирајући при томе у идентитет оптужног акта.

Суд је ценио и остале изведене доказе али налази да исти нису од значаја за другачију одлуку суда па их стога није ближе образлагао.

Записничар
Слађана Баца

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Владимир Дуруз

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана, од дана пријема писаног отправка пресуде, Апелационом суду у Београду а преко овог суда.

